

Giới thiệu Tình Nhân Đầu Gối Của Ta

Truyện Tình Nhân Đầu Gối Của Ta hay còn tên gọi khác là Tình Nhân Đầu Gối Nhà Em của tác giả Đậu Toa là một tác phẩm thuộc hệ liệt rất hay và hấp dẫn.

Mỗi thời đại chắc hẳn có sự khác biệt, thời xưa con gái lo cơm gạo cho đàn ông. Nhưng trong truyện thì cô bắt anh làm tù binh để anh nấu nướng phục vụ cô.

Anh nấu ăn rất ngon khiến cô phải yêu anh và từ đó cô muốn bắt anh chàng này về làm của riêng sống với cô mãi mãi! Một câu chuyện rất thú vị chờ quý độc giả đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gối Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Khóa máy nghe trộm trong phòng làm việc, Liễu Thuận Đình như có điều suy nghĩ nhìn ván cửa nặng nề phòng làm việc của sếp, trầm nghĩ rốt cuộc là nên ngoan ngoan ở lại công ty tăng ca kiếm thêm thu nhập, hay là nên vui vẻ cầm túi xách đi tan làm.

Aiz, đây thực sự là một vấn đề nan giải nha! Liễu Thuận Đình khép mắt lại chợp mắt, khẽ cau mày, dường như đang rơi vào những sự 'lựa chọn' thống khổ.

Được, quyết định vậy đi! Vẫn là thuận theo khát vọng bản thân —— tan làm thôi!

Dù sao sếp mình cũng không để ý giờ làm việc làm vận động, vậy hẳn chắc hẳn đối với việc cô đi về không có ý kiến gì đâu, mặc dù trên cơ bản cô cũng không đem ý kiến của bản thân vào mắt! Bất quá những lời này cô cũng không dám ở trước mặt hung thần kia nói ra nha. . .

Hai mắt bỗng mở ra, trong tròng mắt đen lóe ra tia linh hoạt nghịch ngợm, đôi môi xinh xắn nhếch lên hàm chứa ý đùa dai tinh nghịch, cho thấy hiện tại tâm tình cô vô cùng tốt.

Quyết định xong xuôi, Liễu Thuận Đình lên tinh thần chuẩn bị hành động, lập tức bắt đầu thu dọn tất cả đồ đạc trên bàn làm việc.

Tay nhỏ bé đảo quanh, bữa sáng vừa mới ăn xong một phát ném đi, chuẩn không cần chỉnh rơi ngay vào trong thùng rác; lại mở ra ngăn kéo bàn làm việc, đem tiêu thuyết, truyện tranh trên bàn lật đến phân nửa hoặc đã xem xong từng quyển một cẩn thận dựa theo số tập và nhà xuất bản xếp vào ngăn; cuối cùng đem bộ dụng cụ cắt tỉa móng tay bỏ vào trong túi, tất cả "Đồ dùng sinh hoạt" cuối cùng cũng thu thập xong.

Vỗ vỗ tay, Liễu Thuận Đình vẻ mặt hài lòng. "Được rồi, như vậy là được!"

Mặt khác. . . Về mặt cô ái muội nhìn phía cánh cửa phòng làm việc đang đóng lại. Cô sẽ lưu ý, sau khi tụ họp sẽ mang theo ít thức ăn trở về.

Dù sao, "Làm vận động" cũng phải ăn một chút gì đó mới được nha!

Ha ha! Vậy thì để mọi việc ở đây là cho đôi yêu ương trong kia đi! Người độc thân như cô nên chuẩn bị trước, bằng không tiếp tục ngây ngốc ở đây nghe bọn họ ở bên trong trình diễn xuân cung sống, ân. . . Cô le lưỡi một cái, làm ra vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Cô còn chưa tới động dục kỳ, không thể ở lại thưởng thức màn tình ý nồng đậm của bọn họ, cho nên lấy cớ tụ họp bạn bè, để cô có thể thoát thân an toàn, bằng không cô thực sự rất muốn gọi điện thoại kêu cảnh sát đến.

Gọi cảnh sát làm cái gì nhỏ?

Ha ha! Liễu Thuận Đình lạnh lùng cười, bọn họ nếu như không khiêm tốn một chút, già đầu rồi mà chẳng phân biệt được lúc nào nên động dục lúc nào không nên, thì cô sẽ gọi cảnh sát đến giúp bọn họ hạ hỏa ah!

"Chào mừng quý khách!"

Đẩy cửa kính ra, cảm nhận không khí mát mẻ từ bên trong tản ra, thanh âm chào đón niềm nở và nhiệt tình vang lên bên tai Liễu Thuận Đình.

"Xin mời đi lối này." Nhân viên phục vụ mang theo nụ cười thân thiết dẫn cô đi về phía phòng ăn riêng.

Đi theo phía sau nhân viên phục vụ, rẽ qua một khúc cua, phòng ăn được bày biện đặc biệt khác hẳn với phong cách ngoài đại sảnh xuất hiện, khiến Liễu Thuận Đình không khỏi ngây ngốc nhìn.

Trong một không gian to như vậy thiết kế một đường thủy đạo dài chia cách thành hai phần, tiếng đàn dương cầm mềm mại du dương trong không khí tạo ra cảm giác lãng mạn. Hai bên con đường nước trồng một loạt thất lý hương, thủy lục đang khoe sắc, điểm xuyến thêm những khóm hoa màu trắng li ti mà cô không biết tên, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Hai bên thì lại là phong cách khác xa so với khu vực dùng cơm, bên tay trái thiết kế theo trường phái ảo mộng, bàn ghế bày biện tất cả đều là đồ pha nhỏ đáng yêu, trên bàn thấp cũng trưng bày một chậu hoa xinh xắn đáng yêu, kết hợp với những món đồ thủ công tinh xảo, hoàn toàn phù hợp tiêu cô nương thích mơ mộng lãng mạn; bên tay phải lại nhắm vào một tầng lớp khách hàng khác mà thiết kế, rất biết tận dụng không gian, bày trí gần con đường nước là những chiếc giường thấp, phía trên đặt thêm một cái bàn con hình chữ nhật cũng nhỏ nhỏ xinh xinh và những chiếc đệm nhỏ, trên cửa sổ thì treo màn trúc, dung hợp phong cách nghệ thuật đậm chất phương đông và nghệ thuật hiện đại cách điệu.

Thật muốn trông thấy nhà thiết kế của nhà hàng này! Liễu Thuần Đình trong lòng than thở.

Cô đi qua không ít quốc gia, đương nhiên cũng nhìn không ít thiết kế trang hoàng, thậm chí một ít đại gia chú trọng thẩm mỹ chi ra một khoản tiền lớn để trang hoàng, cô thấy nhưng không thể trách, bất quá nhà hàng này tuyệt đối là nhà hàng đẹp nhất cô từng thấy qua, bỏ qua một bên hương vị thức ăn, chỉ nói đến thiết kế và phong cách đặc biệt, liền đủ làm cho cô lưu luyến không muốn rời đi.

Thu lại tinh thần, Liễu Thuần Đình đi tới miếng đệm ngồi ngồi xuống, ưu nhã tiếp nhận nhân thực đơn viên phục vụ đưa tới.

Lật lật thực đơn, cô không tránh khỏi vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía nhân viên phục vụ, có chút hoài nghi có phải nhân viên phục vụ cầm nhầm thực đơn rồi hay không, bằng không sao có thể xuất hiện thực đơn kỳ lạ quái đản như thế đâu? Cả một thực đơn thượng hạng chỉ có năm hàng, thậm chí còn có những suất khác chỉ có hai hàng?!

Như là đã quen với việc khách đến dùng cơm phản ứng như thế, nhân viên phục vụ không chút hoang mang mở miệng giải thích: "Tiểu thư, chắc ngài là lần đầu tiên đến cho nên không biết, thực đơn nhà hàng cố định phát hành năm loại, nếu như trong cùng một ngày nguyên liệu nấu ăn không đạt tiêu chuẩn về độ tươi và mới, thì sẽ hủy bỏ; đương nhiên chúng ta còn có một phần thực đơn khác là đồ uống, thực đơn này thì không hạn chế số lượng ạ."

"Như vậy a! Vậy anh giúp tôi gọi một phần đi!" Liễu Thuần Đình nghe xong, đơn giản đem thực đơn giao trả lại cho nhân viên phục vụ.

Nam nhân viên phục vụ vẻ mặt ngây ngốc kinh ngạc, nhất thời không kịp phản ứng.

"Anh tùy tiện gọi, dù sao tôi cũng không kén ăn!" Cô nhìn hắn cười cười, một chút cũng nhìn không ra có bất kỳ ý tứ trên cột nào.

Này... Cho dù cô không kén ăn, bất quá trọng điểm không phải là cái này a? Nhân viên phục vụ chân mày nhăn lại, chân tay có chút luống cuống.

"Vâng! Xin đợi một lát!" Trong lòng tuy còn lăm lăm, nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn rất chuyên nghiệp, tươi cười có lễ trả lời.

Vừa mới trở lại phòng bếp, A Cương buông thực đơn, vẻ mặt bất đắc dĩ lớn tiếng nói: "Bên ngoài tới một là đại mỹ nhân kỳ lạ, ông chủ, cô ấy muốn em tùy tiện gọi giúp một phần cơm, còn nói cô ấy không kén ăn!"

Gọi cơm trên căn bản là không có gì vấn đề! Chỉ sợ gặp được cái loại khách cứ bảo tùy tiện gọi món nào cũng được, sau đó lại chê tới chê lui.

"À... Vậy thì chọn phần ăn Nhật trong thực đơn hôm nay được không?" Người đàn ông hai tay đang bận rộn, lập tức ngừng công việc trong tay lại, nhíu nhíu mày, tiếng nói ôn nhu dò hỏi.

A Cương thờ dãi, ông chủ nhất định không biết hẳn rốt cuộc đang phiền não cái gì, mới có thể nói nghe nhẹ nhõm như vậy, chính vì sợ gặp được vị khách cổ tình gây sự, hẳn mới khó có thể ra quyết định a! Nếu không, hẳn hà tất lấy lại chuyện nhỏ này đến phiền ông chủ?

Bất quá ông chủ chắc chắn không nghĩ tới, trên thế giới này không có ai là người tốt hết cả! A Cương muốn cào tường a.

"A Cương? Thực đơn kiểu Nhật có thể chứ? A Cương?" Thạch Tri Mặc nhìn A Cương một người không biết đang suy nghĩ cái gì, cất giọng gọi.

A Cương lấy lại tinh thần, vội vã đáp: "Dạ dạ, có thể! Ông chủ anh cứ quyết định là được."

"Vậy thì chờ tôi một chút, tôi xong ngay đây." Thạch Tri Mặc tiếp tục công việc còn dang dở trên tay, nhẹ giọng phân phó.

"Àn!"

A Cương nín hơi chờ đợi, nhìn Liễu Thuần Đình cẩn thận nhắm nuốt cả một miếng đầy thức ăn.

"Àn... " Cô cau mày trầm ngâm, nhượng A Cương tâm nhảy loạn xạ.

"Xin hỏi... Có chỗ nào không hài lòng sao?" A Cương nơm nớp lo sợ hỏi, trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

"Không hài lòng?" Liễu Thuần Đình ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin hỏi ngược lại. "Tôi sao có thể không hài lòng?"

"A?" A Cương không rõ đầu đuôi sững sờ tại chỗ.

Cho nên không phải là không hài lòng... Đó chính là rất hài lòng sao?

"Tôi thực sự rất hối hận. "

Liễu Thuần Đình đột nhiên lại thốt lên một câu, làm cho A Cương mới toát ra hi vọng lại trong nháy mắt bị dập tắt. "Hối hận sao không sớm phát hiện nhà hàng này của các anh nha!" Nói xong, lại cầm lên chiếc đĩa tiếp tục tiến công.

Ăn ngon! Thực sự ăn thật ngon! Phần ăn kiểu Nhật này vô cùng thanh đạm và ngon miệng, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, hương vị hoàn toàn được giữ lại trọn vẹn sau quá trình đun nấu, làm cho người ta nhìn không được một miếng tiếp một miếng.

A Cương nghe xong, cuối cùng há to miệng hít thở sâu, tâm trạng treo lơ lửng trước đó cuối cùng cũng khôi phục lại.

"Đương nhiên rồi! Tất cả thực đơn của chúng tôi đều do ông chủ tự mình chuẩn bị và nấu nướng, ăn xong ai cũng khen cả!" A Cương đắc ý cười, trong lời nói tràn đầy tự hào.

"Ân! Đích xác không tệ" Liễu Thuần Đình cũng không keo kiệt ca ngợi.

Đầu óc xoay chuyển rất nhanh cô lập tức nghĩ đến một vấn đề khác, "Vậy nhà hàng các anh có suy nghĩ mở thêm chi nhánh khác không?" Nếu không thì thật là đáng tiếc!

"A. . . Chắc là không đâu!" A Cương trầm ngâm nghĩ, vừa nghĩ tới ông chủ tình hình thân giản dị, lập tức lác lác đầu.

Ít nhất cho tới bây giờ, hình như không có nghe ông chủ đề cập qua kế hoạch muốn mở chi nhánh, trong lòng hắn thầm nghĩ.

"Như vậy a. . . Vậy có thể cho tôi gặp mặt ông chủ các anh một chút được không?" Liễu Thuần Đình thành khẩn hỏi, trong đầu bắt đầu nghĩ ra đủ loại ý tưởng xấu xa.

"Ông chủ chúng tôi không tiếp khách. " A Cương như đinh đóng cột trả lời.

Hắn tuyệt đối sẽ sống chết bảo vệ rình tiết của ông chủ, trước cũng có không ít khách nữ nói muốn gặp mặt ông chủ, kết quả thì sao? Sau khi thấy mặt, mỗi một người đều giống như mật dính chặt dứt không ra, dám dính ông chủ không buông, ai cũng muốn theo ông chủ về nhà "Rửa tay làm canh".

Vì để tránh cho chuyện như vậy lại lần nữa phát sinh, hiện tại mọi người đều đã có kinh nghiệm, cùng nhau giúp ông chủ loại bỏ "nhân vật khả nghi", cho dù trước mắt vị là vị tiểu thư mỹ lệ động lòng người thoát nhìn không giống như những người phụ nữ có mưu đồ bất chính khác, bất quá. . . Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a!

"Như vậy a. . . " Liễu Thuần Đình về mặt tiếc hận.

Quên đi! Sau này sẽ có cơ hội. Cô ở trong lòng tự nhủ với mình như vậy.

"Có thể giúp tôi gọi thêm hai phần điểm tâm được không? Tôi muốn gói mang về. " Liễu Thuần Đình bỗng nhiên nghĩ đến muốn thay hai người trong phòng làm việc mua chút đồ ăn, lập tức đổi sang biểu tình tiếc hận, mỉm cười nhìn phía nhân viên phục vụ vẫn mang về mặt phòng bị.

Mặc dù có chút kinh ngạc cô vậy mà bỏ cuộc nhanh như thế, bất quá A Cương vẫn là lập tức kịp phản ứng. "Dạ, lập tức chuẩn bị cho tiểu thư. "

Bất quá sự tình thực sự liền như thế kết thúc sao?

Hoặc là, đây chỉ là một bắt đầu. . .

Từ sau ngày đó, Liễu Thuần Đình trở thành khách hàng cố định của "Thạch Nham", vừa đến buổi trưa lập tức tự động đến nhà hàng báo danh, thậm chí ngay cả tan làm về trễ cũng không quên vòng lại đây mua một phần bữa tối.

Dần dần, cả nhà hàng từ nhân viên phục vụ đến bác gái lao công đều bị cô thu phục, vậy mà vẫn chưa biết được ông chủ thần bí là ai.

Bất quá cô cũng hiểu được đạo lý dục tốc bất đạt, cho nên cô chỉ là kiên nhẫn chờ đợi, chờ ngày nào đó gặp được diện mạo chân chính của ông chủ, mặc dù cô có thể sử dụng cơ sở ngầm để đi thăm dò, không tới một ngày là có thể thấy được tư liệu điều tra chi tiết tường tận, bất quá như vậy liền không thể hiện ra được thành ý của cô không phải sao? Hơn nữa. . . Kỳ thực nói một cách thẳng thừng, chính là cô muốn nhìn một chút ông chủ này rốt cuộc có thể thần bí bao lâu?

Kết quả, cứ như vậy đợi ba tháng, cô vẫn là không có biện pháp biết được ông chủ thần bí của "Thạch Nham" tên gì, ngược lại vì ba bữa ăn quá mức phong phú, vòng eo của cô đã dày thêm một tấc.

Việc này đối với Liễu Thuần Đình mà nói, căn bản là đã kích lớn a.

Trong suốt mười năm huấn luyện, cô cuối cùng quyết định phải quyết chí tự cường tự mình ra tay —— khó có dịp không hề tan làm sớm, thậm chí còn chủ động ở ngày nghỉ yêu cầu đến câu lạc bộ Ân Long đi dò xét.

Mà lần hành động ngoài ý muốn này, lại làm cho cô đụng phải người cô vẫn luôn tìm kiếm. . .

Chương 2

Đứng sát bên cửa sổ lầu hai được thiết kế đặc biệt, Liễu Thuần Đình quan sát toàn bộ PUB vang vọng tiếng cười ầm ĩ náo nhiệt, ánh mắt dò xét đảo qua, bên miệng tươi cười như có như không, làm cho quản lý câu lạc bộ đứng bên cạnh tinh thần treo cao lơ lửng, rất sợ sẽ xảy ra chuyện không may.

Ánh mắt dò xét của cô bỗng nhiên dừng lại, vì dưới lầu xuất hiện một thân ảnh, trong mắt thoáng qua một tia nghiền ngẫm, theo thân ảnh kia mà di động.

Nhìn thân ảnh kia sau khi bị những người bên cạnh người bỏ lại, hần cũng chỉ có thể như một con vật nhỏ đáng thương, vô thố ngốc lẳng ngòi tại chỗ, ngay cả ánh mắt đều chỉ dán chặt trên mặt đất không dám tùy ý nhìn loạn, xác thực đã câu dẫn ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt của cô.

Là người đàn ông như thế nào mới có thể đơn thuần như vậy? Lại là người đàn ông như thế nào mà có thể hội tụ phong cách cổ xưa chất phác đến loại trình độ này?

Hần giống như là một gốc cây tùng bách thuần khiết, cao thẳng đứng giữa trần thế mà không nhiễm bụi trần, chất phác làm cho người khác cảm thấy thật đáng yêu.

Bất quá, người càng có tính cách như tượng gỗ, sẽ càng khiến cho người khác sinh ra ý nghĩ muốn trêu chọc hần, nhìn xem hần nhẫn nại tới độ nào, nhìn hần mặt đỏ ửng lên hoặc là chân tay luống cuống, nói chuyện lắp bắp. . . Mới nghĩ tới thôi đã làm cho người ta vui thích nhảy nhót không ngừng rồi.

Vừa nghĩ, Liễu Thuần Đình đã vẫy tay gọi quản lý câu lạc bộ tới, dặn dò hần mấy câu, lát sau, quản lý về mặt không hiểu nhận lệnh ra cửa, Liễu Thuần Đình về mặt thì treo lên nụ cười tà khí, cởi áo khoác trên người, đi vào phòng thay quần áo dành riêng cho cô.

Giáng sinh vui vẻ! Con mừng ngày thơ của cô a!

"Các cậu đi chơi là được rồi, tôi vẫn nên trở về. . ." Thạch Tri Mặc uyển chuyển từ chối, ngữ điệu vẫn ôn hòa như ngày thường.

Hôm nay là đêm giáng sinh, trên cơ bản qua hơn ba mươi năm qua, loại lễ tết ăn mừng thế này, đối với hần mà nói chưa bao giờ là chuyện trọng yếu, dù sao, chỉ những kẻ có tiền mới quan tâm tổ chức tiệc ăn mừng này nọ, cho dù từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện từng tổ chức tượng trưng những hoạt động chúc mừng như thế, nhưng ở trong ấn tượng của hần, một cô nhi viện nghèo khó mà không ai viện trợ, cũng chỉ có thể vào đêm giáng sinh mới miễn cưỡng phát cho mỗi người một quả trứng, liền xem như là chúc mừng.

Không nghĩ tới sau khi ra ngoài xã hội, lại bị chính những người trẻ tuổi trong nhà hàng của mình cứng rắn lôi kéo tới nơi này, nói là muốn "Thử nghiệm nhân sinh, theo trào lưu", dẫn hần đi tới câu lạc bộ cao cấp chết người không đền mạng này, để trôi qua một đêm giáng sinh buồn tẻ.

Chỉ là, loại địa phương này thực sự không thích hợp với hần!

Âm nhạc ầm ĩ, hần không nghe ra bất cứ mỹ cảm nào; thanh âm điên cuồng ngoạn náo, làm cho hần muốn xoa huyết thái dương đang phát đau; mà các cô gái trẻ tuổi ăn mặc, một so với một còn ít hơn, càng làm cho hần không biết đặt mắt nhìn đi đâu, chỉ có thể mặt đỏ lên nhìn chăm chăm trên mặt đất không dám nhìn ngẩng lưng tung.

Hần cũng không phải thuộc phái bảo thủ cứng nhắc, thế nhưng hần cũng không có cách nào đem những hình ảnh mắt mẽ đó để vào mắt được.

"Như vậy không được nha! Ông chủ, cứ luôn "bé quan" giống như anh vậy, lấy thời gian đầu mà tìm bà chủ cho bọn em a?"

"Đúng vậy!"

"Thả lỏng thoải mái một chút đi!"

Một đám người linh tinh lang tang không ngừng tiến hành tẩy não với hần, bất quá vừa nghe thấy âm nhạc sôi nổi lại lần nữa vang lên, một đám người liền như một làn khói toàn bộ chạy đi không còn bóng người, đem hần một mình cô đơn ném ở chỗ ngồi, ngượng ngùng không biết là nên đứng dậy, hay là muốn uống cạ đồ uống duy nhất trước mắt —— chất lỏng màu hồ phách.

Ai! Rõ ràng là bản thân muốn chơi, hà tất lại lôi kéo hần đến? Nhìn mình áo sơ mi trắng và chiếc quần jeans giặt đến phai màu cùng đám người chỗ này hoàn toàn không tương xứng chút nào, Thạch Tri Mặc lại không khỏi thở dài một hơi.

Đột nhiên, ánh đèn trong PUB tối sầm lại, nguyên bản âm nhạc ầm ĩ đột nhiên ngưng bật, chính giữa sàn nhảy đột nhiên xuất hiện một thân ảnh hấp dẫn toàn bộ ánh mắt bên dưới.

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi âm nhạc đình tại nhức óc lại vang lên, trong nháy mắt không khí trên sàn nhảy được đẩy đến cao trào, Liễu Thuần Đình với kỹ thuật nhảy lớn mặt lại điều luyện, lập tức thu hút lực chú ý của tất cả mọi người ở đây.

Thân hình tinh tế trắng nõn mềm mại lại tươi mát trẻ trung rất biết cách dụ hoặc lòng người, quần áo vừa người bao trọn thân thể lung linh của cô, chiếc váy da màu đen cực ngắn ôm sát cặp mông săn chắc gần như không thể che đậy hết cảnh quang mê người bên dưới, làm cho đám sói hoang chung quanh không khỏi tiếc hận không ngớt.

Rất nhanh vũ đạo đã đến phần đặc sắc nhất, Liễu Thuần Đình môi câu dẫn rạtroi cười mỉ hoặc, ngừng lại bước nhảy, đi về phía Thạch Tri Mặc đang cúi đầu. Trên đường cô đi, đoàn người tự động nhường ra một con đường, tiêu điểm của mọi ánh nhìn cũng nhao nhao rơi vào trên người Thạch Tri Mặc đang ngồi trong góc.

Thạch Tri Mặc hoàn toàn không phát hiện ra mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người ở đây, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày bó màu đen, hần bắt ngờ ngừng đầu vừa nhìn ——

Thấy hần ngừng đầu lên, cánh tay ngọc rất nhanh bắt được cổ áo của hần, đưa đôi môi đỏ mọng mềm mại lại gần, thừa dịp lúc hần mở miệng kinh hô, cái lưỡi đình hương linh xảo diệu làm càn chen vào trong miệng hần, thành thạo trêu chọc.

Nụ hôn nồng nhiệt kéo dài, lúc kết thúc hai cánh môi tách ra, một sợi chỉ bạc yêu mỵ như có như không khiêu khích ở giữa hai người, càng làm cho đám người bên cạnh đã muốn bạo loạn càng thêm hưng phấn.

Nhìn hần còn đang kinh ngạc vẫn chưa hồi phục, Liễu Thuần Đình tinh nghịch cười cười, kéo tay hần trở lại giữa sàn nhảy.

Trên sàn nhảy chẳng biết lúc nào đã có sẵn một chiếc ghế cao, Liễu Thuần Đình cười muốn Thạch Tri Mặc ngồi lên, mà hần chỉ có thể nhìn ánh mắt mỉ hoặc của cô, ngoan ngoãn thuận theo.

Vốn là một vũ điệu Latin sôi động âm ỉ lập tức ngưng bật, đổi lại là tiếng saxophonemềm nhẹ réo rắt, tràn ngập một loại hương vị kích tình, Liễu Thuần Đình thân thể theo tiết tấu âm nhạc thông thả ở trên người Thạch Tri Mặc chuyển động, cánh tay trắng nõn mềm mại từ từ tiến vào trong áo sơ mi của hần, khe vuốt ve đường nét thân thể săn chắc, rúc lấy một tiếng rên nhẹ của hần.

Thạch Tri Mặc hai tay chỉ có thể nắm chặt tay cầm của chiếc ghế, dưới sự khiêu khích hành của cô không ngừng khe khẽ rên rỉ, áo sơ mi bị vén lên lộ ra một mảnh hồng ngực rấn chắc thường xuyên được rèn luyện, làm cho một đám khán giả bên cạnh, nam thì hâm mộ, nữ thì đổ kị với Liễu Thuần Đình đang chơi trò hôn nhẹ với chàng trai anh tuấn ngồi trên ghế cao trên sàn diễn.

"Không nên như vậy. . ." Thật vất vả tìm về ý thức của mình, Thạch Tri Mặc ở từng đợt khoái cảm khàn khàn nói, nhưng không có bao nhiêu lực thuyết phục, trái lại như là tình nhân đang thủ thi tâm tình.

Liễu Thuần Đình cười không đáp, không ngừng ở trên hai điểm mẫn cảm nhất trên người hần gặm cắn, tay thì đang dần dần trượt đến khóa kéo quần jean của hần, phủ lên dục vọng đã cương cứng của hần thành thạo vuốt ve.

Thạch Tri Mặc toàn thân rung lên một chút, trong miệng từng ngậm từng ngậm thở phì phò, hai tay vọng tưởng bảo trì lý trí muốn gạt tay cô ra, thân thể lại không tự chủ được nhích lại gần tay cô hơn.

"Đủ rồi! Tôi không dự định cùng anh tiếp tục trình diễn ở đây đâu nha. " Liễu Thuần Đình ở bên tai Thạch Tri Mặc thì thầm, không ngoài ý muốn phát hiện trong ánh mắt hần thờ phào nhẹ nhõm nhưng lại lóe lên tình dục chưa tiêu ran.

Cô giúp hần kéo lại áo sơ mi, sửa sang lại quần jean quần lót, đứng ở trước người của hần giúp hần che giấu dục vọng đã sớm đã thức tỉnh bùng bùng phần chân, sau đó dẫn hần chạy lên lầu, lưu lại một đám người trên sàn nhảy xì xào bàn tán.

"Cái kia. . ."

"Không phải là ông chủ sao?"

Đám người đi cùng Thạch Tri Mặc tới, chỉ có thể nhìn hần bị dắt lên lầu, cả đám đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không thể khẳng định nhưng cũng ai cũng không thể phủ nhận, chỉ có thể yên lặng không nói gì ôm đầy bụng nghi vấn, tiếp tục trở lại điên cuồng trên sàn nhảy.

Chắc là không xảy ra chuyện gì đi? Bọn họ ở trong lòng đều nghĩ như vậy.

Đi qua tầng tầng lớp lớp những căn phòng bố trí đầy mật mã, cuối cùng đi tới căn phòng dành riêng cho Liễu Thuần Đình nghỉ ngơi ở trong câu lạc bộ.

Đóng cửa lại, cười nhìn về phía về mặt Thạch Tri Mặc đang không biết nên làm thế nào cho phải, Liễu Thuần Đình ôn nhu dặt tay hần ngồi vào bên giường

"Cô. . ." Vì cái gì? Vì cái gì chọn lựa hần? Thạch Tri Mặc trông mắt che phủ tình dục không hiểu nhìn Liễu Thuần Đình.

Đây là trò chơi chinh người mới sao?

Cô không trả lời vấn đề của hần. "Rất khó chịu sao?" Khóa ngồi lên thân hần, cặp mông đang đè lên dục vọng sắp gắng gượng không nổi của hần.

"Bất. . . Chúng ta còn. . ." Không biết!

Chờ một chút! Vấn đề lúc này không phải là biết hay không quen biết nhau nha? Lý trí bỗng chốc trở lại, trong đầu Thạch Tri Mặc đột nhiên toát ra cái ý niệm này.

Nhận thấy đờ đay nhỏ bé của cô lại không an phận bắt đầu cời ra quần lót của hân, hân nắm lấy tay cô, không cho phép cô lại khiêu khích dục vọng đã sắp đề vỡ tràn bờ của hân.

Không có để ý hân ngăn cản tiếp tục đi xuống, cô chỉ dùng chút lực, đã khiến hân ngã vào giường đen mềm mại, hình thành tư thế ái muội nữ trên nam dưới.

"Anh biết không?" Hơi thở nóng hôi phả ra khiêu khích mon tron vành tai mẫn cảm của hân, khiến hân không tự chủ được khẽ run, "Tôi càng lúc càng cảm thấy, anh rất thích hợp làm người đàn ông của tôi. . ."

Không có bất cứ cản cứ gì, chỉ là dựa vào trực giác, từ lúc ánh mắt đầu tiên bắt gặp thân ảnh của hân, cô đã có một dự cảm như thế rồi.

Mà dự cảm của cô rất ít khi sai lầm, cơ hồ có thể nói là hoàn toàn không có.

Đây cũng đại biểu một việc —— hân nhất định sẽ thành người của cô, mặc kệ có trở ngại gì đi chăng nữa.

Cô có tự tin này, bất quá. . . Xem ra cô cũng không cần quá lo lắng cô sẽ gặp trở ngại nào, vì phản ứng của hân thực sự quá trực tiếp, làm cho cô không thể không hoài nghi hân có phải là không có kinh nghiệm, thậm chí có thể là cái. . .

Nhìn hân ở dưới thân cô phản ứng trực tiếp lại vô cùng mẫn cảm, làm cho cô không khỏi suy đoán hỏi: "Anh. . . Chắc không phải là xử nam chứ?"

Một câu hỏi to gan lớn mật, khiến Thạch Tri Mặc theo phong cách cổ xưa mặt đỏ lên, ấp úng nói không ra lời.

"Sao mặt lại hồng như vậy a? Thực sự rất không thoải mái sao? Hay là thật bị tôi đoán trúng rồi?" Liễu Thuần Đình ác liệt trêu chọc Thạch Tri Mặc.

"Không. . . Ân. . ." Cô càng thêm trêu chọc, thân thể mềm mại không ngừng ở trên người hân giãy dụa, khiến hân nhịn không được rên rỉ lên tiếng.

"Ha ha. . . Không nhịn được, ư?" Liễu Thuần Đình xấu xa cười, nhìn hân vì dục vọng mà vẻ mặt vẩn vọ. "Tên của anh?"

"Thạch. . . Thạch Tri Mặc. . ." Hân trả lời đứt quãng.

Liễu Thuần Đình cười ngồi dậy, ở dưới cái nhìn nóng rực của hân, thân thể không khỏi một trận tê dại.

Cô lôi kéo chiếc quần lót nganh bướng không chịu xuống, không ngừng dùng hoa huyết ẩm ướt của chính mình cọ xát đỉnh dục vọng cứng rắn của hân, hân gầm nhẹ một tiếng, hai tay thô bạo kéo cả người cô xuống dưới, trúc trắc ở trên cổ của cô lưu lại loang lổ dấu vết tím tím.

"Ân, nhẹ một chút. . ." Cô rên khẽ.

Thạch Tri Mặc như là không nghe thấy tiếng Liễu Thuần Đình trầm thấp rên rỉ, vung tay lên, chiếc váy trên người cô bị hân không thương tiếc xé rách ném xuống đất, hân gấp gấp đẩy áo ngực của cô lên, cúi xuống nhắm nháp mút vào.

"A! Không nên như vậy. . ." Tình thế đột nhiên toàn bộ nghịch chuyển, chủ quyền bất ngờ chuyển về người đàn ông vẫn luôn bị ức hiếp trước đó.

"Nhẹ một chút a. . ." Cô không biết là đang hưởng thụ hay là oán giận hân thô lỗ đối đãi, làm nũng rên rỉ.

"Tôi không phải. " Thạch Tri Mặc thấp giọng nói.

Hân đột nhiên bật thốt lên một câu, làm cho cô không biết phản ứng thế nào.

Hân không phải? Không phải cái gì nha? Nên không phải là. . . Cô có chút ngây người thất thần.

"Anh không phải là xử nam?" Cô không xác định hỏi, vẻ mặt buồn cười nhìn gương mặt nghiêm túc của hân, có chút không dám tin hân sẽ làm sáng tỏ vấn đề này.

A! Người đàn ông này nha! Ánh mắt của cô quả nhiên không sai, thực sự cùng nhưng người khác bất đồng a! Vậy mà sẽ vì một câu hỏi thuận miệng của cô mà nghiêm túc muốn chứng minh bản thân.

"Đúng. " Hân vẻ mặt nghiêm túc.

Sửng sốt một chút, Liễu Thuần Đình thần tình mê man chuyển sang hứng thú và ánh mắt nhiệt tình thăm dò, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm hân.

"Xảy ra chuyện gì sao? Sao lại nhìn tôi như vậy?" Thạch Tri Mặc ngượng ngùng hỏi.

"Anh. . . Thành thật. " Trầm ngâm một chút, Liễu Thuần Đình cười ca ngợi hân.

"Không . . Tôi . . " Trọng điểm không phải ở chỗ này đi?

Hắn nói như thế, là muốn cho cô biết hắn là một người đàn ông có kinh nghiệm, đối với chuyện sắp phát sinh hắn đều biết rõ, mà cô nếu như là đang chơi đùa, lúc này cũng hẳn là nên thu tay lại rồi?

Thế nào phản ứng của cô lại là . . Cô rốt cuộc là một cô gái như thế nào?

"Vậy anh còn muốn muốn tôi sao?"

Trên thân thể mềm mại của cô tỏa ra một loại mùi hoặc, làm cho hắn sững sờ một chút, "Muốn, tôi muốn!"

"Vậy em sẽ là của anh. " Còn những cái khác không thành vấn đề.

"Thế nhưng anh không biết tên của em . . "

"Liều Thuần Đình, nhớ cho kĩ. " Nói xong, cô kéo đầu hắn xuống lặp đi lặp lại những nụ hôn nhỏ nhẹ không dứt, một lần nữa đẩy lên dục vọng triền miên này giờ giữa hai người.

"Àn. . . " Hắn một lần nữa hôn lên nụ hoa hồng nhạt đã thấm ướt của cô, tham lam mút chặt gặm cắn, lấy đầu lưỡi khiêu khích những chỗ mẫn cảm nhất trên người. "Àn. . . "

Hắn đem cô kéo lại gần dục vọng nóng bỏng đang đứng thẳng của mình, không ngừng ở bên ngoài hoa huyết ướt đầm nhẹ nhàng cọ xát, làm cho cô không kiên nhẫn đưa vòng eo, cầu xin hắn tiến vào.

Hắn nhìn hai má cô ửng đỏ cười cười, động thân đẩy dục vọng của mình vào trong hoa huyết mềm mại của cô, hai tay ôm lấy hai bầu ngực cô, dừng lại vài giây, để cho cô thích ứng với sự tồn tại của hắn.

Từ chậm chạp rút ra lại thông thả đẩy mạnh, hưởng thụ từng tiếng rên rỉ thờ ơ gấp của cô phát ra ở mỗi lần hắn đẩy mạnh vào, yêu thương vờn tay vuốt ve chân mày hơi hơi nhíu lại của cô, nhẹ nhàng thờ ơ, sau đó dùng sức, làm cho toàn bộ dục vọng của hắn tiến vào chỗ sâu nhất của cô.

"A a. . Anh. . . "

"Em đau sao?" Hắn chậm rãi rút ra một chút.

"Àn. . . Sẽ không. . . " Cô mở to đôi mắt sưng mọng nhìn hắn, hơi thả lỏng thân thể căng cứng, cảm giác hắn tiến nhập vào bên trong thật lớn vẫn đang không ngừng ở trong hoa huyết bành trướng. . .

Dục vọng to lớn của hắn gắng gượng hồi lâu bắt đầu cuồng dã luật động, mỗi một lần tiến nhập đều mạnh mẽ chen vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô, hoàn toàn chiếm hữu thân thể xinh đẹp của cô.

"Tri Mặc. . . Ủ. . . Ngô. . . " Hai tay cô nắm chặt lấydra giường, trong cơ thể khoái cảm không ngừng dâng lên, cô rên rỉ tên của hắn.

"Anh thích thanh âm của em lúc gọi tên anh. " Hắn dùng lực đẩy mạnh vào tận sâu trong cơ thể cô, làm cho nàng chịu không nổi hô lớn lên tiếng.

"Ủ. . . " Cô cắn môi, không để cho mình lại rên rỉ thốt ra những lời dâm dăng.

"Đừng như vậy, không nên nhẫn nhịn, đem khoái cảm của em, kêu lên cho anh nghe đi. "

"A. . . Àn. . . " Cánh tay đang được đôi môi cắn chặt bị tay hắn đẩy ra, tiếng rên rỉ rõ ràng của cô liền theo luật động cuồng dã của hắn phát ra. "A. . . Thật thoải mái. . . "

"Anh cũng vậy, cảm giác ôm em thật tốt, làm anh sắp không nhịn được. . . "

"A a. . Nóng quá... Em sắp không được rồi. . . "

"Ngoan. . . Cố thêm chút nữa. . . Đợi anh thêm chút nữa là được. . . "

Cự long to lớn của hắn không ngừng ở trong hoa kính thấm ướt của cô cuồng đảo, đồng thời thay hai người sáng tạo ra từng đợt khoái cảm mãnh liệt.

Cảm giác được hoa kính của cô gấp gáp mãnh liệt co rút lại, hắn càng thêm sức tiến thẳng vào chỗ tận cùng trong hoa tâm của cô, ở lần lượt mãnh liệt đẩy vào sâu cùng, một dòng nhiệt lưu nóng rực rót vào sâu trong cơ thể cô, hai người đồng thời lên đến cao trào.

Chuông cửa chói tai phá vỡ buổi sáng yên tĩnh, người trong phòng vô cùng không tình nguyện, chậm rãi bò dậy mở cửa.

"Ai a? Sao lại không có đạo đức thế hả, mới sáng sớm 7-8 giờ ấn chuông cửa cái gì a. . . "

Gãi gãi mái tóc rối bời, vì cuồng hoan một đêm mà đầu đau không ngớt A Cương không tình nguyện nhấc chân, vừa lảo nhảm cần nhẩn vừa đi ra mở cửa.

"Ai. . ." Đã chuẩn bị một trần câu mắng mỏ, nhưng sau khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, chỉ có thể ghen hòng nuốt vào.

"Là tôi. " Thạch Tri Mặc có chút ngại ngùng cười.

Như là đứa bé phạm lỗi bị bắt gặp, Thạch Tri Mặc hướng về phía A Cương lúng túng cười cười, cũng không dám nói nhiều, lắc mình muốn đi vào nhà.

"A? Ông chủ, anh. . . "

Đột nhiên bị gọi lại, Thạch Tri Mặc toàn thân cứng đờ, chậm rãi xoay người, cứng ngắc xả ra một nụ cười.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Không phải là bị A Cương nhìn ra cái gì chứ?

Có rõ ràng như thế à? Một buổi tối miệt mài, chắc là không có biểu hiện rõ ràng trên mặt thể chứ?

Hay là có mùi vị gì kỳ quái vẫn còn lưu lại? Không nên a! Trước khi đi hẳn còn đặc biệt tắm rửa sạch một lần "Không có a! Chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái. . . " Sờ sờ đầu, A Cương có chút nghi ngờ nói.

"Kỳ. . . Kỳ quái? Có. . . Có sao? Vẫn bình thường mà!" Quá căng thẳng khiến cho Thạch Tri Mặc không khỏi lắp bắp.

"Chính là cảm thấy là lạ. . . A! Em biết kỳ quái chỗ nào rồi. " A Cương đột nhiên trưng ra bộ dáng bùng tính đại ngộ, khiến Thạch Tri Mặc không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ông chủ, hôm nay trên người anh hình như đặc biệt thơm nha! Cùng loại sữa tắm trước đây mùi thơm khan khác nha!"

"Có. . . Có sao?" Tính tình ngay thẳng vốn không thể chịu được loại gặng hỏi thế này, Thạch Tri Mặc lắp bắp hồi lâu đáp, đồng thời từ từ lui về phía sau.

"Còn có a. . . " A Cương muốn nói lại thôi nhìn Thạch Tri Mặc.

Còn có? Còn có cái gì? Thạch Tri Mặc vừa mới nhấc chân bước lên cầu thang, lại cứng rần rụt trở về.

"Không có. " Ân, liền cảm thấy hình như quái quái chỗ nào đấy. . . A Cương cau mày nghĩ.

"Vây. . . Tôi đi lên trước. " Cuối cùng có thể đi rồi! Thạch Tri Mặc thở phào nhẹ nhõm.

A Cương không trả lời, chỉ là không ngừng tự hỏi rốt cuộc là lạ ở chỗ nào. . .

A! Là chìa khóa!

Ông chủ luôn luôn cẩn thận, sao có khả năng quên mang theo chìa khóa? Hơn nữa sáng sớm mới trở về, lại vừa mới tắm rửa xong. . . Dù loại dấu hiệu đều biểu hiện ——

Ông chủ hôm qua ở bên ngoài qua đêm!

Phát hiện kinh người này khiến cho A Cương kinh ngạc đến cảm thiếu chút nữa rớt xuống, không thể nào? Đó thật là ông chủ sao? Quy luật làm việc và nghỉ ngơi so với hòa thượng trong núi sâu không kém là bao, vậy mà cũng sẽ ở bên ngoài qua đêm? Đây thực sự là không thể khó tin!

Thật không phải là hấn khinh thường ông chủ, mà là bạn có thể trông chờ vào một cậu chàng ngây thơ nghe treu chọc nói bậy sẽ mặt đỏ, nhìn thấy trang bìa phim heo liên xấu hổ nói không nên lời, có thể có nhiều biểu hiện kinh thiên động địa như vậy? Điều này thật sự khiến cho người ta không thể tưởng tượng được a!

Bất quá. . . Thật tò mò nha! A Cương liếc nhìn phương hướng ông chủ rồi đi.

Thật muốn biết ông chủ hôm qua đã trải qua buổi tối như thế nào, bằng không sao có thể lên kút như vậy thậm chí có chút ỉu rũ? Chắc không phải hôm qua biểu hiện không tốt, bị nữ chính ghét bỏ, sau đó thương tổn bản tính ngây thơ của ông chủ chứ?

Hít sâu một hơi, A Cương càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Ô ô. . . Ông chủ thật đáng thương! A Cương suy nghĩ hoàn mỹ của mình mà tự hào, nhưng lại không khỏi thay Thạch Tri Mặc rơi lệ đồng tình một phen.

Trời biết Thạch Tri Mặc tối hôm qua biểu hiện hoàn toàn cùng A Cương suy đoán kém xa vạn dặm, mà nếu hẳn biết Thạch Tri Mặc hiện ở trong lòng đang suy nghĩ cái gì, hẳn liền sẽ biết hành động lúc này của hẳn là dư thừa đến cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

"Loảng xoảng" một tiếng, lại một cái đĩa anh dừng hy sinh, nhưng tiếng động thanh thúy vỡ tan lại không làm tỉnh giấc người vẫn đang ngán người - Thạch Tri Mặc.

"Ồi. . ." Là cái đĩa thứ mấy trong ngày hôm nay rồi nhỉ? A Cương bắt đầu nghĩ.

Hắn tự động đi thu dọn những mảnh vụn vỡ trên mặt đất, trong miệng không ngừng lầm bầm. Ông chủ hôm nay thực sự rất không thích hợp, thực sự rất không thích hợp.

Trông vẻ mặt hoảng hốt, một hồi nhú mồm, một hồi đỏ mặt, một hồi dần dần cười khúc khích, hoàn toàn đã không còn bộ dáng bình thản thông dong của ngày thường, trái lại giống như chàng trai mười mấy tuổi đang trong thời kỳ trưởng thành, cả người đều lâng lâng hương vị mùa xuân.

"Ông chủ, hôm nay nghỉ ngơi một ngày đi?" Nếu không cả căn bếp đều biến thành bộ dáng này, còn muốn kinh doanh cái gì nữa a?

Thạch Tri Mặc thuận miệng đáp một tiếng, làm cho người ta không thể không hoài nghi hắn rốt cuộc có nghe rõ người ta đang nói cái gì hay không.

"Kia. . . Vậy tối nay chúng ta lại đi PUB?" A Cương thăm dò hỏi.

"Àn."

"Kia. . . Vậy chúng ta đổi sang buôn bán trà sữa?"

"Àn. . . A Cương, cậu vừa mới nói cái gì?"

A Cương nhìn vẻ mặt vẫn còn ngây ngô cười của Thạch Tri Mặc, chỉ có thể lắc đầu thở dài, mới vừa nếu như hắn nói muốn đem nhà hàng bán đi, sợ rằng ông chủ cũng sẽ không chút do dự đồng ý luôn rồi?

"Em vừa nói. . . Hôm nay có muốn đóng cửa nghỉ ngơi một ngày hay không?"

Thạch Tri Mặc ngượng ngùng nhìn những mảnh vụn trên tay A Cương, xấu hổ cười cười: "Xin lỗi, tôi lại phân tâm!"

"Không sao ạ!" Bề từ sáng tới giờ, hắn đã quen rồi.

"Hôm nay đóng cửa quán, tiền lương vẫn tính như cũ." Thạch Tri Mặc biết hôm nay chính mình không có cách nào tiếp tục mở cửa buôn bán, dứt khoát bảo A Cương kéo cửa sắt xuống tạm dừng kinh doanh.

Mọi người động tác nhanh chóng, chỉ chớp lát sau trong quán lập tức khôi phục sự yên lặng tịch mịch, chỉ còn lại có A Cương và Thạch Tri Mặc.

"Ông chủ, anh có muốn nói một chút nguyên nhân hôm nay là anh khác thường hay không a! Nói ra mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết! Bằng không chẳng lẽ muốn mỗi ngày đều đóng cửa hay sao?" Hắn đối với công việc hiện tại vẫn còn rất hài lòng, chưa có tính toán đổi công việc mới nha!

"Không. . . Không có." Thạch Tri Mặc tránh né ánh mắt thăm dò của A Cương, khăn trương vụn xoắn chiếc tạp dề vừa mới cởi ra vẫn còn cầm trên tay.

"Thật không có sao?" A Cương nghi ngờ hỏi.

"Thực sự. . ." Ngữ khí suy yếu ngay cả bản thân mình cũng khó mà thuyết phục.

"Nếu không có chuyện gì là được, vậy m đi trước đi." A Cương không tiếp tục truy vấn, thu thập đồ đạc cũng tính toán rồi đi.

"Chờ một chút! Cái kia. . . Tôi kỳ thực có một vấn đề. . . Không biết có thể hỏi hay không. . ." Thạch Tri Mặc chần chừ mở miệng, trên gương mặt chất phác hiện lên nhàn nhạt đồ ửng.

Hắn liền biết nhất định có vấn đề! Quả nhiên để cho hắn đoán trúng rồi.

"Hỏi a! Ông chủ, mọi người đều là đàn ông, có cái gì không thể hỏi, không thể nói, có phải hay không?"

A Cương vỗ ngực một cái, vẻ mặt dũng cảm.

"Cái kia. . . Cậu cảm thấy. . . Vì cái gì một cô gái lại muốn cùng một chàng trai làm. . . Làm chuyện kia?" Thạch Tri Mặc hỏi xong, ngẩng đầu lên, chỉ thấy A Cương đứng ở trước mắt mình, nghiêm túc rất nghiêm túc nhìn hắn.

"Ông chủ, đây thật là một vấn đề rất nghiêm túc. Trên cơ bản, vấn đề này có một cách tốt nhất để giải thích chính là ——" A Cương háng giọng, tận lực đè thấp giọng nói.

"Là cái gì?" Đang rất muốn biết đáp án Thạch Tri Mặc về mặt bức thiết nhìn A Cương.

"Chính là phải đi tham gia một khóa học giáo dục giới tính a. " A Cương nghiêm túc nói xong, thấy Thạch Tri Mặc vẻ mặt kinh ngạc, lại giải thích: "Đơn giản là thầy giáo giảng vài ba chương! Bên trong còn có hình minh họa, giải thích vô cùng cặn kẽ rõ ràng. "

Cảm giác hình như mình bị trêu đùa Thạch Tri Mặc hiềm khi sưng mặt lên, "Tôi không phải đang nói đùa, cậu nói cái kia tôi đương nhiên biết, tôi là nói. . . Tôi muốn biết tại sao một người phụ nữ lại muốn cùng một người đàn ông lên giường, đương nhiên, không tính tới việc bọn họ đã là vợ chồng. "

"Ông chủ, sao đột nhiên anh lại hỏi loại vấn đề này a?" Làm cho người ta hoàn toàn không dám nghĩ tới lời đó lại từ trong miệng một người bảo thủ như anh thốt ra.

"Không. . . Tôi, tôi bỗng nhiên nghĩ đến. " Thạch Tri Mặc mặt đỏ lên, tất cả tâm sự không biết giấu ở đâu.

A Cương cười gian, "Thật vậy chẳng? Thật là bỗng nhiên nghĩ đến sao?" Hắn liền biết quả nhiên có vấn đề.

Hắn lập tức về mặt nịnh nọt sáp đến bên người Thạch Tri Mặc, "Ông chủ, kỳ thực em vẫn có một vấn đề cũng muốn hỏi anh. . . "

"A?" Hiện tại thế nào vấn đề nhảy đến trên người hắn rồi? Không phải hắn đang có chuyện muốn hỏi sao?

"Chính là. . . Hôm qua chúng ta đi câu lạc bộ a, nhìn thấy một cô em kéo một mảnh nam nhảy rất tình tứ. . . Em vẫn cảm thấy người kia hình như lông chim! Thế nhưng lại cảm thấy ông chủ không giống người sẽ làm loại chuyện đó, nhưng mà tất cả mọi người đều khẳng định, người kia hình như thật là anh. . . "

A Cương dừng một chút, lại dùng vẻ mặt ái muội nhìn về phía Thạch Tri Mặc gương mặt đã hồng rục, "Ông chủ, cũng không thể được tiết lộ một chút được sao, khi đó anh cùng cô em kia đến trên lầu. . . Xây ra chuyện gì a?" Hắn thực sự thật muốn biết nha!

"Kia kia kia. . . Cái kia. . . " Vừa nghĩ tới kích tình cuồng dã tối hôm qua, Thạch Tri Mặc liền lắp bắp nói không nên lời.

Cảm giác khi chạm vào da thịt trắng nõn nà mềm mại của cô tựa hồ vẫn còn sót lại trên bàn tay thô ráp của hắn, tiếng rên rỉ thờ ơ gấp cả một đêm, không ngừng vờn quanh bên tai, khiến hắn không cách nào chuyên tâm vào công việc được.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?" A Cương thúc giục.

Ha ha! Nhìn khuôn mặt ông chủ đỏ tới mang tai, liền biết nội tình nhất định "Hương diễm kích thích" a!

"Không. . . Không có phát sinh chuyện gì. " Vì vẫn đều ở trên giường làm vận động —— như vậy không nên tính có chuyện gì đi?

"Gạt người!"

"Thật không có! A! Có người ở ẩn chuông, tôi đi mở cửa. "

Vì tránh né A Cương hùng hăng truy vấn, trùng hợp tiếng chuông cửa vang lên, tiếng vang như tiếng chuông ở giáo đường, khiến cho Thạch Tri Mặc về mặt vô cùng cảm kích, vội vội vàng vàng chạy đi mở cửa, sau khi nhìn thấy bóng người ngoài cửa liền kinh hô.

"Là anh?"

"Là em?"

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên, bánh xe vận mệnh bắt đầu lạng lẹ chuyển động, một đoạn tình cảm dần được hình thành.

"Sao anh (em) lại ở chỗ này?" Hai thanh âm rất ăn ý đồng thời vang lên.

"Em là tới ăn cơm. "

"Anh là ông chủ của nơi này. "

Hai người vẫn như cũ cùng nhau lên tiếng, đồng thời mở miệng lại đồng thời trả lời, phần này ăn ý làm cho bọn họ đồng thời bật cười.

Liễu Thuần Đình về mặt kinh ngạc nhìn hắn, "Anh chính là ông chủ của nơi này? Ông chủ kiêm luôn đầu bếp mỗi ngày ở đây?"

Trời ạ! Người đàn ông ngày hôm qua cô ở câu lạc bộ chọn trúng, lại là ông chủ thần bí cô tìm kiếm bấy lâu? Đây có thể xem như thật trùng hợp hay không?

A Cương về mặt hoài nghi nhìn hai người đối thoại quá mức ăn ý, không khỏi cắt ngang lời bọn họ, "Hai người nhận thức nha? Ở đâu quen nhau vậy?"

Quá quái đi? Hai người kia quen biết nhau lúc nào vậy ta?

"Này. . . " Thạch Tri Mặc mặt đỏ ửng không trả lời được, thì ngược lại Liễu Thuần Đình về mặt thần sắc tự nhiên thay hắn giải vây.

"Chúng tôi mới quen không lâu, cho nên anh còn không biết chuyện chúng tôi quen biết. " Nhận lấy nụ cười cảm ơn của Thạch Tri Mặc, Liễu Thuận Đình cũng mỉm cười đáp lại.

"Ông chủ anh cũng thật là, nếu đã quen biết Liễu tiểu thư sao lại không nói a? Còn để em mỗi lần đều phải tìm lý do giải thích với cô ấy anh hôm nay không tiếp khách. " A Cương trong miệng lải nhải nói làm nhảm, về mặt ai oán nhìn về mặt mờ mịt Thạch Tri Mặc. (~O~)

Cô đã tới tìm hắn? Vì cái gì? Nghe khẩu khí của A Cương, cô không chỉ một lần tới tìm hắn.

Quá nhiều nghi hoặc làm cho Thạch Tri Mặc nghĩ không ra manh mối, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn cô, hy vọng có thể có được một câu trả lời.

"Anh cũng không biết em đến tìm anh sao?" Giống như Thạch Tri Mặc kinh ngạc, Liễu Thuận Đình cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, bất quá tâm tư xoay chuyển rất nhanh, cô lập tức nghĩ tới rốt cuộc là ai đang ở giữa làm trò quỷ!

Vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một bóng người đang chạy trốn, nếu như là bình thường, cô nhất định sẽ bắt hắn trở lại hảo hảo chiếu cố một phen, bất quá, tình huống bây giờ không giống, cô còn có việc trọng yếu hơn muốn làm.

Bất quá bây giờ buông tha hắn, không có nghĩa là sau này cô sẽ không tìm hắn tính sổ! Liễu Thuận Đình thâm trầm tà ác cười.

Quay đầu nhìn về mặt chất phác của Thạch Tri Mặc, cô lập tức thu hồi nụ cười làm người ta sờn tóc gáy, mỉm cười ôn nhu hòa nhã. "Anh xảy ra chuyện gì à? Sao lại ngây người? Nhìn thấy em làm cho anh rất kinh ngạc sao?"

Thực sự muốn nói kinh ngạc, hắn là cô đi?

Sáng sớm tỉnh lại, lại phát hiện hắn vội vàng vàng tắm rửa, mặc quần áo, bộ dáng vội vàng vàng rất giống phía sau có quỷ đuổi theo, cô tiếp tục giả bộ ngủ nhìn xem hắn sẽ làm gì tiếp theo, không ngờ hắn cũng chỉ là đem bốp da đặt trên ngăn tủ, còn viết hai chữ "Xin lỗi".

Lúc cô nhìn thấy tờ giấy kia và chiếc bốp da bên cạnh, cô thật không biết nên cười hay nên tức giận, cả người ngây ngốc nằm ở trên giường không biết nên phản ứng thế nào.

Hắn vậy mà xem cô như gái bán hoa? Cô hắn là còn chưa sa sút đến cái loại tình trạng này đi?

Hơn nữa trọng yếu nhất là, hắn cũng thực sự là quá thành thật đi! Dù cho cô thật là ra bán, hắn vậy mà đem tất cả tiền trong bốp da đều để lại cho cô, khiến cô không khỏi hoài nghi hắn rốt cuộc là sống qua mấy năm nay như thế nào, thế nhưng núi vàng núi bạc nhà hắn vẫn không bị đào rỗng?

Thạch Tri Mặc gãi gãi đầu, về mặt ngơ ngẩn. "Không có. . ." Kỳ thực hắn thực sự không nghĩ tới sẽ lại trông thấy cô, hơn nữa còn là dưới tình huống như vậy.

"Mới qua một buổi tối, anh lại học được cách nói dối rồi sao?" Cô tiến sát vào trong lòng hắn trêu chọc lời nói dối vụng về của hắn.

"Cái kia. . . Như vậy không tốt. . ." Hắn không dám dùng lực đẩy cô ra, lại không dám trực tiếp đụng chạm, chỉ có thể chân tay luống cuống mặc cô dựa vào.

"Không tốt chỗ nào?" Cô kéo cổ hắn xuống, ác liệt ghé vào lỗ tai hắn hà hơi. "Như vậy sao?"

Đúng như cô đoán, thân thể hắn run lên một cái, trên mặt lại hiện lên một mảnh ửng hồng.

Cô liền biết nơi này là chỗ mẫn cảm của hắn! Cô âm thầm cười trộm.

"Không nên như vậy!" Hắn vội vã kéo tay cô ra, không cho cô tiếp tục trêu đùa mình nữa, nhưng lại không dám dùng lực mạnh cứng rắn đẩy cô ra, sau một hồi lôi kéo, chỉ có thể bất đắc dĩ tuyên bố thất bại, mặc cho cô lấy tư thế vô cùng thân thiết chôn ở trong lòng hắn.

"Tại sao anh lại để lại số tiền đó cho em?" Cô ngẩng đầu lên chuyên chú nhìn mặt của hắn, nghiêm túc hỏi.

Cô biết hắn là không có ác ý, thế nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng hắn nói một chút, cô không hi vọng chuyện bọn họ cùng nhau tới hôm qua chỉ là một cuộc giao dịch do hai bên thỏa thuận.

"Anh. . . Anh không có ý đó. " Hắn vội vàng giải thích, "Vì anh cảm thấy. . . Cảm thấy. . . Anh hình như đã chiếm tiện nghi của em, lại không biết lấy cái gì đền bồi thường cho em. . . Cho nên anh mới để lại số tiền kia. . . "

Quả nhiên là như vậy! Nghe xong giải thích của hắn, cô thở phào nhẹ nhõm tươi cười.

"Kia. . . Anh có cảm thấy anh thật giống như không có gì để lấy ra bồi thường cho em?" Cô từ trong túi lấy ra một giấy túi và một chuỗi chìa khóa.

Hắn biết chìa khóa cùng bốp da có lẽ đã rơi trong phòng, nhưng ngoài nó ra hình như còn có cái gì không thấy. . . hắn bỗng dừng nhớ tới cái gì đó, thần sắc lúng túng nhìn túi giấy kia. "Không phải là. . . "

"Chắc anh đã nhớ ra rồi!" Trong mắt cô mang theo ý cười, nhìn hắn mờ to hai mắt nhìn chằm chằm túi giấy, nhưng lại không dám động thủ lấy ra. "Lấy ra

nhìn đi a! Em đã giúp anh giặt qua. "

"Giặt qua?" Thạch Tri Mặc cắt cao giọng.

Kia là của hần. . . Quần lót của hần a! Cô vậy mà giặt qua? Lúc này hần chỉ nghĩ lấy miếng đậu hũ đập vào đầu mình thôi.

"Ân! Đồ bẩn rồi, đương nhiên phải đem đi giặt nha! Anh cho rằng em cứ để như vậy mà trả lại cho anh chứ?

Nếu như em vẫn không gặp được anh, chẳng lẽ cứ để mặc nó ở đó bốc mùi sao?"

Thạch Tri Mặc xấu hổ đã không muốn đi hỏi đến cùng là bẩn cái gì rồi, hần hiện tại chỉ nghĩ đào một cái hố để hần chui xuống đó trốn thôi.

Hon nữa hần biết rõ, có lẽ là dính vào cái kia đi?

"Cảm ơn. . . " Hần thanh âm yếu ớt nói cảm ơn, mắt hoàn toàn không dám nhìn về phía cô.

"Muốn cảm ơn thì dùng cái này đi!" Cô chỉ chỉ môi của mình, hướng hần nháy nháy mắt. "Liên giống như vậy. " Nói xong, môi đỏ mọng cấp tốc đặt lên hần.

"Ân. . . " Thạch Tri Mặc bị động hứng lấy sự nhiệt tình của cô, hai tay tự động quấn lên eo nhỏ nhắn của cô, làm sâu sắc nụ hôn này.

Nụ hôn này nguyên bản là ôn nhu thâm tình từ từ biến đổi, hần nguyên bản bị động biến thành chủ động, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng cô ra sức cướp đoạt nhiều hơn.

Thời gian dần trôi qua, hai người thỏa thích ôm hôn, thẳng đến lúc thở hồng hộc mới buông đôi môi cô ra, hai cánh tay lúc đầu có rụt rè giờ phút này cũng bất chấp ngược ngược, một tay vòng quanh ở hông của cô, một tay ôn nhu mon tròn lăn da mềm mại như tơ.

"Còn khỏe không?" Hần nhìn cô xui xẻo ở trong lòng hần, có chút lo lắng hỏi.

"Nếu như có thể lại tới một lần sẽ tốt hơn. " Cô bày ra nụ cười kiêu kiêu, lớn mật yêu cầu.

"Như em mong muốn. " Hần thâm tình chân thành nhìn cô, lại đặt nụ hôn lên đôi môi đã bị sưng đỏ của cô.

Thời khắc yên tĩnh hai người đang ôm nhau, khiến cho nghi vấn dưới đáy lòng Thạch Tri Mặc lại nổi lên, giống như bong bóng một cái tiếp một cái nhô ra.

Quần áo của hần tất cả đều là mua ở những gian hàng tại chợ đêm, cùng những món đồ hàng hiệu mà đám con cháu nhà giàu tiêu xài tuyệt nhiên bắt đồng, trừ vóc người tạm xem được, khuôn mặt không tính là tuấn đạt đẹp trai, cùng lắm chỉ có thể xem như là có đường nét cương nghị mà thôi, hơn nữa mặc dù không là xử nam, nhưng ngoại trừ bạn gái trước kia, hần chưa bao giờ cùng những người phụ nữ khác có hành vi thân mật như lúc này, cho nên cũng không am hiểu lời nói ngon ngọt dễ dỗ dành phụ nữ. . .

"Đang suy nghĩ cái gì?" Thấy Thạch Tri Mặc thất thần, Liễu Thuần Đình lên tiếng hỏi.

Đang suy nghĩ em vì sao lại cùng anh lên giường!

Bất giác hần đã nói ra nghi vấn hần vẫn nghĩ mãi trong đầu, Thạch Tri Mặc còn đang nghiêng đầu suy nghĩ.

Kéo đầu của hần xoay lại, cô nhìn hần, "Vì em nghĩ muốn anh, em cảm thấy anh và em có thể thử đến với nhau, nói như vậy anh hiểu sao?"

"Em. . . Muốn anh? Vì cái gì? Anh rất bình thường, hơn nữa. . . Hơn nữa. . . " Thạch Tri Mặc ấp ập ứng ứng không thể nói thêm gì nữa, trong suy nghĩ đơn thuần vẫn không có biện pháp tiêu hóa tin tức làm người ta khiếp sợ này.

"Chỉ đơn giản là muốn anh, nào có nhiều cái vì sao như thế chứ?" Thật là! Vicái gì hần đối với bản thân lại không tự tin như vậy a?

"Thế nhưng anh không có bằng cấp cao gì cả. " Cau mày, hần nghĩ tới lý do trước đây bị cự tuyệt.

"Không quan hệ, em không để ý cái kia! Bằng cấp với em mà nói chẳng qua là một tờ giấy vụn, nếu như anh thực sự cảm thấy những thứ kia quan trọng, ngày mai em sẽ làm cho anh, muốn của Harvard hay là Cambridge cũng không có vấn đề gì. "

Mặc kệ là lý do như thế nào, chỉ cần là cái cô có thể phản bác, liền không đáng khiến cô để tâm.

"Anh. . . Anh chỉ có một nhà hàng nhỏ. " Hơn nữa lợi nhuận cũng chỉ có thể nói là tạm được. Câu nói phía sau còn chưa thốt ra miệng, lập tức bị cô cắt ngang.

"Kia không sao cả, chỉ cần anh muốn, mặc kệ làm nghề gì em đều trợ giúp. " Hơn nữa biết nấu cơm mới là quan trọng nhất, nếu như hần mở quán ăn, cô tự nhiên càng thêm không thể bỏ qua!

Một điểm trọng yếu nhất là, cô đã nghiện chết tài nghệ nấu nướng của hần, nếu như có thể tùy thời ăn được thức ăn hần nấu, đương nhiên là càng không thể bỏ qua nha!

Hơn nữa cô hôm nay vốn nghĩ muốn tới đây hỏi xem ông chủ có dự tính mở thêm chi nhánh hay không, bắt quá bây giờ không cần nữa rồi! Cô hiện tại chỉ nghĩ độc chiếm thủ nghệ của hấn.

Bắt quá, hấn thế nào đối với bản thân lại không tự tin a? Như thế càng làm cho cô muốn biết rõ sự tình.

"Anh. . . Anh là cô nhi. " Thạch Tri Mặc bật ra một câu không đầu không đuôi, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên hiện lên một tầng u buồn.

"Kia rất tốt. " Liễu Thuần Đình đột nhiên nói ra một câu kinh người.

"Cái gì?!" Hấn không hiểu nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc, tựa hồ không lí giải được lời cô vừa nói.

"Anh là cô nhi đối với em rất tốt! Nếu như sau này em gả cho anh, sẽ không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu! Anh nói đúng không?"

A! Cô nghĩ xa quá rồi nha! Con người! Cũng không thể chỉ biết tới hiện tại, ít nhiều gì cũng phải gì tương lai sau này mà lo lắng suy nghĩ.

Nếu quả thật muốn gả cho hấn, thế nào cùng người nhà của hấn ở chung, nhất định là vấn đề tránh không được.

Bắt quá nếu hấn là cô nhi, vậy sẽ không còn gì phiền não nữa.

Nhưng mà, hấn hình như đối với chuyện này cảm thấy rất tự ti, chẳng lẽ đây là nguyên nhân làm cho hấn không được tự tin?

"Em. . . Em nói phải gả cho anh?" Hấn không thể tưởng ra nhìn cô.

Hấn vừa nói nhiều như vậy, chẳng lẽ cô đều không nghe thấy sao? Cô lại vẫn muốn gả cho hấn? Là đồng tình sao? Hay là nghĩ muốn trêu chọc hấn đây?

Không thể trách hấn vẫn luôn nghi ngờ lời cô nói, mà là hồi ức trong quá khứ quá bi thảm, khiến cho hấn không có cách nào lại tin tưởng mình sẽ được thần may mắn lần nữa chiếu cố!

"Có vấn đề sao?" Kỳ thực cô vẫn chưa nghĩ tới nhiều chuyện như vậy, chỉ là nhìn khuôn mặt hấn nhuốm đầy ưu thương, tâm lại không khỏi đau nhói, một câu nói liền cứ như thế tự nhiên mà thốt ra.

Đề nghị gả cho hấn, có lẽ là nhất thời xúc động, nhưng mà không có gì không tốt, dù sao vòng ôm ấm áp của hấn làm cho người ta không muốn rời đi.

Lưu luyến cái ôm ấm áp của hấn, cô nói gì cũng phải biến người đàn ông này trở thành của mình, cho dù hành động xúc động ấy có làm trái với nguyên tắc trước giờ của cô. . .

"Hay là. . . Anh có bạn gái?" Cô suy đoán.

Có cũng không sao cả, cô một khi nhận định là của mình, mặc kệ sử dụng phương pháp gì, cô đều có biện pháp đạt được!

"Không có! Thế nhưng. . . " Hấn lắc lắc đầu, nhưng vẫn là chần chừ.

"Anh có lão bà?!" Nếu vậy thì thật có chút phiền toái! Liễu Thuần Đình trong lòng thầm nghĩ.

"Cũng không có. " Hấn cay đắng cười nói. Sao có thể có đây? Hấn luôn luôn là người bị bỏ rơi a!

"Vậy hoàn toàn không có vấn đề rồi!" Cô hài lòng cười ra tiếng, như một đóa hoa đang nở rộ.

"Thế nhưng. . . "

"Không có thế nhưng! Hay là anh không muốn lấy em?" Không được! Hấn thế nhưng là quà Giáng sinh cô thật vất vả tìm được, nếu như chạy mất, cô biết đi đâu tìm ra một người đàn ông làm cho cô hài lòng nữa đây?

Đề tài thế nào bỗng nhiên nhảy đến việc hấn có muốn hay không lấy cô đây a?

"Không phải, không phải. . . " Cô rớt cuộc là một người như thế nào? Có lúc lớn mật thành thực, có lúc lại như đứa nhỏ tùy hứng thích làm theo ý mình. . .

"Vậy một lời đã định. " Kháng án tất cả đều vô hiệu, quyết định đã có rồi!

Cuối cùng kết luận là, cô muốn gả cho hấn, hơn nữa còn là càng nhanh càng tốt!

Mặc dù nam chính còn chưa có cách nào hiểu được kết luận cuối cùng này ở đâu chui ra, nhưng trong đầu hấn chỉ bắt được một trọng điểm——

Hấn sắp kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Bên trong phòng làm việc của Cô Tinh Nhã khó có được một mảnh lặng im, trừ về mặt thánh thoi uống trà của Liễu Thuần Đình, còn lại hai người đều lấy biểu tình không thể tin tưởng nhìn cô.

Cuối cùng sau khi yên lặng thật lâu, Liễu Thuần Đình mới mở miệng.

"Xảy ra chuyện gì nha? Tớ muốn kết hôn là một chuyện vui lớn, thân là chị em tốt của tớ, không phải nên chúc mừng tớ một chút hay sao?" Cô nhàn nhạt liếc kỳ hai người bọn họ.

"Chúc mừng?" Sở Thiên cất cao giọng, trong mắt viết rõ dòng chữ không thể tin tưởng và hoài nghi. "Cậu lại muốn bọn tớ nói chúc mừng?"

"Bằng không thì sao? Tớ muốn kết hôn, chẳng lẽ phải gọi các cậu tới cúi đầu lạy ba lạy sao?" Liễu Thuần Đình vô tội khoát tay áo.

"Cậu thực sự quyết định rồi?"

Vẫn im lặng không lên tiếng Cô Tinh Nhã cuối cùng mở miệng, không có quá nhiều cảm xúc phập phồng, chỉ là yên lặng nhìn Liễu Thuần Đình, lại ở trong mắt Liễu Thuần Đình nhìn thấy sự cố chấp đã rất lâu rồi cô không thấy được.

Cô khẽ thở dài, xem ra mặc kệ nói cái gì, Liễu Thuần Đình cũng sẽ không thay đổi quyết định của cô ấy.

"Nếu đã quyết định, thì cứ theo ý cậu mà làm đi! Sau khi chọn được ngày, đừng quên thông báo cho bạn tớ, tớ sẽ đưa lễ vật thật lớn. "

Cô tin tưởng Liễu Thuần Đình, Liễu Thuần Đình lý trí luôn đưa ra lựa chọn tốt nhất, đây là một loại tín nhiệm từng trải qua sinh tử hoạn nạn cùng nhau mới có được.

"Tinh, cậu cứ đơn giản như thế liền. . . Liên. . ." Sở Thiên càng nói càng gấp gáp nói không nên lời. "Chúng ta căn bản là không biết rõ gã đàn ông kia a!"

"Thiên, không cần nói nữa, mình tin vào ánh mắt của Đình, cậu không tin cậu ấy sao?" Cô Tinh Nhã nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên, làm cho Sở Thiên á khẩu tại chỗ không trả lời được.

Cô đương nhiên cũng tin tưởng Liễu Thuần Đình, là chị em tốt nhất của nhau, thế nhưng, cô vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng a!

"Tớ tin. " Được rồi! Cô bị bọn họ thuyết phục, cô sẽ bắt đầu chuẩn bị lễ vật cho buổi kết hôn.

"Cảm ơn. " Liễu Thuần Đình nghiêm túc nhìn bọn họ, trong lòng có vô vàn cảm động, khiến cho cô chỉ có thể dùng từ ngữ đơn giản nhất để diễn tả cảm thụ trong lòng.

"Có cái gì mà? Thật muốn cảm ơn, thì không được lấy hồng bao của tớ, như vậy mới là lời cảm ơn lớn nhất!" Sở Thiên hài hước nói.

"Thiên, cậu sao có thể như vậy? Hồng bao là nhất định phải có, bất quá muốn một chút quà đáp lễ cũng không quá đáng đi? Ha ha. . ." Cô nhất định phải ở ngày kết hôn đại náo tung bừng, bằng không liền thực quá xin lỗi sự 'chiếu cố' của Liễu Thuần Đình với cô trước đó rồi!

"Phải không? Vậy cũng phải chuẩn bị bản lĩnh nhận quà đáp lễ mới được!" Liễu Thuần Đình khôn khéo cười, trên mặt đồng thời mang theo vẻ tính kế.

Muốn chơi phải không? Ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu!

Ba người cười giòn vui vẻ, phòng làm việc nghiêm túc lập tức trở nên hỗn loạn.

Nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, mây trắng lười biếng lướt qua, gió nhẹ âm áp tựa hồ mang tới tin tức mùa xuân đã về và tiếng chuông giáo đường nhu hòa vang lên. . .

Hắn thực sự kết hôn!

Sau cả một ngày bận rộn, Thạch Tri Mặc sắc mặt ngầy ngốc ngồi trên giường lớn trong nhà mới, có chút không thể tin mình đã định chung thân đại sự xong xuôi.

Nhìn phía trong phòng tắm truyền đến từng đợt tiếng nước chảy, nhắc nhở hắn, đây đã là sự thực không thể nào thay đổi, hắn thực sự cưới vợ rồi, hơn nữa còn là một người vợ khôn khéo giỏi giang xinh đẹp!

Từ ngày đó sau khi hai người quyết định kết hôn, cô càng xuất hiện trong quán nhiều lần hơn, buổi tối càng thường xuyên dây dưa với hắn đến sáng sớm mới bằng lòng rời đi, mà hắn cũng từ lúc mới bắt đầu không có thói quen cùng cô thân thiết tiếp xúc thân mật, giờ đã biến thói quen thành hành động tự nhiên.

Từ ngày đó cô tỏ tình ở trong ngực hắn rồi nói đến việc kết hôn, thuận tiện hỏi hắn công việc trong quán, sau đó hưởng thụ điểm tâm hoặc một ngày ba bữa hắn làm riêng cho cô.

Lúc bọn họ ở chung với nhau tựa như một đôi vợ chồng kết hôn đã lâu, thỉnh thoảng vô cùng thân thiết, ngọt ngào lại mang theo một chút ảm áp, mặc dù . .

Hắn chưa bao giờ từng mở miệng nói yêu cô!

Bất quá cô cũng rất sẵn sàng chưa từng đề cập qua chuyện này, cẩn thận vì hắn lo lắng chu toàn mọi việc trong cuộc sống——

Bất quá chỉ giới hạn trong nhà hàng nhỏ của hắn mà thôi, vì có một lần hắn không cẩn thận bị cô thuyết phục, để cho cô xử lý chuyện trong nhà nửa ngày, hắn liền quyết định sau này tuyệt đối không bao giờ để cho cô đụng tới bất kỳ việc trong nhà nào, nhất là những việc trong bếp.

Ngày đó thật là một tai nạn, nhưng nhìn thấy cô luôn luôn khôn khéo giỏi giang ở trong phòng bếp luống cuống tay chân bộ dáng thật đáng yêu, liền khiến hắn khó có thể ức chế bật cười ra tiếng.

"Nghĩ đến điều gì mà cười như vậy?" Vây quanh là chiếc khăn tắm màu xanh đậm, Liễu Thuận Đình tóc dài ẩm ướt ngồi vào bên cạnh Thạch Tri Mặc.

"Không. . . Không có gì." Hắn hoảng sợ.

"Thực sự không có gì sao?" Cô bĩu môi, không tin hỏi.

"Thực sự." Nhìn mái tóc dài còn ẩm ướt của cô, hắn nhìn không được nhú mày. "Như vậy sẽ cảm lạnh."

Nói xong, hắn tự động đứng lên bước vào trong phòng tắm lấy một cái khăn khô, trở lại bên giường ôn nhu thay cô chà lau tóc.

"Có anh ở đây, sẽ không." Một quá a! Không ngờ kết hôn lại một như vậy. . . Liễu Thuận Đình khép hờ mắt, nằm ở trên chân Thạch Tri Mặc hưởng thụ sự ôn nhu của hắn.

Hắn nhìn cô tựa như con mèo nhỏ lười biếng ngáp dài, vừa đau lòng lại thương tiếc đem cô ôm lấy, đặt xuống giường lớn mềm mại, làm cho cô thoải mái ngủ ngon.

"Không nên đi. . . cùng em. . ." Cô nắm chặt tay hắn không cho hắn rời đi, nói xong lại ngáp vài cái.

Hắn sùng nịch ngồi ở bên giường, tùy ý cô kéo tay hắn không buông, ôn nhu nói: "Anh đi tắm rồi trở về cùng em, có được không?"

"Vậy anh phải nhanh một chút trở về. . ." Cô ưỡn oai nói xong, hai mắt đã hoàn toàn nhắm lại.

"Ừ" Hắn nhẹ nhàng rút bàn tay đang bị cô níu chặt, ở trên má cô đặt xuống một nụ hôn.

Sắc trời ngoài cửa sổ tờ mờ sáng, bên trong gian phòng không khí mờ ám, một đôi tay nhỏ bé không an phận lặng lẽ sờ lên mũi nam đang say ngủ, ý đồ quấy nhiễu mộng đẹp của chàng trai.

"Ấn. . ." Còn đang ngủ say Thạch Tri Mặc bỗng một trận run rẩy, trong miệng không tự chủ tràn ra tiếng rên rĩ.

Nhưng hắn vẫn không muốn mở mắt ra, lật người, cự tuyệt người nào đó không ngừng ở trên người hắn khơi mào từng đợt lại từng đợt khiêu khích nóng bỏng.

Thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, Liễu Thuận Đình càng làm càn đi xuống tiếp tục trò chơi thăm dò của cô, nhẹ nhàng tiến vào quần ngủ của hắn, thuận thế kéo xuống hàng phòng thủ cuối cùng của hắn. . .

Đột nhiên, tay cô bị nắm lại, cắt ngang hoạt động thăm dò của cô.

"Ha ha! Anh đã tỉnh à?" Cô lúng túng nhìn hắn, không biết rốt cuộc có nên rút tay về hay không.

Con người đen

thâm thúy của hắn nhìn chằm chằm cô, không nói một câu, trong mắt nhuộm đầy tình dục vừa mới bị cô khơi mào.

Cảm giác được bên dưới dâng trào có biến hóa rõ ràng, cô nhiên cười cười, hai tay khẽ vuốt vật cứng rắn đứng thẳng của hắn.

Hắn lúc sáng sớm không giống như bình thường nha! Cô thầm nghĩ ở trong lòng.

"Anh muốn." Hắn khàn khàn nói, nghiêng người lật một cái đem cô áp dưới thân, trên mặt tràn ngập khát vọng nồng đậm.

Cô hiếm khi nhu thuận để mặc hân đắm cô đè bên dưới, hơn nữa còn kéo phăng áo ngủ màu xanh đậm của cô, lực đạo có chút thô bạo ở trên người cô liên tiếp lưu lại những dấu ô mai đỏ hồng.

Cô thừa nhận hân cuồng bạo cướp đoạt, hơi cong người lên, làm cho hân càng có thể bừa bãi chinh phục.

"Tri Mặc. . ." Cô khó chịu than nhẹ một tiếng, hy vọng có thể đạt được càng nhiều.

"Muốn nhiều nữa sao?"

Ánh mắt nóng cháy rơi xuống giữa bắp đùi của cô, hân cúi đầu xuống dùng môi cảm thụ thân dưới nhiệt tình của cô, đầu lưỡi linh hoạt thô bạo trêu chọc mềm mại, làm cho xuân thủy ô ô chảy ra dính ướt toàn bộ ga giường mới tinh bên dưới, lưu lại vết nước ái muội.

"Ân a. . . Tri Mặc. . . Không nên chơi nữa. . ." Cô thở gấp, theo động tác đầu lưỡi của hân mà chân thành đem đưa eo nhỏ nhắn, khát cầu hân tiến vào.

"Thân thể thật mềm cảm a!" Hân thủ thủ, trong tay lại không lưu tình chút nào một lần tham nhập hai ngón tay, mở ra đường đạo chật hẹp, rất nhanh rút ra đưa vào, làm cho cô không ngừng cao giọng hô lớn, mái tóc dài cũng theo đó mà tán loạn.

"A a. . ."

Mái tóc dài đen mượt mị hoặc rơi tung ở trên ga giường màu ngà cùng với thân thể thấm ướt mồ hôi của cô, càng thêm kích thích dục vọng chiếm đoạt của đàn ông.

Hân thở gấp hôn cô, dưới thân sớm đã không ngừng kêu gào, vội vã giải phóng dục vọng đặt vào hoa kính ẩm ướt lây lụy, nhất thời động thân thẳng tiến, hưởng thụ mật đạo mềm mại đang không ngừng xoắn chặt lấy hân.

"Ách. . ." Cô vẫn có chút không thích ứng được sự to lớn cứng rắn của hân; bị hân cố chấp chen vào khiến cô đau đớn, hàng chân mày nhíu chặt.

Không đợi cô kịp thích ứng, hân nhẹ nhàng rút ra, lập tức đẩy mạnh tiến vào, bắt đầu đợt cuồng dã lượt động đầu tiên, làm cho cô chịu không được mơ hồ có chút đau đớn, lập tức theo tiết tấu đem đưa của hân mà rên rỉ lên tiếng. "Ân. . . Tri Mặc. . ."

"Như vậy liền thỏa mãn sao? Còn thế này thì sao?" Hân nhắc hai chân của cô đặt lên trên vai, để hân tiến vào càng sâu. "Nếu thích liền gọi ra, bằng không chúng ta thử tư thế khác. "

Giọng nói mê hoặc của hân, trong lời nói xen lẫn sự bá đạo.

"A a. . . Như vậy. . . Như vậy là được rồi. . . Ân. . ."

"Thật vậy chăng?" Hân ác liệt đâm vào thật sâu. Làm cho cô kêu sợ hãi lên tiếng. "Chúng ta lại thử một tư thế khác. "

Hân lật thân thể cô qua, để cho cặp mông xinh đẹp của cô đối diện với hân.

"Từ bỏ. . ." Cô biết rõ động tác kế tiếp của hân, chỉ có thể suy yếu muốn hân dừng tay.

"Thực sự không nên sao? Thế nhưng anh nhớ lần trước em rất thích. . ." Hân nắm lấy hông cô lại mạnh mẽ động thân, làm cho cô rên rỉ không ngớt, liên tiếp cầu xin tha thứ.

"Ân a. . . Từ bỏ. . . Không nên như vậy. . ." Cô nắm lấy thành giường, tính toán né tránh đòi hỏi cuồng liệt của hân.

"Khẩu thị tâm phi! Em rõ ràng cũng rất thích!" Hân nắm lấy mắt cá chân của cô kéo về phía hân, không cho cô thoát đi. "Hơn nữa, là em đánh thức anh dậy, không phải sao?"

Chính mình đốt lửa thì phải tự mình đi dập lửa!

Liễu Thuần Đình cuối cùng cũng biết rõ dục hoả sáng sớm của đàn ông có bao nhiêu khủng bố, thế nhưng. . . lúc này đã trễ rồi!

"Ồ ô. . . Thực sự từ bỏ. . ." Cô khóc lên tiếng.

"Được rồi!" Hân sáng khoái rời khỏi thân thể cô, ôm cô tiến vào phòng tắm. "Trước tắm rửa đã rồi nói!"

Cô mở to mắt nhìn hân, "Còn có?" Lại nói?

Hân không trả lời, ôm cô tiến vào phòng tắm, thay cô xả nước nóng và nhỏ vài giọt tinh dầu, lại cẩn thận từng li từng tí ôm cô tiến vào bồn tắm.

"Hô. . ." Hưởng thụ nước nóng tẩy rửa, thân thể cô bị giằng co một lúc lâu cuối cùng cũng được thả lỏng.

"Như vậy thoải mái sao?" Hân ôm cô thấp hỏi.

"Ân. . ." Cô vẫn còn chìm đắm trong làn nước ấm thoải mái, lơ đãng thanh âm nguy hiểm của hắn.

"Vậy thì tốt!" Vừa nghe cô hài lòng trả lời, hắn không hề do dự, nhờ dòng nước nóng phụ trợ thuận lợi từ phía sau trượt người tiến vào trong cơ thể cô.

"A —— Tri Mặc!" Cô kinh hô một tiếng, dưới tình huống không có báo động trước, hoàn toàn ngậm lấy dục vọng của hắn.

"Nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục!" Hắn đương nhiên nói, khẽ găm cần đầu vai cùng chiếc cổ tinh tế của cô, lưu lại một dấu vết mới.

Trong phòng tắm không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ cùng tiếng thờ gấp, xuân sắc vô tận trong không gian không ngừng lan tràn. . .

"Xin lỗi. " Thạch Tri Mặc ngồi ở bên giường, về mặt áy náy.

Liễu Thuần Đình có chút hờn dỗi xoay người, không muốn đối mặt với biểu tình áy náy của hắn, sợ chính mình vừa nhìn thấy vẻ mặt bất lực lại sợ hãi của hắn, liền không nhận được mềm lòng tha thứ cho hắn.

Hắn thật là rất quá đáng! Cô bắt quá chi khiêu khích hắn một chút mà thôi, hắn vậy mà quán quýt lấy cô làm không ngừng, hại cô hiện tại chỉ có thể mềm nhũn nằm trên giường, như một người tàn tật vậy!

Hơn nữa nếu là như vậy cũng coi như xong, hắn còn đem trên dưới toàn thân cô chỗ nào cũng đồ đồ tím tím, môi cũng bị hắn hôn vừa hồng lại sưng, vừa nhìn là biết ngay bộ dáng mới bị yêu thương ‘quá độ’, muốn cô thế nào ra gặp người a!

Oán giận tới cuối cùng, đã phân không rõ rốt cuộc là đang oán giận hay là đang hờn dỗi, nhưng cô vẫn cố chấp đưa lưng về phía hắn, không nhìn ánh mắt cầu xin tha thứ cùng xin lỗi của hắn.

Lần này nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt! Bằng không sau này mỗi một lần đều như vậy, cô không phải luôn bị hắn ức hiếp sao?

Hơn nữa, cô tựa hồ đã nghe thấy tiếng cười của hai ma nữ vui sướng khi người gặp họa vang lên ở bên tai. . .

"Anh thực sự không phải cố ý. "

Hắn thế nào biết cô sẽ ở lúc hắn vừa mới tỉnh ngủ khiêu khích hắn? Khi đó hắn ngủ mơ mơ màng màng, tất cả đều là hành động vô ý thức. . . Có lẽ, là hắn cũng không muốn ngăn cản đi!

Thế nhưng, đó cũng là vì cơ thể của cô thực sự thật đẹp mê người a, hắn mới có thể không nhận được lần nữa đòi hỏi, đến thỏa mãn khát vọng chính mình. . .

Nghe thanh âm hắn không ngừng xin lỗi, lòng của cô cũng từ từ mềm xuống, xoay người lại nhìn hắn. "Thật vậy chăng? Anh thực sự biết sai rồi?"

"Ân!" Hắn sau này sẽ tận lực khắc chế, bắt quá. . . Điểm ấy hắn chỉ dám ở trong lòng nói với chính mình mà thôi.

"Vậy được rồi. . ." Cô đang muốn nói tha thứ cho hắn, điện thoại trong phòng lại không thức thời vang lên.

Hắn lập tức tiếp điện thoại. "Uy! Thạch Tri Mặc. "

Chỉ thấy đầu bên kia truyền đến thanh âm lo lắng, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi, xuất hiện vẻ nghiêm túc cô chưa từng thấy qua.

"Được! Tôi lập tức qua ngay!" Hắn đáp, sau đó cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô khó hiểu ngồi dậy, lo lắng hỏi.

Hắn miễn cưỡng bày ra một nụ cười trấn an cô, "Không có gì, em tiếp tục nghỉ ngơi đi! Anh phải đi ra ngoài một chút. "

Hắn thực sự rất không có thiên phú gạt người! Cô lại một lần nữa xác định chắc chắn. Lời nói dối này ngay cả con nít đều không lừa được, huống chi là muốn lừa cô?

Ánh mắt cô lo lắng không ngừng đuổi theo thân ảnh hắn đang cầm áo khoác lên tính ra cửa, nhận không được lên tiếng lần nữa hỏi: "Thật không có phát sinh chuyện gì sao?"

Hắn dừng bước, không dám nhìn cô, lại nói dối một lần nữa. "Không có. "

Hắn vậy mà thực sự không nói cho cô, muốn tự mình một giải quyết tất cả vấn đề? Hắn có phải hay không đã quên cô là bà hên hôm qua vừa mới cưới vào cửa a?

Vậy mà một khi có chuyện lại đem cô vượt ở bên ngoài, cô ở trong lòng của hắn rốt cuộc được tính là cái gì a? Thật là rất quá đáng!

Trong lòng vì Thạch Tri Mặc lừa gạt mà dâng lên hừng hực lửa giận, nhưng Liễu Thuần Đình chỉ là yên lặng tiếp tục hỏi: "Anh chỉ cần nói cho em, anh muốn đi đâu là được rồi. "

Yêu cầu này không quá đáng đi?

"Này. . ." Nên nói cho cô ấy sao? Thạch Tri Mặc ở trong lòng do dự.

"Thạch Tri Mặc! Em không cần anh nhất định phải nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng em muốn biết anh rốt cuộc muốn đi đâu được chứ?"

Hắn muốn nói lại thôi làm cho cô có chút đau lòng, cô thực sự tức giận!

Người đàn ông đầu gối này chỉ biết đem mọi chuyện giấu ở trong bụng, rõ ràng thân thể hai người đã thân thiết như vậy rồi, hắn lại cứ luôn cứng đầu kéo dài khoảng cách giữa hai người, tất cả đều tự mình gánh vác.

Cách làm như thế so với nói thẳng ra hắn không tín nhiệm cô càng làm cho người ta thương tâm hơn, vì hắn dùng hành động trực tiếp biểu đạt vị trí của cô ở trong lòng hắn.

Thạch Tri Mặc thờ dài, xoay người lại đối mặt với Liễu Thuần Đình, "Anh muốn tới quán ăn." Hắn thành thật mà nói, vì cô đã trực tiếp gọi lên tên của hắn, điều này đại biểu cô đã thực sự tức giận.

Hắn không có biện pháp cự tuyệt ngữ khí như vậy của cô, chỉ có thể ngoan ngoãn nói ra đáp án.

"Nha!" Vừa nghe thấy đáp án, Liễu Thuần Đình chỉ là đáp lại một tiếng, liền lại cuộn người trên giường một mình sinh hờn dỗi, xoay lưng lại không thèm để ý tới ai kia.

Hắn bắt đầu đi nhìn thân ảnh cô ở trong chăn, nhưng lại sốt ruột trong quán, chỉ có thể cứng rắn mở cửa bước nhanh ra ngoài, không để bản thân lại nghĩ đến thân ảnh mảnh khảnh đằng sau cánh cửa kia làm cho hắn lưu luyến không muốn rời đi.

Thạch Tri Mặc vừa đi ra khỏi cửa, Liễu Thuần Đình lập tức từ trên giường đứng dậy đi vào phòng tắm, tùy ý rửa mặt chải đầu một chút rồi thay một bộ quần áo mới, cố gắng chống đỡ thân thể còn có chút suy yếu đi theo phía sau hắn.

Hắn không muốn cô theo, cô càng muốn theo! Hắn không nói phát sinh chuyện gì, nhưng hắn cũng không nói cô không thể đi theo nhìn nha?

Cô muốn xem rốt cuộc là xảy ra chuyện lớn gì, có thể làm cho người luôn luôn bình tĩnh vô ba như hắn xuất hiện biểu tình ngưng trọng như vậy, hơn nữa còn có ý định lừa gạt cô! Càng làm cho cô tức giận là, dù cho hắn lừa gạt cô, cô vẫn nhìn không được lo lắng cho hắn, mà không nhẫn tâm tức giận với hắn được.

Ôi! Hắn thật đúng là khắc tinh của cô a!

Dạ dày bị hắn thu phục coi như xong, ngay cả tâm đều không tự chủ hướng nghiêng về phía hắn, làm cho số lần cô mất đi bình tĩnh tính theo cấp số nhân nha.

Như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu đây? Cô không nói gì tự hỏi bản thân.

Quên đi, trước đem chuyện của cô để sang một bên đi! Hiện nay trọng yếu nhất là theo sát hắn, nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhìn trước mắt là hai hung thần ác sát, A Cương thân thể run rẩy, mắt không ngừng hướng ra phía ngoài, mong mỏi thân ảnh Thạch Tri Mặc xuất hiện ở ngoài cửa lớn.

Hai người kia thật đúng là biết chọn thời gian mà đến, lúc nào không đến, mà lại chọn ngay ngày hôm sau sau khi ông chủ kết hôn mò đến, hơn nữa lần này tuyệt đối không thấy được khách hàng đúng cảm hay cảnh sát tuần tra đúng lúc xuất hiện, chỉ có hắn —— một nhân viên phục vụ nhỏ đáng thương chỉ biết gọi thức ăn và bưng khay!

Gào khóc! Lúc này bụng khay, ghi thực đơn có thể làm được tích sự gì? Hắn thà rằng lúc này có thể đổi chúng nó lấy một cái điện thoại gọi trực tiếp tới đồn cảnh sát a! A Cương trong lòng khóc thét.

Vì hắn không có khả năng dùng thực đơn kêu bọn họ dừng tay, hoặc là dùng cái khay ngăn cản bọn chúng đập phá đi?

Hắn sợ hãi liếc bọn chúng một cái, lập tức lại rút trở về tiếp tục ý nghĩ điên cuồng chợt lóe rồi biến mất vừa bị cắt ngang trong đầu.

Hắn là thằng ngốc sao? Vậy mà cũng nghĩ ra được ý tưởng đó, chưa nói đến cơ thành công hay không, nhưng hắn lập tức sẽ phải nói lời tạm biệt với thế giới xinh đẹp này mất!

Ô ô. . . Ông chủ sao còn chưa tới nữa nha? A Cương cảm nhận được ánh mắt hung ác từ bên cạnh ném tới, thân thể co rút lại, mắt nhắm theo tràn đầy kỳ vọng nhìn về phía cửa.

"Chúng mày mở cửa buôn bán mà để cho khách đợi thế này hả?" Lão đại ngâm điếu thuốc, miệng phun ra toàn tiếng Đài Loan mang theo mùi uy hiếp nồng hậu.

"Đại Từ, chú mày xem tụi nó có phải nghĩ tao tới xin ăn của tụi nó hay không? Bằng không ông chủ tụi nó sao còn chưa thấy tới? —— nhất định là không có thành ý, ý tứ muốn nhờ chúng ta sửa sang lại cái quán bé tẹo này của tụi nó!" Bên cạnh tên đàn em đang châm lửa, tay kia thì quơ quơ cây gậy bóng

chàytên tay.

"Không không không, tuyệt đối không có chuyện đó, chúng tôi tuyệt đối là rất có thành ý!" A Cương nhin nọt cười nói, rất sợ một khi không cẩn thận, quán ăn sẽ bị "trạng hoàng lại".

"Nha, thành ý nha? Đại Tử của bọn tao không nhìn thấy! Người cũng không thấy đến."

"Này. . . Là bởi vì ông chủ hôm qua vừa mới kết hôn chuyển đến nhà mới, cách nơi này hơi xa một chút! Tuyệt đối không có ý khinh thường hai vị đại ca!" A Cương vội vã cười, vội vã vàng vàng giải thích, không ngờ lại tạo ra một lý do để mấy tên này có cớ mọi tiền.

"Nha, kết hôn sao? Vậy hẳn là thu không ít hồng bao nha?" Gã đại ca này giờ chưa thấy lên tiếng đột nhiên mở miệng nói chuyện, trong mắt lộ ra sự tham lam.

Gào khóc! Cái miệng rộng này của hắn, gì không nói, lại đi khai ra chuyện này a?

A Cương xoa xoa mồ hôi lạnh, "Không có! Không có thu bao nhiêu. . ." Hắn vội vã vàng vàng biện giải, hy vọng có thể dẫn dắt lực chú ý của bọn họ đi.

"Không quan hệ! Kết hôn là chuyện tốt! Ông chủ của các người sẽ không chú ý chia chút hồng bao cho anh em bọn này, thuận tiện cho bọn này hưởng chút may mắn đi?"

A Cương đang lo nên như thế nào kéo dài thời gian, khéo mắt lướt qua, thân ảnh Thạch Tri Mặc thỉnh thoảng xuất hiện ở cửa, hắn về mặt cảm động chạy tới, kích động chỉ kém không đốt ba cây nhang quỳ xuống cảm tạ trời đất.

Nhìn A Cương về mặt kích động, Thạch Tri Mặc đỡ hắn liền vội vàng hỏi: "Tình huống bây giờ ra sao rồi?"

A Cương không trả lời, chỉ là quay đầu liếc nhìn hai người phía sau kia.

Thạch Tri Mặc thờ dài, biết lần này cũng không được may mắn như hai lần trước, vừa vặn gặp người giải vây, đành phải miễn cưỡng mở miệng.

"Hai vị đại ca, tôi là ông chủ của quán này, không biết hai vị hôm nay tới là có chuyện gì?"

Trong miệng mặc dù là hỏi như vậy, bất quá trong lòng hắn đã âm thầm lo lắng bọn họ sẽ dùng công phu sư tử ngoạm, vắt khô hắn không còn một giọt máu.

Gã đại ca tiện tay ném điều thuốc, cũng mặc kệ sẽ làm dơ sàn nhà. "Cũng không có chuyện gì! Tao thấy quán ăn này của chú em buôn bán không tệ, phải nói là nhờ chú em chiêu cố một chút, bằng không xã hội bây giờ vậy hiểm ác, ai biết lúc nào sẽ phát sinh chuyện gì a?"

Nói xong, phát phát con dao Thụy Sĩ trong tay, lời nói tràn đầy ý đe dọa.

A Cương ở trong lòng phỉ nhổ, buôn bán tốt liên quan gì tới bọn mày chứ? Mỗi một đám đều muốn đến đây kiếm chén cơm, vậy bọn họ kiếm cái gì a?

Nói rõ chính là đến thu bảo hộ phí, còn dài dòng lời thôi. . .

"Muốn bao nhiêu?" Thạch Tri Mặc cũng không phải là lần đầu tiên gặp loại tình huống này, nếu như yêu cầu không quá đáng, dùng tiền tiêu tai hắn sẽ cân nhắc.

"Không nhiều, một tháng hai vạn là được, thấy chú em đây sáng khoái mới có loại ưu đãi này nha!" Tên đàn em bên cạnh bày ra bộ dáng ban phát ân huệ, chỉ kém không trực tiếp mở miệng muốn bọn họ nói cảm ơn mà thôi.

Mỗi tháng hai vạn? Vậy bọn chúng còn không bằng đi ăn cướp!

"Ông chủ. . ." A Cương bất mãn đang muốn mở miệng, lại bị Thạch Tri Mặc ngăn lại.

"Không thể lại thương lượng một chút sao? Hai vạn thật sự là. . ." Thạch Tri Mặc nhàn nhạt mở miệng.

"Hai vạn là mức thấp nhất rồi, đừng nên rượu mời không uống thích đi uống rượu phạt a!" Gã đại ca cố ý đem con dao Thụy Sĩ quơ qua quơ lại ở trước mặt Thạch Tri Mặc.

"Ông chủ. . ." A Cương lo lắng nhìn Thạch Tri Mặc, không biết hắn sẽ quyết định như thế nào.

Suy nghĩ một lúc, Thạch Tri Mặc tựa như đã hạ quyết định sa sút tinh thần mở miệng, "Được, tôi. . ."

"Không cho phép đưa!" Một thanh âm đột ngột xuất hiện, làm cho tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía thanh âm, ai cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Liễu Thuần Đình mặc áo voan mỏng màu lam nhạt dài và chiếc quần màu vàng nhạt vừa người, bên hông thắt một chiếc thắt lưng màu bạc, nhấc chân đi về phía Thạch Tri Mặc: "Anh không được đưa!"

"Sao em lại tới đây?" Thạch Tri Mặc cất cao giọng, thanh âm đã không còn bình tĩnh như vừa rồi.

Cô ấy tới nơi này làm cái gì? Hắn không nói cho cô chính là không muốn để cô biết chuyện này, sợ cô vì thế mà gặp nguy hiểm, không ngờ cô lại còn theo tới!

"Ai bảo anh không nói cho em chuyện gì xảy ra, em chỉ có thể tự mình đến!" Liễu Thuần Đình hừ khịt nói xong, khoe miệng lại tươi cười nhìn không ra cô ủy khuất chỗ nào.

"Anh là lo lắng em, cho nên mới không cho em theo tới, không ngờ em. . ." Thạch Tri Mặc muốn nói lại thôi, con ngươi đen tràn đầy lo lắng.

"Liễu tiểu. . . Không! Hiện tại phải gọi là bà chủ, sao chị cũng tới. " A Cương nhích sát vào bên người Liễu Thuần Đình vội vàng dò hỏi.

Cô tức giận liếc hai người một cái. "Tôi không được đến sao? Chẳng lẽ muốn để công sức anh ấy vất vả kiếm được cho không người khác?" Cô liếc nhìn Thạch Tri Mặc bên cạnh.

Vậy một mình cô tới đây thì làm được gì chứ? A Cương trong lòng thầm nghĩ, lại không dám nói ra khỏi miệng.

"Ái chà. . . Cô nàng này nói chuyện thật mạnh miệng nha! Thế nào? Ra đây giúp ông xã của cô trút giận a! Muốn lấy bàn tính ra đập anh đây sao? Ha ha!" Tên đàn em mờ to đôi mắt sắc nhem, ánh mắt không có ý tốt liếc nhìn Liễu Thuần Đình, hoàn toàn không chú ý tới sự lạnh lẽo và sát ý lóe lên trong mắt cô.

"Muốn gì?" Liễu Thuần Đình lười cùng loại người này nhiều lời, trực tiếp làm rõ hỏi.

"Thuần Đình!" Thạch Tri Mặc khẩn trương lôi kéo tay cô, muốn cô không nên khiêu khích hai người trước mặt.

Cô cảm nhận được sự quan tâm của, nắm ngược lại tay hắn, cho hắn một nụ cười trấn an.

"Đại ca, con nhỏ này dám hỏi chúng ta muốn gì?"

"Ha ha! Nói cho các người biết, bọn tao là thuộc hạ của Ngũ đường chủ bang Ân Long. " Gã đại ca vênh mặt, vẻ mặt đắc ý.

"Nha? Phải không? Đường chủ nào?" Liễu Thuần Đình vẻ mặt xem thường nhìn bọn chúng, một chút cũng không cảm giác khiếp sợ, ngược lại đứng phía sau cô A Cương sợ đến ngay cả một câu không dám nói.

"Là. . . Là Ân Long!" Không thể nào? Hậu thuận của hai gã đầu gấu này lại lớn như vậy?

"Chính là bang Ân Long. " Ha ha! Danh hiệu Ân Long vừa nói ra, quả nhiên không giống bình thường! Gã đại ca đắc ý vô cùng.

"Ít nói nhảm đi! Tao hỏi mày là thuộc hạ của đường chủ nào?" Liễu Thuần Đình không kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Cô chưa từng nghe qua cái tên Ân Long sao? Bằng không thể nào một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, vẻ mặt còn kiêu ngạo?

Trong lòng mặc dù có lo nghĩ, bắt quả gã đại ca vẫn kiên trì thuận miệng nói ra đáp án. "Ngũ đường chủ có giao tình với tao! Làm gì có phân đường gì?"

Liễu Thuần Đình cười lạnh, "Lão ngũ cũng có giao tình? Rất tốt!"

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cô lấy di động trong túi ra bấm số, không mất bao lâu đầu bên kia đã bắt máy.

"Cậu cùng lão Tứ lập tức qua đây – nhà hàng Thạch Nham, mặc kệ các cậu hiện tại đang làm cái gì, lập tức!" Cô lạnh lùng ra lệnh, sau đó lập tức cúp điện thoại.

"Mày vừa mới nói cùng Ngũ đường chủ có giao tình phải không?" Cô nhếch môi cười khê, "Tao sẽ lập tức chứng thực chuyện này. "

Lần này cô tỏa ra khí thế lạnh lẽo trừ Thạch Tri Mặc ra, mọi người đều chấn động.

Tên khốn khiếp dám to gan lấy tên Ân Long? Ha ha, chuẩn bị chờ chết đi!

Lúc hai tên lưu manh đối diện đang định rục rịch, cửa lớn "Thạch Nham" lại lần nữa bị mở ra, vội vội vàng vàng đi vào tổng cộng năm người đàn ông.

"Mày không phải nói quen biết Ngũ đường chủ của Ân Long sao? Hiện tại tao cho mày cơ hội liên lạc cảm tình!" Liễu Thuần Đình nói xong, gọi năm người cung kính đứng ở một bên.

"Người này nói là thuộc hạ của các cậu, còn cùng các cậu có giao tình, các cậu nói sao?"

Ánh mắt cô sắc bén lạnh lùng nhìn hai người trước mặt đang lúng túng không biết làm sao, tiếp tục ra mệnh lệnh tàn khốc hơn.

"Mặc kệ các cậu có quen biết hay không, hôm nay hấn ta dám dùng cái tên Ân Long để kiểm com, hấn hấn là cũng xem như một phần tử của Ân Long, vậy. . . Ô Ân Long tùy ý thu phí bảo hộ của người khác sẽ có kết quả gì, chắc các cậu không quên chứ?" Cô nhìn năm người đang cung kính, lạnh giọng nói.

Không cần cô nói tiếp, chỉ chốc lát sau, nguyên bản hai người còn đường hoàng kiêu ngạo, liền mang theo vẻ mặt khủng hoảng bị năm người lôi ra ngoài.

Thạch Tri Mặc vẫn bình tĩnh nhìn tất cả quá trình, ánh mắt càng thêm âm trầm, đáy lòng nghi hoặc càng thêm sâu sắc.

Cô ấy rốt cuộc là ai? Càng cùng cô ấy tiếp xúc, liền phát hiện trên người cô ấy tựa hồ có rất nhiều bí mật.

"Tri Mặc, anh đứng ngây ngốc ra đó làm gì a?" Liễu Thuần Đình hướng Thạch Tri Mặc cười cười, vô cùng thân thiết kéo tay hấn.

"Mọi chuyện còn lại để năm người ngoài kia đi xử lý là được rồi! Chúng ta đi về trước đi!"

"Đứng đứng đứng, mọi chuyện đã giải quyết, ông chủ anh có thể về nghỉ ngơi!" Mối từ trong khiếp sợ hoàn hồn A Cương phụ họa gật gù đầu.

Nhìn vừa một màn kia, A Cương cuối cùng hiểu biết cái gọi là "Người không thể nhìn bề ngoài", hấn còn nghĩ bà chủ chỉ là thành phần tri thức đi làm hưởng lương cao, kết quả chỉ cần gọi một cú điện thoại, Ngũ đường chủ Ân Long liền nhanh chóng có mặt, nha, này thực sự là quá thần kỳ!

A Cương lấy ánh mắt kính nể nhìn Liễu Thuần Đình.

Thạch Tri Mặc thì lại là lẳng lặng nhìn Liễu Thuần Đình liếc mắt một cái, "Được, chúng ta đi về trước. " Hấn có quá nhiều vấn đề cần cô đến giúp hấn giải đáp, mà ở đây xác thực không phải là chỗ thích hợp để bọn họ nói chuyện.

Hấn nghĩ, bọn họ đích xác nên nghiêm túc ngồi xuống nói chuyện rồi.

Dù sao, bọn họ đã là vợ chồng, không phải sao?

Vừa về tới nhà, Liễu Thuần Đình cũng không vội vã trở về phòng, đi vào phòng bếp rót cho mình và Thạch Tri Mặc một ly nước, dẫn đầu ngồi trong phòng khách, trầm tĩnh nhìn thẳng hấn lẳng yên không nói này giờ.

"Ngồi a! Anh không phải có rất nhiều vấn đề muốn hỏi em sao?"

Cô vốn còn đang suy nghĩ rốt cuộc có nên nói cho hấn biết tất cả hay không, không ngờ cô còn chưa có nghĩ xong thì gặp chuyện phát sinh hôm nay, làm cho cô tựa hồ cũng không được lựa chọn rồi.

Dù sao cô cũng không muốn lừa gạt hấn, cho nên thẳng thắn dường như là biện pháp duy nhất.

Thạch Tri Mặc lẳng yên chọn một vị trí ngồi xuống, nhìn thẳng Liễu Thuần Đình, không nói một câu, tựa hồ đang tự hỏi nên mở miệng như thế nào; cô cũng không hỏi hấn, tự uống cà phê trong tay.

Cuối cùng, Thạch Tri Mặc đánh vỡ trầm mặc mở miệng.

"Vì sao lại là anh?" Hấn yên lặng nhìn khuôn mặt của cô, không muốn buông tha bất luận biểu tình nào của cô.

Hấn mặc kệ cô rốt cuộc là ai, cũng không quan tâm cô có bí mật không muốn cho người khác biết, hấn chỉ biết là, cô là vợ của hấn, chuyện khác hấn cũng có thể không để ý, hấn chỉ cần xác định một việc ——

Cô vì sao lại chọn hấn?

Hấn chân thành chờ mong có thể nghe thấy đáp án hấn muốn nghe thấy nhất —— không phải chỉ vì chơi đùa, không phải vì một lý do phức tạp nào đó, hấn chỉ muốn nghe thấy cô nói ra câu nói kia.

Không thể phủ nhận, hấn là một người đàn ông rất quý trọng mái ấm gia đình.

Có lẽ là vì từ nhỏ sinh hoạt tại trong một hoàn cảnh khuyết thiếu tình thương yêu, cho nên hấn từ nhỏ đã hạ quyết tâm phải yêu thương người vợ tương lai và những đứa con của bọn họ, hấn chấp nhận sống một cuộc sống bình thường giản dị, bởi vì với hấn mà nói, giản dị mới là hạnh phúc lớn nhất hấn mong muốn.

Mặc dù hôn nhân của bọn họ thật sự có chút xúc động và quý dị, bất quá hấn cũng không bài xích, thậm chí rất vui vẻ tiếp nhận việc mà thượng đế đã an

bài này.

Có lẽ vào cái đêm đầu tiên đó, hắn đã động tâm với cô lúc nào không hay. . .

"A?" Liễu Thuần Đình kinh ngạc nhìn Thạch Tri Mặc, hắn muốn hỏi chỉ có này? Cô còn nghĩ. . .

"Anh chỉ muốn hỏi điều này?" Cô nhìn không được mở miệng hỏi.

Việc này cùng tương tượng của cô hoàn toàn không giống nhau, ít nhất không phải giống như bây giờ, như thế. . .

Bình thân không có gì kỳ lạ?

"Không! Phải nói anh coi trọng chuyện này nhất. Anh đã suy nghĩ rất nhiều vấn đề, thế nhưng những cái đó không cần thiết. " Thạch Tri Mặc nghiêm túc nói: "Chuyện khác anh có thể không quan tâm, thế nhưng anh muốn biết, em muốn cùng anh đi hết cuộc đời này có phải thật sự đón nhận con người anh hay không, mà không phải vì một lý do gì khác. "

"Một đời a. . . " Liễu Thuần Đình thì thào nói.

Cô hoảng thần nhìn về mặt cổ chấp của hắn, trong mắt của hắn không có một chút ý nghĩ vui đùa nào, cô rất rõ ràng, hắn cũng không phải người hay nói giỡn, mà một khi hắn đã nói ra khỏi miệng, liền đại biểu hắn đã đưa ra quyết định.

Đây coi như là quyết định của hắn sao? Muốn cùng cô đi hết một đời?

"Em. . . " Cô dừng một chút, hít sâu một hơi, lấy khẩu khí vô cùng kiên định nói tiếp.

Hắn nín hơi nghe đáp án của cô.

"Ngay từ đầu, em chỉ là bởi vì trực giác mà nghĩ muốn tiếp cận anh, trực giác của em nói cho em biết, anh rất đặc biệt, hơn nữa trực giác của em cũng không sai, chúng ta ở trên giường đúng là rất hợp, bất quá, em đương nhiên sẽ không vì như vậy liền quyết định tương lai của mình, thẳng đến ngày đó em nhìn thấy sự bi thương trong ánh mắt anh, thành thật mà nói, có lẽ phụ nữ luôn có thiên tính làm mẹ đi! Nhìn thấy sự khổ sở và tịch mịch trong ánh mắt anh, em thậm chí có loại cảm giác đau lòng, ngay cả em mình cũng cảm thấy kỳ lạ. "

Cô nhún vai, nói tiếp: "Em tự nhận mình không phải là người có lòng hảo tâm và hay đồng tình với người khác, đương nhiên, em cũng không phải loại người mẫu tính tràn lan, loại người mà tùy thời đều cảm thấy người khác rất cần đồng tình như vậy, bất quá đối với anh, em phá vỡ nguyên tắc này.

"Mặc dù em không biết người bình thường gặp gỡ quen nhau là như thế nào, thế nhưng trong khoảng khắc em cảm thấy đau lòng kia, em chỉ muốn làm sao để có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh, mà trong nháy mắt đó, em nghĩ đến chỉ có hai chữ "Kết hôn", em cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất."

Mà cô là một người làm việc mau lẹ, một khi đã quyết định, sẽ lập tức thực hiện —— tờ giấy hôn thú mới ra lò trong phòng kia là minh chứng tốt nhất.

"Lời em vừa nói đều là thật, mặc dù ngay cả em đều không dám tin mình sẽ làm như thế, bất quá em cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận, từ ngày em nói muốn cùng anh kết hôn, đến bây giờ em không có hối hận, phải nói, ngay cả nghĩ tới cũng chưa từng. "

Liễu Thuần Đình chậm rãi nói xong, nhìn Thạch Tri Mặc đối diện vẫn lặng yên nghe cô nói, hắn biểu tình bình tĩnh, khiến cho lòng cô dâng lên tràn ngập khẩn trương.

"Anh. . . " Hắn nhìn cô, mặt hơi đỏ lên. "Anh và em như nhau, anh cũng vậy cho tới bây giờ cũng không có hối hận chuyện chúng ta đã kết hôn. "

Mặc dù bọn họ vừa mới kết hôn, giờ đã nói không hối hận thì hơi sớm, bất quá hắn là người một khi đã quyết định thì theo đến cùng, hắn tin tưởng tình cảm hiện tại của hắn sẽ kéo dài mãi, đến khi hắn chết mới thôi.

Mặc dù hắn rất muốn giống như cô trực tiếp biểu đạt tình cảm của mình, bất quá, chuyện này với hắn mà nói quá mức lộ liễu, lời nói mới đến miệng lại cứng rắn nuốt trở vào.

Cô ngạc nhiên nhìn hắn. "Thật vậy chẳng? Anh thực sự. . . Chưa từng hối hận?"

"Đúng vậy. " Hắn khẳng định trả lời cô.

Ai quen hắn đều biết, hắn nói chuyện tuyệt chính là một một, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thay đổi, chỉ có cô mới có thể như vậy lại một lần nữa hoài nghi lời của hắn.

Chẳng lẽ hắn là người không đáng để cô tin tưởng như vậy sao?

Nhìn về mặt cô vẫn không thể tin tưởng, hắn lên tiếng lần nữa: "Chẳng lẽ em không tin lời của anh?" Không! Không phải. . . Em chỉ là. . . Chỉ là. . . " Vẫn chưa từ trong sự vui mừng tốt độ hồi phục lại, cô ấp áp ứng ứng nói không nên lời, hoàn toàn đã không còn khôn khéo như bình thường.

"Chỉ là cái gì?" Hắn vẫn cau mày, tựa hồ hoàn toàn không thể hiểu được vì sao cô bỗng nhiên ấp ứng nói không nên lời.

Chỉ có thể nói đầu gỗ chính là đầu gỗ, cho dù được tạo hóa chạm khắc tinh xảo, thì vẫn là một khối đầu gỗ. Cô không nói gì ở trong lòng thờ dài.

"Không có cái gì, em chỉ là. . . Không dám tin tưởng. " Cô nhìn hắn, có chút lúng túng nói tiếp, "Anh biết đấy, em ngay từ đầu đối với anh. . . Ân, cái kia. . . Tạm bỏ qua chuyện đó, còn có sau này, chuyện kết hôn hình như cũng là em ép buộc anh. . . Cho nên em vẫn cảm thấy anh ít nhiều có chút hối hận vì đã đến với em. "

"Hối hận? Vì cái gì?" Hắn không hiểu hỏi, bây giờ đang là 'ông nói gà, bà nói vịt' sao? Thế nào cô nói một tràn, hắn lại hình như một câu cũng nghe không hiểu.

Hắn sao vẫn cảm thấy cô sẽ hối hận khi gả cho hắn nha!

Vì hắn hiểu rõ bản thân mình, hắn là một gã đầu gỗ tính cách lại quá bảo thủ, khiến cho rất nhiều cô gái vốn vì tay nghề của hắn mà tiếp cận hắn, sau này lại đều cùng hắn giữ một khoảng cách nhất định.

Cho nên hắn thực sự không hiểu, vì sao cô lại cảm thấy hắn sẽ hối hận chứ? Hắn thực sự không thể nào lí giải được.

"Anh không cảm thấy em. . . Rất tệ?" Cô ngày thường xử lý công việc luôn hiệu quả đầu vào đầu ra, từng việc từng việc một đều thực hiện một cách hoàn mỹ, ở trong sinh hoạt lại là 'danh xưng với thực' không biết tí gì về cuộc sống gia đình, cơm sẽ không nấu, quần áo cũng không biết giặt, ngay cả việc dọn rác đơn giản đều có biện pháp làm cho nó lộn tung phèo.

Cô len lén liếc nhìn hắn một cái, mà hắn lại là một người bảo thủ như vậy, cho nên cô vốn nghĩ hắn sẽ tìm một người phụ nữ thành thực làm vợ, hoặc là người có thể giúp hắn lo lắng chăm sóc cho gia đình.

Dù sao tuyệt đối cũng không phải giống như cô đây, cô đối với những phương diện thiếu sót của mình rất rõ ràng!

Cho nên lúc cô đề cập với hắn chuyện kết hôn, kỳ thực trong lòng có chút ít bất an, cho nên sau khi xác định hắn chưa có kết hôn mới vội vàng quyết định, hơn nữa lập tức thực hiện, hoàn toàn không cho hắn cơ hội để lên tiếng, vì cô rất sợ sẽ thấy ánh mắt thất vọng của hắn.

"Rất tệ? Vì cái gì?" Hắn thực sự cảm thấy lời cô nói càng lúc càng khó hiểu.

"Vì em lấy anh vì. . . " Cô nhìn hắn một cái, xác định hắn thực sự nghe không hiểu cô đang nói gì, tiếp tục mở miệng giải thích, "Em nghĩ anh sẽ lấy. . . Ách, anh biết đó, một người phụ nữ truyền thống làm vợ, mà không phải giống như em không biết làm gì cả. . . "

Thình thịch để tha thứ cô nói dối! Cô kỳ thực không phải chỉ là "Có chút không am hiểu", mà là căn bản không biết gì.

Hắn cuối cùng cũng nghe hiểu cô đang nói cái gì, vẻ mặt nghiêm túc của hắn này giờ liền thả lỏng, buồn cười nhún mày. "Em xác định em chỉ là có chút không am hiểu?"

Theo như hắn quan sát, cô căn bản là trời sinh ra để được người khác hầu hạ, căn bản một chút việc nhà cô cũng không chạm vào, nếu hắn còn muốn ngôi nhà này nguyên vẹn thì không nên cho cô chạm tay vào.

"Ha ha ——" cô cười khan hai tiếng, không có biện pháp phản bác hắn.

Đây coi như là gần mực thì đen sao? Hắn vậy mà cũng sẽ dùng loại khẩu khí trêu chọc này nói chuyện với cô, là cô có lực ảnh hưởng quá lớn với hắn sao?

"Khụ khụ!" Hắn ho nhẹ một tiếng, thận trọng nhìn cô, "Anh không biết tại sao em lại có nhận định kỳ quái như thế, bất quá anh xác định anh chưa từng đưa ra bất kỳ tiêu chuẩn nào như thế, ít nhất cũng không quy định một nửa kia nhất định phải biết làm việc nhà, sau đó giống như một nữ giúp việc vạn năng. "

Nữ giúp việc vạn năng? Cô phớt xich cười ra tiếng.

"Anh rất vui vì lời anh nói có thể khiến em cười. " Hắn bắt đầu nhìn người phụ nữ trước mắt cười vô cùng thoải mái, "Cho nên em bây giờ không nên cảm thấy anh sẽ hối hận với cuộc hôn nhân này của chúng ta đi?"

"Thế nhưng. . . " Cô vẫn bĩu môi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Nhưng là cái gì?" Hắn kiên nhẫn hỏi.

"Có thể một tháng sau, khi anh phát hiện em không thích hợp làm vợ anh, sau đó nói muốn ly hôn với em hay không a?"

"Trong từ điển của anh không có hai chữ 'ly hôn' này. " Hắn khẳng định trả lời, "Trừ phi. . . "

"Trừ phi cái gì?" Cô nôn nóng hỏi.

"Trừ phi em muốn rời khỏi ta, khi đó anh sẽ không ngăn cản em. " Hắn nói thản nhiên như thế, thế nhưng cô lại nghe ra được sự ưu thương trong lời nói của hắn.

"Em tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh. " Cô ôm lấy mặt của hắn, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung. "Tuyệt đối sẽ không. "

"Ân! Anh cũng tuyệt đối sẽ không. " Hắn kéo tay cô xuống, thân mật hôn lên bàn tay cô, như muốn chứng minh lời thề của hắn sẽ không bao giờ thay đổi.

"Vây. . . Em muốn vào nghỉ ngơi!" Duỗi thẳng người, vỗ vỗ thắt lưng, cô bắt đầu ngáp dài. "Em muốn anh ôm em lên giường!"

Cô làm nũng mở ra hai tay, hắn thì thuận theo một phen ôm lấy cô, ôn nhu ôm cô trở về phòng ngủ, đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn lên.

"Tri Mặc!" Cô khẽ gọi hắn.

Hắn dừng bước lại, quay đầu nhìn cô.

"Anh biết em rất thích anh chứ?"

Trên mặt hắn lộ ra một mảnh ửng hồng, không hiểu nhìn cô đột nhiên bật thốt ra câu nói khiến hắn kinh ngạc.

"Anh biết!" Hắn có lẽ từng chịu qua tổn thương, nhưng hắn nguyện ý lại một lần nữa tin tưởng —— tin cô, một cô gái dám lớn tiếng nói muốn hắn.

"Vây. . . Mặc kệ em có thân phận gì hoặc có quá khứ thế nào, anh cũng sẽ không rời bỏ em chứ?" Cô hơi chút khàn trương hỏi.

Mặc dù hắn hôm nay không có bắt buộc cô nói ra tất cả, nhưng cô biết rất rõ, sự tình luôn có một ngày bị vạch trần, hơn nữa có vết xe đổ lúc trước, cô không thể không cẩn thận, vì cô sợ, nếu tình cảm của bọn họ không sâu đậm giống như cô tưởng tượng. . . Vây bọn họ sẽ biến thành như thế nào đây?

Cô thực sự không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn buộc hắn lưu lại, cô không có biện pháp lừa gạt bản thân miễn cưỡng làm hai người vui vẻ, dù cho giữa bọn họ từng có tình yêu, cũng sẽ vì sự ép buộc mà chậm rãi héo rũ, hắn trầm tĩnh nhìn cô, giống như muốn xem thấu sự khàn trương và bất an nói không nên lời trong mắt cô, không gian bỗng nhiên lặng yên, tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

"Anh nói rồi anh sẽ không buông tay đi?" Hắn hỏi lại.

Cô nhìn hắn, gật gật đầu.

Hắn lại tiếp tục nói: "Mỗi người ai cũng có quá khứ, có những chuyện hoặc bí mật không muốn ai biết, anh không có biện pháp can thiệp quá khứ của em, không được cũng không thể đi phê phán quá khứ của em hoặc bài xích nó, anh chỉ có thể tiếp thu, cho dù đó là một đoạn quá khứ làm cho người ta không thoải mái, thế nhưng anh sẽ không nói cái gì, đương nhiên lại càng không vì như vậy mà rời bỏ em. Em sẽ vì trong quá khứ anh từng qua lại với mấy người phụ nữ mà rời bỏ anh sao?"

"Em. . ." Cô nghiêng đầu về mặt buồn rầu nói: "Em rất khó tưởng tượng bộ dáng anh có rất nhiều phụ nữ!"

Cô thực sự rất khó tưởng tượng bộ dáng hắn 'lưu luyến bụi hoa', không nói đến tưởng tượng, chỉ mới đặt giả thuyết thôi đã thấy không thể thành lập rồi.

Dù sao người có mắt cũng nhìn ra được, điều này không có khả năng —— hắn sẽ có rất nhiều người phụ nữ sao? Bằng hắn? Tính cách bảo thủ lại cổ lỗ sĩ kia?

Vây hắn phải một lần nữa đầu thai thì mới có khả năng đó nha!

Lời cô nói là vô tâm, nhưng lại khiến hắn xấu hổ không biết đáp lại như thế nào, nguyên bản về mặt nghiêm túc trong nháy mắt suy sụp hơn phân nửa.

"Này. . . Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là anh muốn nói. . . Anh là muốn nói. . . "

"Anh muốn nói cái gì cũng có thể, từ từ nói. " Cô an ủi hắn, để cho hắn bình tĩnh lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, mới mở miệng nói ra câu dờ dang vừa rồi. "Anh muốn nói là, em sẽ vì quá khứ không tốt của anh hoặc là xuất thân không tốt, mà bài xích anh sao?"

"Sẽ không. " Cô ngay cả nghĩ cũng không cần liền trực tiếp trả lời. "Là tuyệt đối sẽ không nha!"

Cô lại lần nữa cường điệu, sợ hắn lại không tin.

Nhìn cô nghiêm túc biểu tình cường điệu, hắn không khỏi bật cười ra tiếng. "Anh biết ngượng sẽ không, cho nên anh đương nhiên cũng sẽ không a! Chúng ta là giống nhau, em hiểu không?" Tiếng nói tao nhã mềm nhẹ thì thâm ở bên tai cô.

"Ân!" Cô đã hiểu.

Hiểu được hai người tâm tư liên thông, hiểu được kỳ thực tại trong đoạn tình cảm này, bỏ ra không có người nào nhiều hơn hoặc ít hơn, vì bọn họ đều lấy tâm tình giống nhau mà đối đãi với đối phương.

"Em biết. " Cô thỏa mãn thờ dài.

Như vậy là đủ rồi, thực sự đủ rồi!

Một người phụ nữ muốn thực sự không nhiều, một tình yêu đơn giản, một người yêu chân thành, như vậy, còn có cái gì phải tiếc nuối?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngày nghỉ kết thúc sau ngày đầu tiên, hai người vẫn như cũ ở lý trong anh em em, tiếng chuông điện thoại lại lần nữa không thức thời vang lên.

Oán hận nhìn điện thoại đang vang không ngừng, Liễu Thuần Đình thật sự có cảm giác xúc động muốn hủy diệt cái kẻ không biết tốt xấu đang gọi điện thoại kia, rồi quăng cái điện thoại vào trong thùng rác luôn!

Đương nhiên cô sẽ không thực sự làm như vậy, cho nên cô chỉ có thể ánh mắt ai oán nhìn ông xã thân yêu của mình khôi phục vẻ mặt nghiêm túc đi nghe điện thoại, còn mình thì ở một bên nguyên rủa người phát minh ra điện thoại.

"Ông chủ, anh hôm nay có đến làm không?" Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của A Cương có chút chán chừ.

"Đương nhiên a!" Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Thạch Tri Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhõm trả lời.

Hắn mặc dù rất muốn cùng cô ở mãi trong nhà không ra khỏi cửa, bắt quả hắn trời sinh bản tính giản dị cần cù nên không có biện pháp ở mãi trong nhà hưởng thụ cuộc sống an nhàn sung sướng, mỗi ngày trừ ăn cơm thì chính là tâm tình thủ thủ, hoạt động chủ yếu là làm tình.

Suy nghĩ đến vấn đề kinh tế, hắn vẫn không thể quá mức trầm luân, vì hắn mặc dù mơ hồ biết bà xã của hắn có lẽ là người có tiền, hơn nữa là thuộc về tầng lớp có rất nhiều tiền, nhưng hắn vẫn kiên trì muốn gánh vác sinh kế trong nhà.

Đương nhiên, đây cũng là kết quả sau khi bọn họ thỏa luận cùng với nhau.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Thạch Tri Mặc hoài nghi hỏi, chắc là không phát sinh chuyện gì chứ?

"Cũng không phải nói có chuyện gì, chỉ là có người nói muốn tìm ông chủ. . ." A Cương cẩn thận liếc cô gái đứng lặng bên cạnh, cẩn thận nói.

"Tìm tôi? Vậy tôi lập tức qua đó. " Nói xong, Thạch Tri Mặc vội vã muốn cúp điện thoại chuẩn bị ra cửa, lại bị tiếng của A Cương ở đầu bên kia vang lên ngăn cản.

"Ông chủ, là người phụ nữ kia trở về tìm anh a !" A Cương cố ý không nói ra tên, giọng điệu xem thường để gọi người phụ nữ đang đứng bên cạnh.

"Anh nhất định phải tới sao?"

Người phụ nữ kia? Là ai a? Thạch Tri Mặc nhất thời không kịp phản ứng, trong lòng hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

"Cậu là nói ai?"

"Ai?" A Cương kinh hô một tiếng, ra vẻ không thể tin Thạch Tri Mặc vậy mà sẽ quên mất người từng chiếm một vị trí quan trọng trong quá khứ của hắn.

"Là người phụ nữ kia a! Thoạt trông rất yếu ớt đó. "

Thật hết nói nổi a, mới để cho cô ta đứng một chút, cô ta vậy mà cũng có thể bày ra vẻ mặt trắng bệch như sắp té xỉu, hừ! Hắn coi thường nhất là loại phụ nữ hay làm ra vẻ này!

Rõ ràng khỏe mạnh như gì, lại thích giả vờ mảnh mai, làm bộ như chỉ cần một cơn gió thổi qua sẽ bị cuốn đi mất ấy, hơn nữa luôn treo nụ cười giả tạo không nhìn được kia, làm cho người ta nhìn đến liền buồn nôn.

"Cậu là nói. . . Chi Song?" Thạch Tri Mặc lặng yên một hồi, nhẹ giọng bật ra một cái tên sớm đã quên từ lâu.

Cô ấy trở về?

Hắn rất không muốn đi suy đoán cô ấy vì cái gì mà quay về, chỉ là sự xuất hiện của cô ấy vẫn làm cho hắn có chút chân tay luống cuống, vì dù sao cô ấy ở trong quá khứ của hắn chiếm một vị trí nhất định.

Đó là một quá khứ tuổi trẻ hết sức lông bông, lúc đó hắn vừa mới rời khỏi cô nhi viện, nôn nóng muốn thực hiện giấc mơ mở một quán ăn của riêng mình, sau đó, hắn liền gặp được cô ấy, một người con gái mộng ảo lại gầy yếu.

Hắn còn nhớ cảm giác lần đầu tiên gặp được cô, giống Lâm Đại Ngọc từ trong Hồng lâu mộng bước ra đi tới trước mặt hắn vậy, sắc mặt hơi chút tái nhợt và một thân quần áo thanh nhã, bước rãi bước đi trong nắng vàng, có một loại khí tức thanh thuần không nhiễm bụi trần.

Hắn khi đó cái gì cũng không hiểu, chỉ bằng một tấm lòng nhiệt huyết và sự chân thành ‘ngu ngốc’ đi theo đuổi ‘giai nhân’, cuối cùng, dưới sự nỗ lực của hắn, ‘giai nhân’ rốt cuộc cũng mỉm cười, e thẹn gật đầu chấp nhận sự theo đuổi của hắn.

Hắn ở trong đầu không ngừng lên kế hoạch cho một tương lai với vô vàn điều tốt đẹp và viễn cảnh hạnh phúc, cũng vì đạt thành giấc mộng đẹp này mà không dùng nỗ lực, hắn đóng cửa quán ăn nhỏ lúc đầu, nhin ăn nhin uống đi vay tiền để mở nhà hàng nhỏ hiện tại, hi vọng đây là khởi đầu tốt đẹp cho giấc mộng của bọn họ.

Hắn mỗi ngày vất vả càn cù làm việc duy trì việc kinh doanh của nhà hàng, để cho bản thân có thực lực kinh tế tốt hơn, để có thể một ngày nào đó đón người trong lòng hắn về, cùng hắn xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Chỉ tiếc, khi hắn cao hứng phấn khích mang theo chiếc nhẫn kim cương tinh xảo xinh đẹp muốn cho cô ấy một niềm vui bất ngờ, hắn lại không thể nào tin nổi con mắt và đôi tai của mình lúc ấy.

Một đôi nam nữ đang phóng đảng ở trong căn phòng hắn vất vả vì hai người mua được tận tình cuồng hoan, mà người phụ nữ kia chính là người phụ nữ duy nhất trong lòng hắn nhận định.

Hắn không có rời đi, mà chỉ đứng ngây ngốc ngoài cửa, khiếp sợ không thể bật thốt nên lời, lại không nghĩ rằng nghe thấy sự thực càng làm cho hắn tan nát cõi lòng.

"Sao hôm nay em lại nhiệt tình như vậy nha?" Tên đàn ông thủ thi bên tai cô ta, đôi mắt tham lam nhìn người phụ nữ vừa mới trải qua một hồi hoan ái.

"Có sao? Kia đều là vì anh a!" Cô nàng nửa nằm trên giường châm điếu thuốc, vẻ mặt thản nhiên, như là đã sớm quen thuộc với động tác này.

"Cũng có thể, có lẽ là vì em ở cùng tên ngốc kia quá lâu, hắn ta không có kỹ xảo công phu trên giường gì cả làm cho em buồn chán đến sắp không chịu nổi chẳng?"

"Nói thực ra, lúc trước em đồng ý cặp với thằng đó, điểm này anh vẫn cảm thấy rất kỳ quái!" Tên đàn ông đứng dậy mặc quần áo vào, nghi ngờ hỏi: "Đã chứng mất thằng đó, tại sao lại cho hắn cơ hội, khiến cho hắn giống như một thằng ngốc làm mọi cách để em vui vẻ, rõ ràng khi đó công việc của hắn rất bận rộn?"

"Anh đây là không hiểu!" Cô ta khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt đắc ý. "Hắn ta đơn thuần như vậy mới lợi dụng được, em muốn hắn làm cái gì, hắn tuyệt đối không nói câu thứ hai, chỉ cần em thỉnh thoảng lên giường cùng hắn, thì có sẵn nô lệ cho em sai tới gọi đi, với em mà nói tựa hồ không có tổn thất gì, anh nói đúng không?"

"Ha ha, như thế sao!"

"Nếu không phải coi trọng hắn còn có một chút công dụng ấy, em đã aayse đá hắn ta ra xa rồi. " Đấy mắt cô ta xuất hiện tia khinh bỉ, "Bằng không em sẽ không để cho cái loại cô nhi không rõ lai lịch đeo bám dính lấy mình, càng không cần phải nói còn muốn cưới em!"

Không có tiền lại không có thể cũng muốn cưới cô ta, nhanh trở về nhà nằm mơ đi!

"Ha ha, em thật là một người phụ nữ xấu xa. "

Nam nữ tựa hồ lại cười đùa gion nhau không biết nói cái gì, thế nhưng Thạch Tri Mặc đã không còn nghe vào nữa, sự thật vừa rồi với hắn mà nói đã là quá đủ.

Đủ để nhận rõ mình là thế nào không biết tự lượng sức mình, nhận rõ thân phận của mình là thế nào hèn mọn — lấy thân phận như hắn, lại vẫn muốn trèo cao tới ‘công chúa’, là hắn quá ngốc sao?

Hắn không tiếng động rời khỏi căn phòng kia, không làm kinh động đến đôi nam nữ trong phòng, ra về như hắn chưa bao giờ trở về vào lúc này, ra về như hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua lời nói khiến hắn đau đớn kia. . .

Mạch suy nghĩ từ trong quá khứ xa xôi bị kéo trở lại hiện thực, hắn yên lặng quá lâu làm cho A Cương ở đâu dây bên kia khẩn trương gọi, cũng làm cho Liễu Thuần Đình sửa sang lại quần áo xong nhận thấy được có chỗ không thích hợp.

"Lại xảy ra chuyện gì sao?" Cô nhìn hắn lặng yên không lên tiếng, ra dấu hỏi.

Chẳng lẽ năm nay là năm xung khắc sao? Bằng không sao sự tình lại liên tiếp vẫn phát sinh, làm cho cuộc sống vốn yên bình của hai người lại trở nên đa dạng như vậy?

Thạch Tri Mặc hốt hoảng lấy lại tinh thần, "Không. . . Không có. . . Không có chuyện gì!"

Quá khứ nên để cho nó qua đi! Hấn không muốn lại đi truy cứu, cũng không muốn suy nghĩ tới nó nữa!

Hiện tại hấn đã có hẳn điều muốn, một bà xã thông minh xinh đẹp, một gia đình ấm áp, hấn đối với ký ức đã sớm trôi qua kia, không hề ôm chặt vết thương hở miệng và đau đớn kia nữa.

Mặc kệ lần này cô ta đến tìm hấn là có động cơ gì, tất cả đều không sao, hấn hiện tại chỉ xem cô ta như một người bạn trong quá khứ, nhiều hơn nữa, cũng không có!

"Thật vậy chăng?" Liễu Thuần Đình hoài nghi nhìn Thạch Tri Mặc, lại lần nữa nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hấn.

Thật không phải là bệnh đa nghi của cô quá nặng, mà là cô giả cho người dẫn ông thực sự không có thiên phú nói dối, mỗi lần chỉ cần nói dối sẽ nói lấp vãi chỗ, làm cho cô không muốn nghi ngờ cũng khó.

Bất quá hấn không nói cũng không sao! Liễu Thuần Đình cô đã muốn biết thì không có gì che giấu được.

Đừng thấy cô trở nên dễ nói chuyện, mà là cô biết muốn mọi được tin tức từ miệng của hấn, còn không bằng tự mình đi tìm đáp án còn nhanh hơn.

Hừ, nghĩ giấu giếm cô? Không có cửa đâu!

"Nếu không có việc gì, vậy em đi làm trước đây!" Cố ý xem nhẹ thần sắc khẩn trương lo lắng sợ cô truy hỏi của hấn, cô xách cặp tài liệu thân nhiên đi ra cửa.

Nhìn thân ảnh yếu đuối của cô sau khi rời đi, Thạch Tri Mặc không biết nên thở phào một cái, hay là đối với việc cô không truy vấn cảm thấy trống rỗng?

Nhưng không có quá nhiều thời gian để hấn trầm ngâm chìm đắm trong phiền muộn trong lòng, hấn cầm điện thoại lên nói: "A Cương, cậu nói cô ta chờ thêm một lát, tôi lập tức tới ngay!"

"Ông chủ, anh sẽ không. . ." Còn đối với người phụ nữ kia nhớ mãi không quên đi?

Thanh âm lo lắng A Cương làm cho Thạch Tri Mặc cười khẽ, "Không! Hiện tại với tôi mà nói, cô ta chỉ như một người bạn, bạn bè tới tìm tôi là rất bình thường, không phải sao?"

Bạn bè? Đó là ông chủ quá tốt bụng thôi! Nếu là hấn, mới sẽ không cảm thấy có thể tiếp tục làm bạn với loại người như vậy! A Cương hấn không thêm

Hấn không biết ông chủ có biết hay không! Bất quá người phụ nữ kia bình thường ở trước mặt ông chủ đóng giả bộ đáng nhu nhược, nói chuyện cũng không vượt qua được mức đề-xi-ben thấp nhất, còn làm bộ như rất yêu thương tiểu động vật, thế nhưng chỉ cần ông chủ không có ở đây, bộ mặt thật sự của cô ta liền lộ ra, hút thuốc uống rượu không nói, nói chuyện còn cay nghiệt vô cùng, lại càng không phải loại người biết yêu thương bảo vệ tiểu động vật, cô ta căn bản ngay cả chạm vào cũng không muốn.

Nói tóm lại, cô ta căn bản là một kẻ làm bộ làm tịch siêu cấp vô địch!

Bất quá ông chủ đã nói như thế, hấn cũng không thể nói cái gì. "Được rồi! Em sẽ bảo cô ta chờ thêm chút nữa. "

"Cứ như thế đi, một lát nữa tôi tới. " Với lấy chìa khóa xe, Thạch Tri Mặc chuẩn bị cúp điện thoại ra cửa.

Lúc định cúp điện thoại, A Cương lại vội vội vàng vàng hỏi một vấn đề. "Ông chủ, chắc anh sẽ không bỏ bà chủ chứ?"

Không phải hấn không tin ông chủ, mà là người phụ nữ kia chiêu trò nhiều lắm, khiến hấn không khỏi lo lắng ông chủ thành thật sẽ bị trò diễn xuất cao siêu của cô ta mê hoặc.

Nghe thấy câu hỏi này, Thạch Tri Mặc sựng lại một chút. "A Cương, tôi hiểu rõ ý của cậu, thế nhưng, tôi mặc dù ngu ngốc, nhưng cũng không ngốc tới nỗi để cho người ta xoay trong lòng bàn tay, tôi có thể bị lừa một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, như vậy cậu hiểu chưa?"

"Nha!"

"Vậy cứ như thế, tôi sẽ tới ngay. "

A Cương có chút sững sờ nhìn chằm chằm điện thoại, lại nhìn người phụ nữ vẻ mặt không kiên nhẫn bên cạnh.

Như vậy, xem như là trả lời vấn đề của hấn sao?

Kia. . . Hấn là không thể nào?

~~~~~
Cô thật không có đồ kị.

Thật không có. . . Mới là lạ!

Liễu Thuần Đình đứng ở tầng thượng, hung ác nhìn người phụ nữ nhào vào trong lòng chồng cô. Nếu không phải là vẫn còn chút lý trí cô đã muốn bùng phát lao xuống giết người, hiện tại sao có thể yên lặng và hòa bình như thế?

Người phụ nữ kia hiện tại đang làm cái gì a? Còn ôm chặt như vậy?

Lúc đầu cô còn có thể coi như bạn bè gặp nhau ôm một cái cũng không sao—— mặc dù cô không rõ ràng lắm người bạn này bỗng nhiên từ đâu chui ra, bất quá người phụ nữ kia từ lúc gặp mặt cho tới bây giờ, đã không ngừng bị đẩy ra sau đó lại không biết xấu hổ quần lấy chồng cô, ít nhất đã vượt quá ba lần, muốn cô tin à ta chỉ là một người bạn bình thường, còn không bằng giết cô đi còn nhanh hơn!

Tay phải nắm chặt sợi xích bạc bên hông, Liễu Thuần Đình trên mặt lộ ra khí tức phẫn nộ, thân thể căng cứng hiện lên sự lạnh lùng lâu nay chưa xuất hiện.

Ngay tại lúc cô sắp không nhìn được nữa muốn động thủ, thỉnh thoảng một bóng người nhảy ra xen vào giữa hai người, làm cho cô hòa hoãn lại cơn tức giận sắp lên tới đỉnh điểm.

Nhìn bộ dáng A Cương cẩn thận bảo vệ thân thể Thạch Tri Mặc, nhìn người phụ nữ kia nghiêng răng nghiêng lợi khuôn mặt vặn vẹo, làm cho cô nhìn không được cười nhạo ra tiếng.

Bất quá tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện, làm cho tâm tình đang chuyển biến tốt của cô lại lập tức che phủ một tầng sương mù, cuối cùng, cô không thể kìm được nữa tung người nhảy xuống.

Cô muốn nhìn xem người phụ nữ dám ra tay ôm ôm ấp ấp chồng cô, sau đó lại còn dám lớn tiếng chê bai vợ của hắn rốt cuộc có bao nhiêu năng lực?

Hừ! À kia tốt nhất đã mua bảo hiểm rồi!

"Tri Mặc!" Vừa nhìn thấy thân ảnh Thạch Tri Mặc xuất hiện ở bên trong nhà hàng, Phạm Chi Song lập tức thay đổi sắc mặt mặt mày, mừng rỡ như điên nhào tới.

"Chi Song, không nên như vậy. " Thạch Tri Mặc không có thói quen đẩy Phạm Chi Song đang nhiệt tình quá độ ôm hắn ra.

"Tri Mặc. . . " Phạm Chi Song tựa hồ không dám tin người đàn ông trước kia luôn đối với cô ta phục tùng vô điều kiện vậy mà sẽ có hành động cự tuyệt cô ta, chưa từ bỏ ý định lại quần lấy.

Thạch Tri Mặc không dám dùng sức đem Phạm Chi Song đẩy ra, chỉ có thể ra sức né tránh thân thể không ngừng nhào tới của cô ta, có vẻ vô cùng chật vật.

"Chi Song, tôi đã kết hôn, chúng ta như vậy là không được. "

Hắn tận lực làm cho mình vẫn duy trì ngữ điệu bình tĩnh cùng tiếp tục tránh né, không cho cô ta cùng thân thể của mình có quá nhiều tiếp xúc.

"Kết hôn?" Phạm Chi Song cất cao giọng, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Sao lại có thể? Chỉ bằng hắn? Trong lòng cô ta lập tức phủ quyết câu trả lời vừa nghe thấy, lập tức lại da mặt dày muốn quần lên thân thể của hắn.

"Thế nào? Ông chủ của chúng tôi kết hôn còn phải báo cáo với cô sao!" A Cương nhìn không được phẫn nộ mà nhảy ra, che ở trước người Thạch Tri Mặc.

Bây giờ là thế nào a? Người phụ nữ này đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy đàn ông nhà? Lại còn tỏ ra đói khát như thế? A Cương liếc Phạm Chi Song một cái, trong thần sắc hoàn toàn biểu hiện ra biểu tình xem thường đối với hành động của cô ta.

Phạm Chi Song mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn Thạch Tri Mặc. "Anh thực sự kết hôn?" Thế nào cùng với dự liệu của cô ta hoàn toàn khác nhau? 'Vương bài' cuối cùng của cô ta vậy mà đã kết hôn?

"Đúng vậy, tôi đã kết hôn. " Thạch Tri Mặc nhìn khuôn mặt Phạm Chi Song hơi có chút tiêu tụy, vẫn duy trì ngữ điệu bình tĩnh nói, "Cho nên, phiền cô không nên lại dựa vào gần như vậy. "

"Em không thể tới gần anh? Anh trước đây sẽ không như vậy a!" Hắn trong trí nhớ của cô ta, đối với việc cô ta tới gần chỉ biết đỏ mặt đứng đó, tuyệt đối sẽ không đẩy cô ta ra; vậy mà bây giờ hắn còn bảo cô ta không nên tới gần?

Thời gian thật có thể làm cho người ta thay đổi nhiều như thế sao?

Là hắn đã thay đổi, hay là cô ta đã xem nhẹ thời gian sẽ làm cho con người ta thay đổi?

"Chúng ta như vậy là không tốt. " Thạch Tri Mặc lẳng lặng trả lời.

Hắn đã chỉ coi cô ta là bạn bè, cô ta ở trong cuộc sống của hắn mà nói, thực sự chỉ có thể lấy danh nghĩa bạn bè này mà tồn tại, ôn nhu của hắn, quyền lợi đụng chạm thân thể của hắn đều chỉ có một người có thể có được, đó chính là người vợ hợp pháp mà hắn vô cùng thương yêu.

"Vi cái gì không tốt?" Phạm Chi Song đã không thể tiếp tục giả bộ trước mặt Thạch Tri Mặc, thấp giọng rống to hơn: "Đối với chúng ta không tốt? Anh nói thật là dễ nghe a! Em thấy là chỉ có đối với anh không tốt đi?"

"Tôi không phủ nhận. " Thạch Tri Mặc yên lặng nhìn người phụ nữ mặt mày dữ tợn trước mắt, không khỏi tự hỏi, hẳn thực sự từng yêu một người phụ nữ như vậy sao?

Hay là hẳn yêu thùy chung chỉ là sự giả tạo mà cô ta cố tình dựng nên?

Nghe thấy Thạch Tri Mặc trả lời, Phạm Chi Song biến sắc. "A! Anh kỳ thực cũng không thay đổi bao nhiêu!"

Quảng đi bộ dáng nhu nhược trước đó, cô ta lạnh lùng cười, châm chọc nói: "Em còn tưởng anh đã thay đổi gì cơ đấy! Không ngờ chẳng qua vẫn nhu nhược bị vợ dắt mũi dẫn đi. "

"Có lẽ là như vậy đi!" Thạch Tri Mặc cũng không tức giận, tùy ý Phạm Chi Song xem thường hẳn.

Coi như là một người nhu nhược thì thế nào? Ít nhất hẳn biết có một người sẽ vô điều kiện tiếp thu hẳn như vậy, con người thực hẳn.

Hơn nữa hẳn không cho rằng hẳn là một người nhu nhược, hẳn chỉ là thể hiện sự trung thành của bản thân đối với người mình yêu mà thôi!

"Uy! Người phụ nữ này sao lại nói chuyện như vậy a?" A Cương nhin không được mở miệng. Chuyện riêng của người ta có liên quan gì đến cô ta chứ? Thật không hiểu tính tình kỳ quái của cô ả này!

"Anh câm miệng!" Phạm Chi Song hướng A Cương hét lớn một tiếng, quay đầu đối mặt với Thạch Tri Mặc, lại biến trở về bộ dáng nhu nhược.

"Tri Mặc, em biết cuộc hôn nhân này chỉ là vì anh không muốn cô đơn tịch mịch nên mới miễn cưỡng kết hôn, kỳ thực anh vốn không thích người vợ hiện tại của anh, kỳ thực trong lòng anh vẫn còn có em, phải không?"

Cô ta hiện tại đã không có đường lui, cô ta nhất định phải nắm chặt Thạch Tri Mặc mới được.

Sau khi hẳn rời bỏ cô ta, cô ta cũng lười hỏi nói hẳn vì cái gì đột nhiên chia tay, cùng lắm là mất đi một người hầu có thể sai vặt mà thôi; thế nhưng mấy năm này không biết vì cái gì, tất cả đầu tư của cô ta đều thất bại, khiến cho cô ta hiện tại nợ ngập đầu, không ngừng bị chủ nợ đuổi theo đòi ráo riết, khi tới đường cùng, cô ta lại nghĩ tới hẳn.

Thế nhưng, không ngờ hẳn vậy mà đã kết hôn! Cô ta vốn muốn hẳn lấy mình rồi gánh hết khoản nợ của cô ta. . .

Thạch Tri Mặc chỉ lặng yên nhìn Phạm Chi Song, không phát biểu bất kỳ ý kiến nào.

Thấy hẳn không có trả lời, cho rằng hẳn ngầm đồng ý với lời cô ta nói, cô ta càng thêm mừng thầm trong bụng nói tiếp, "Tri Mặc, em biết em nói đúng rồi mà, kỳ thực người vợ bây giờ của anh thua xa em rất nhiều?"

Hừ! Chỉ bằng loại mặt hàng như hẳn, nếu không phải hiện tại cô ta thực sự cùng đường, cô ta sẽ không nghĩ trở lại bên cạnh hẳn, lại càng không cần phải nói đến người phụ nữ kia của hẳn.

Trong lòng cô ta âm thầm cười trộm, chắc hẳn vợ của hẳn nhất định là một thiếu phụ luống tuổi có chồng xấu xí, không biết trang điểm mà ăn nói lại còn vô vị, nói tóm lại, nhất định là một cô nàng xuất thân từ nông thôn không có gì đáng để thưởng thức.

"Cô ta nhất định vừa thô lỗ lại không có khí chất cũng không biết trang điểm, càng sẽ không giống như em biết làm cho anh vui vẻ, có phải hay không?"

Phạm Chi Song tràn đầy tự tin càng nói càng cao hứng, không chú ý tới phía sau cô ta một thân ảnh nhẹ nhàng nhảy xuống.

Thạch Tri Mặc càng nghe chân mày càng nhíu chặt, đang muốn mở miệng muốn Phạm Chi Song không nên tiếp tục vũ nhục Liễu Thuần Đình, ánh mắt lướt qua, thấy một thân ảnh quen thuộc hướng hẳn nháy nháy mắt, trong nháy mắt chân mày đang nhíu chặt của hẳn giãn ra, bên môi nhếch lên nở nụ cười thần nhiên.

Thấy hẳn cười, Phạm Chi Song càng tin là lời cô ta nói đã phát huy tác dụng, đang muốn mở miệng thêm mắm dặm muối, lại thấy một cô gái yếu điệu, toàn thân toát ra khí chất quyến rũ tao nhã trời sinh, khoan thai đi tới bên cạnh Thạch Tri Mặc, vô cùng thân thiết tiến sát vào lòng hẳn, về mặt thị uy nhìn cô ta cười.

"Tri Mặc, cô gái này là ai?" Tính cách không kiên nhẫn phát tác, Phạm Chi Song lập tức không khách khí hỏi.

Hừ! Hò ly tính ở đâu ra vậy? Lại dám chạy tới cùng cô ta tranh giành đàn ông!

Hơn nữa trọng điểm là, tại sao Thạch Tri Mặc vậy mà không có đẩy cô nàng ra, còn để cho cô nàng ở trước mặt mình thị uy?

"Buông anh ấy ra! Ai cho phép cô đeo bám ôm lấy đàn ông của người khác?" Phạm Chi Song vẻ mặt kiêu ngạo, như 'nữ chủ nhân' bảo vệ chồng mình.

Liễu Thuần Đình đối Thạch Tri Mặc xinh đẹp cười. "Đàn ông của người khác? Là nói anh sao?" Ngờ khí mềm nhẹ làm cho người ta nghe không ta bắt

cứ dao động gì, giọng nói mềm mại đáng yêu như là đang ve vãn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thạch Tri Mặc khẽ lắc đầu một cái. "Anh có phải người đàn ông của người khác hay không, em biết mà, không phải sao?"

Liễu Thuần Đình hí hóp đôi mắt đẹp, rất lười biếng chậm rãi nói: "Em biết a. . . Bất quá, chỉ sợ có người không biết, cho nên mới muốn anh tự nói thôi!"

"Cô đang nói ai hả?" Phạm Chi Song bén nhón hỏi.

Liễu Thuần Đình nhú mày, cổ tinh khoe năm ngón tay thon dài xinh đẹp trước mặt thối khí. "Nói ai? Cái này muốn xem cô hỏi ai nha!"

Đáng vẻ như không để cô ta vào trong mắt, càng khiến cho Phạm Chi Song về mặt sớm đã ghen tỵ càng thêm.

Cô nàng tuyệt đối là cô ý! Phạm Chi Song oán hận nghĩ.

"Sao em lại đến đây, em không phải muốn đi làm sao?" Thạch Tri Mặc đột nhiên hỏi, làm cho Liễu Thuần Đình vốn đang thành thoi hưởng thụ tình địch thất bại lập tức suy sụp sụp mặt.

"Này. . ." Cô có thể nói địa điểm cô đến làm kỳ thực ngay sát vách nhà hàng sao?

"Em không đi làm?" Thạch Tri Mặc khẽ thờ dài, cơ hồ là khẳng định nói ra đáp án.

"Hắc hắc!" Liễu Thuần Đình quay đầu đi ngây ngô cười, nghĩ như vậy lừa dối cho qua, đáng tiếc cô đối mặt là một người đàn ông như hũ mút, hơn nữa còn là một người cố chấp bảo thủ đến không chịu được, sao có khả năng sẽ để cô cứ như vậy mà qua mặt hẳn chứ?

"Không nên giả ngu. " Hẳn quay mặt cô lại đối diện với mình, chuẩn bị bắt đầu giáo huấn cô vợ luôn đem lời của hẳn trở thành gió thoảng bên tai.

"Em không có giả ngu a!" Liễu Thuần Đình về mặt vô tội, rất giống như hẳn đang oan uổng cô vậy đó.

"Còn nói không có, hử?" Thạch Tri Mặc tiếng nói mềm nhẹ tao nhã không thay đổi, thế nhưng trong lời nói lại xen lẫn một chút nghiêm túc trong đó.

"Này. . ." Liễu Thuần Đình vô thức bắt đầu khăn trương nhìn ngó chung quanh, cầu khẩn có một đạo sấm sét có thể bỗng nhiên đánh xuống, làm cho hẳn quên chuyện cô vốn là đang ở chỗ làm a.

Bằng không phản tử khủng bố giết người tiến vào cũng tốt a. . .

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, tâm nguyện bé nhỏ của cô tựa hồ truyền không đến tai các thần, cho nên cô vẫn phải ngoan ngoãn đứng ở chỗ này nghĩ ngợi lung tung, hi vọng hẳn có thể quên đi chuyện này.

"Em. . ." Muốn nói sao? Hay là không nói?

Thạch Tri Mặc đột nhiên hỏi sang một vấn đề khác không liên quan gì, "Thuần Đình, em hôm nay đến lấy cơm trưa sao?" Hẳn cười cười hỏi, nụ cười giãn dị xen lẫn một chút gian xảo.

Cơm trưa? Đúng rồi, hộp cơm trưa của cô đâu?

Cô lập tức lục lọi trong túi xách của mình, sau khi lục trái lục phải lại hoảng sợ phát hiện một sự thực kinh người —— cô đã quên mang theo hộp cơm trưa đặc biệt của mình rồi!

Cô cầm trong tay túi xách bị lục lọi rồi tung, lấy một đôi mắt đáng thương nhìn Thạch Tri Mặc.

"Em đang tìm cái này sao?" Thạch Tri Mặc nhú mày, giờ cao hộp cơm trưa trong tay.

Liễu Thuần Đình duỗi tay ra, muốn cầm lấy hộp cơm đang không ngừng vẫy gọi cô kia, đáng tiếc Thạch Tri Mặc sớm đã nhìn thấu ý đồ của cô, đem cái túi đựng hộp cơm mình làm riêng cho cô giờ lên cao.

"Đó là của em. " Cô có chút tức giận nhìn hộp cơm bị hẳn giờ lên cao.

"Là của em, thế nhưng cơm là do anh làm. " Hẳn bình tĩnh đáp lời.

Liễu Thuần Đình không có biện pháp phản bác, chỉ có thể mở to mắt, phồng to hai má, thở phì phì nhìn Thạch Tri Mặc.

"Lần sau lại không nghe lời, sau này sẽ không được ăn cơm trưa. " Thạch Tri Mặc tựa như đang dạy bảo đứa nhỏ, nghiêm túc lại không mất ôn nhu nói.

Mà người đang bị dạy bảo kia có thể nén giận gât gât đầu, bằng không làm sao bây giờ? Ai bảo khẩu vị của cô bị hấn nướng chiều, ăn không quen thức ăn rác rưởi bên ngoài nấu, trừ ngoan ngoãn gât đầu đảm bảo ra, cô dường như cũng không thể có phản ứng khác được.

Phải nói cô là không có biện pháp bày ra sắc mặt cho hấn xem, tỷ như hung ác giận dữ, cảm giác tựa như là một thuần thú sư, mà nàng chính là con thú hung dữ bị phục tùng kia.

Phạm Chi Song nhìn thấy bọn họ như đang ở chỗ không người trêu chọc nhau, vốn còn sót lại không có bao nhiêu lý trí liền biến mất vô tung.

"Tri Mặc, cô ta này thật quá đáng, lại còn bắt chồng mình làm cơm, nếu như là em, em tuyệt đối sẽ không. . . "

Thanh âm Phạm Chi Song oán giận tổn thương bởi vì bất công còn chưa nói hết, vốn đang mang ý cười Thạch Tri Mặc liền sa sầm sắc mặt phản bác: "Đây là tự tôi muốn làm cho cô ấy, không có liên quan gì tới cô ấy hết. "

"Anh vậy mà biện hộ cho cô ta?" Phạm Chi Song phẫn nộ kêu to, "Thạch Tri Mặc, anh có biết hay không em tới tìm anh đã là vinh hạnh cho anh lắm rồi, anh lại còn hắt hủi cô ta đến lần khác vì cô ta mà bỏ mặc em ở một bên, đầu óc anh chỉ để trang trí thôi sao?"

"Chi Song, chúng ta đã sớm kết thúc. " Thạch Tri Mặc yên lặng nhìn Phạm Chi Song, "Hiện tại với tôi mà nói, Thuần Đình mới là người tôi chân chính yêu thương. "

Trời ạ! Đầu gối này vậy mà thực sự nói yêu cô? Liễu Thuần Đình vẻ mặt không thể tin nhìn Thạch Tri Mặc.

Cô không nghe lầm chứ?

Cô còn nghĩ đến chết cũng không nghe được đầu gối này bày tỏ hay dỗ ngon dỗ ngọt gì đó, không ngờ người phụ nữ này còn có chút công dụng! Cô lại nhìn Phạm Chi Song mấy lần.

Được rồi! Vì một chút công dụng này, nếu như lát nữa Phạm Chi Song rơi vào trong tay cô, cô sẽ đối xử tử tế với cô ta một chút.

"Cái gì gọi là chúng ta đã kết thúc, anh không phải nói sẽ yêu ta cả đời sao? Thế nào mới qua mấy năm, lời anh nói đã thay đổi rồi?" Phạm Chi Song hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt oán độc đem của cô ta đã xóa sạch khí chất nhu nhược một chút cũng không dư thừa.

"Tôi đã nói như vậy, thế nhưng nếu như cô không phản bội tôi, hôm nay chúng ta sẽ không đi tới bước này, chúng ta bây giờ có thể đã có một, hai đứa bé, một gia đình hạnh phúc, là cô buông tay trước, cô đã quên sao?" Thạch Tri Mặc yên lặng kể rõ sự thật này, trong lời nói không mang theo bất luận đau xót nào, chỉ có tiếc nuối.

Phạm Chi Song chấn động, nhưng vẫn cố chấp nói: "Anh dựa vào cái gì nói em phản bội anh? Anh có chứng cứ sao?"

Không có khả năng! Hấn không thể biết được, mỗi lần cô ta đều che giấu rất tốt, sao có thể. . .

"Nếu như có thể, tôi cũng không muốn đem lời như thế nói ra khỏi miệng. " Thạch Tri Mặc hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Cô rất rõ ràng không phải sao? Ngày đó tôi muốn cô ở nhà chờ tôi, tôi lại không có trở lại, cô đã quên cô làm ra chuyện gì, nói cái gì rồi sao?"

"Em. . . " Cô ta đương nhiên biết. . . Thế nhưng hấn làm sao cũng biết?

Nhìn Phạm Chi Song vẻ mặt kinh hoàng và không thể tin tưởng; Thạch Tri Mặc tự giễu cười cười. "Rất châm chọc sao? Khi mà tôi cảm nhận cười trở lại muốn cho cô một kinh hi, tôi lại nhận được một bất ngờ khác từ cô. Tôi là cô nhĩ, không có tiền lại không có thế, đúng không?"

Thạch Tri Mặc yên lặng nhìn Phạm Chi Song, không cho phép cô ta né tránh.

"Hay là tôi ngoại trừ là tên sai vặt miễn phí của cô ra, một chút công dụng khác cũng không có? Cô đã quên cô đã nói những lời này sao?"

"Em không có!" Phạm Chi Song không ngừng phủ nhận, che kín đôi tai không muốn lại nghe những lời lên án thêm nữa.

"Đủ rồi, Tri Mặc đủ rồi, không nên nói nữa!" Liễu Thuần Đình bình tĩnh ôm Thạch Tri Mặc, hòa hoãn cảm xúc căng lúc căng kích động của hấn.

Sau đó, cô quay đầu sang nhìn Phạm Chi Song, "Phạm tiểu thư, trước kia cô đã nói rõ ràng như thế, vậy vợ chồng chúng tôi cũng không tiếp cô nữa, có chuyện gì sau này liền trực tiếp tới tìm tôi đi!"

Cô lạnh lùng nói xong, đôi mắt đẹp nhìn Phạm Chi Song có một tia sát ý lạnh lùng, khiến cho Phạm Chi Song toàn thân run lên.

Nếu như cô ta thật sự có lá gan dám tới lần nữa!

Hai người im lặng lái xe về nhà, một ngày hành trình cứ thế mà kết thúc, vừa vào cửa, Liễu Thuần Đình không chủ động mở miệng, chờ Thạch Tri Mặc

giải thích, lại chỉ chờ được sự im lặng mà thôi.

"Em . . Không thể xem như là một người rộng lượng vô tư, bất quá đối với quá khứ của một người đàn ông, em có thể coi như không biết. " Quyết định mở miệng nói trước Liễu Thuần Đình nghiêm túc lại chân thành nói: "Đơn giản mà nói, chính là liên quan đến chuyện ngày hôm nay, em tuyệt đối tin anh, tuyệt đối sẽ không ăn cái loại giấm chua gì đó. "

Mặc kệ thế nào, đều nhất định là lỗi của người phụ nữ kia cứ sáp lại ôm dính lấy ông xã nhà cô, lúc này nếu như cô không nói lời nào bênh vực hắn, làm sao xứng là vợ của hắn đây?

Thạch Tri Mặc lẳng lặng ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy cảm kích và thả lỏng. "Cám ơn em đã tin anh. "

"Có gì mà cảm ơn chứ!" Liễu Thuần Đình làm nũng nói, thân thể cũng rất tự động tiến vào trong lòng Thạch Tri Mặc. "Em nếu như không đi anh, làm sao xứng là vợ anh a?"

Cá tính thành thật này của hắn chỉ cần không bị người khi dễ đã tốt lắm rồi, muốn làm một kẻ hoa tâm bội bạc người khác? Chờ xem kiếp sau đi!

Hơn nữa người phụ nữ kia cũng thực sự là thật không có tu dưỡng, cướp không được ông xã thân yêu của cô thì quay lại vũ nhục hắn, còn thuận tiện mắng luôn cô trong đó, cô nếu như không cho cô ta chút khó khăn, tên của cô liền viết ngược lại!

"Kia. . . Chúng ta hôm nay lại muốn ở nhà sao!" Liễu Thuần Đình lười biếng đùa nghịch nút áo sơ mi của Thạch Tri Mặc, tiếng nói mềm mại tràn ngập vô hạn hấp dẫn.

"Anh nói. . . Chúng ta nên làm cái gì để giết thời gian đây?"

"Này. . . " Nghe giọng nói hấp dẫn đầy mê hoặc, Thạch Tri Mặc lập tức đỏ mặt, ập ập ứng ứng nói không nên lời.

"Chúng ta tiếp tục nghiên cứu ‘vận động’, được không?" Cô bám vào bên tai mẫn cảm của hắn nói lời khiêu khích chỉ có bọn họ mới hiểu.

Đương nhiên rồi! Nghiên cứu này đương nhiên là chỉ vận động nào đó nha!

Cái danh từ này tồn tại là bởi vì cô rất có tinh thần ham học hỏi, có một ngày đột nhiên nghĩ xem cô và ông xã thương yêu nhà cô có thể đem tất cả chiêu thức vận động trên giường luyện qua một lần hay không, cho nên mỗi lần khi cô hỏi "Có muốn làm nghiên cứu hay không", chính là đi thực nghiệm chiêu thức mới nha!

"Vậy chúng ta vào phòng. . . " Thạch Tri Mặc áp ứng đề nghị, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Có một bà xã nhiệt tình như lửa như thế, hắn thực sự không biết nên cười hay là nên xấu hổ đây.

"Chúng ta lần này tới thử xem động tác khác đi. " Liễu Thuần Đình thần bí cười, ánh mắt ái muội nhìn Thạch Tri Mặc, làm cho hắn bất giác chấn động, trong lòng dâng lên cảm giác chờ mong.

"Thử thử. . . Khác?" Một đường ửng hồng lan đến bên tai, khiến hắn nói chuyện càng thêm ngại ngùng.

"Ân! Cho anh thay đổi tâm tình một chút, không tốt sao?" Liễu Thuần Đình chớp mắt mê hoặc và quyến rũ nhìn Thạch Tri Mặc, tay lại rất tự động bắt đầu cởi bỏ quần áo.

Hắn có thể nói không sao? Thạch Tri Mặc trong lòng bất đắc dĩ nghĩ.

Thấy hắn không nói lời nào, biết hắn đã ngầm đồng ý đề nghị của cô, cô cười đến càng thêm xán lạn. "Vậy anh chờ một chút không thể động nha!"

Ha ha! Cô đã sớm nghĩ đến việc ‘khiêu chiến’ cực hạn kia, lần này cô cuối cùng có thể được như nguyện a!

"Được. " Trừ phối hợp, hắn không biết còn có thể nói cái gì, ai bảo hắn sùng cô như vậy chứ?

Nhận được cam đoan của hắn, cô cuồn cuộn khóa ngồi ở trên người hắn, chậm rãi cởi ra nút áo sơ mi, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ngậm dái tai mẫn cảm của hắn, vron đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng trên chọc khiêu khích, rước lấy hắn từng đợt run rẩy.

"Thuần Đình, chúng ta trở về phòng. . . " Hắn nhìn xuống tiếng rên rỉ sắp tràn ra khỏi miệng.

"Nơi này có cái gì không tốt sao?" cô mỉa hoặc cười, "Không gian lớn, ánh sáng đầy đủ, em cảm thấy rất tốt a! Sao phải mất công trở về phòng làm chi?"

Không gian trong phòng khách so với phòng ngủ lớn hơn rất nhiều, chỉ riêng ánh sáng thôi, phòng khách đã có cửa sổ sát đất thật lớn ở hai mặt, cảnh sắc bên ngoài như thu nhỏ qua lăng kính, thân thiết ở trong phòng khách cũng tựa như đang ở bên ngoài không gian rộng lớn kia vậy.

Cho nên cô đối với chỗ này rất hài lòng, vô cùng hài lòng là đằng khác, sao còn mất công đổi đến phòng ngủ kia chứ?

"Thế nhưng. . . Sẽ bị người khác thấy. " Thạch Tri Mặc không được tự nhiên nói, không gian quá mức trống trải khiến cho hắn có cảm giác như đang ‘lâm’ ở bên ngoài vậy, có loại cảm giác khẩn trương lúc nào cũng có người nhìn lên được.

"Ở đâu ra người mà nhìn?" Liễu Thuần Đình bật cười, đây là trong nhà, không phải như bên ngoài không có tường vây quanh, hơn nữa bọn họ lại không thuê người giúp việc, ở đâu ra có người tiến vào xem bọn họ hoan ái chứ?"Mặc kệ! Anh đã nói là nghe theo em!"

Cô chơi xấu nói xong, tay nhỏ bé tự động xoa nắn lồng ngực săn chắc, sau đó đôi môi đỏ mọng lại lần nữa đặt lên, đối với hai điểm mẫn cảm trước ngực hắn tiến hành gặm cắn.

"A. . ." Kích thích quá độ, làm cho hắn cuối cùng không thể không được bật lên tiếng thờ dốc.

"Từ từ sẽ đến. . . Còn nữa nha!" Cô vác ngang đầu lên nháy nháy mắt với hắn, bên môi cong lên thành một nụ cười tuyệt đẹp.

Cô không ngừng đem môi lưỡi tàn sát bữa bãi hai điểm mẫn cảm trước ngực của hắn, tay nhỏ bé trườn về phía dưới xoa, thuận thể cời quần lót của hắn ra tiến vào bên trong.

"Không. . . Đừng đụng!" Nhận thấy được ý đồ của cô, hắn cắn răng cố bật ra một câu nói.

"Anh là nói không được như vậy ư?" Cô làm ra vẻ vô tội một nắm chặt thanh sắt nóng như lửa của hắn, làm cho hắn nhịn không được ngửa đầu rên rỉ.

Ha ha! Cô liền biết như vậy chơi rất vui mà, bắt quá còn có nữa nha! Cô vì học cách lấy lòng hắn, còn đặc biệt thỉnh giáo một đại sắc nữ, đương nhiên muốn cho ông xã thân yêu của cô hưởng thụ phục vụ trọn vẹn mới có thể ngừng tay nha!

Từng nụ hôn nhỏ vun rơi trên làn da đường nét một đường đi xuống dưới, thân thể hắn cũng theo đó mà từ từ căng cứng, những nụ hôn chỉ chít của cô dần đi tới đỉnh dục vọng của hắn.

"Không nên. . ." Thanh âm hắn đứt quãng, hai tay nắm chặt, nhưng không cách nào ngăn cản cũng không muốn ngăn cản động tác kế tiếp của cô.

Nàng không để ý tới sự chống cự của hắn, hai tay nhẹ nắm dục vọng nóng cháy của hắn, cái miệng nhỏ chậm rãi bao lấy thanh sắt nóng bỏng, khiến cho cả người hắn chịu không nổi căng cứng lên, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng thờ gấp thô ráp.

Cô khẽ liếm hắn, giống như liếm lên giọt sương sớm của ban mai, nhượng hắn lửa nóng dục vọng chậm rãi ở nàng trong miệng ra vào, khiêu chiến hắn nhẫn nại cực hạn.

"Ách. . . Vù! Vù!" Bộ ngực hắn phập phồng rất nhanh, dưới sự khiêu khích của cô, tiếng thờ gấp thô ráp càng tràn ngập toàn bộ căn phòng.

"Dừng tay. . . Như vậy anh sẽ. . . Ân. . ." Sắp đến nhẫn nại cực hạn, hắn đứt quãng phối hợp với nhiều tiếng rên rỉ thờ gấp nói.

Cô ngang đầu lên nhìn hắn sợi tóc hơi ẩm ướt và đầy mắt bị dục vọng tra tấn cuồng loạn, một loại gọi cảm nói không nên lời hấp dẫn cô, không để ý tới cảnh cáo của hắn, cô tiếp tục động tác của mình.

Cuối cùng hắn gầm nhẹ một tiếng, ở trong miệng của cô phóng xuất ra dòng tinh dịch ấm nóng, quần áo xốc xếch ở trên sofa thờ hỗn hển, đang cố hòa hoãn hô hấp của mình.

"Thoải mái sao?" Cô ôm cổ hắn, tranh công hỏi.

Tinh dục trong mắt hắn còn chưa vui hết, hắn ngẩng đôi mắt sương mù nhìn cô, thanh âm khàn khàn mờ miệng. "Ân! Thế nhưng. . ."

Cô rút cuộc là từ đâu học được thứ này? Điều này làm cho hắn rất tò mò.

Kỹ xảo của cô cảm giác rất thành thạo, không giống như lần đầu tiên, điều này làm cho trong lòng hắn rầu rĩ không thôi.

Vừa nghĩ tới việc cô từng mang cho người đàn ông khác khoái cảm y như vậy, hắn giống như bị hung hăng đánh một quyền, cảm giác như bị ai đó làm cho hít thở không thông.

"Nhưng là cái gì?" Cô cau mày truy vấn, chẳng lẽ cô có chỗ nào làm không được tốt? Không nên đi!

Hắn thoát nhìn không giống như không thoải mái a. . .

"Không có! Anh chỉ là. . . Chỉ là. . . Có chút hiếu kỳ em là từ đâu học được?" Hắn rầu rĩ hỏi, gương mặt mất đi sự tao nhã ngày thường, mang theo một chút dao động.

"Này a, đương nhiên là có người dạy rồi!" Bằng không sao cô có khả năng xem phim heo là có thể học được thành thạo như thế chứ? Đương nhiên là có người lớn nhỏ ti tê giảng giải từng bước và nêu lên những điểm mấu chốt trong đó nha!

"Ài?" Tâm tình của hắn càng thêm xuống dốc mở miệng hỏi. Rõ ràng không muốn hỏi, thế nhưng miệng lại như không chịu sự khống chế của hắn hỏi ra tiếng.

"Liền. . ." Đang muốn nói là ai, lại phát hiện sắc mặt của hắn không thích hợp, làm cho cô không khỏi nhẹ cười ra tiếng. "Anh không phải là đang ghen đó chứ?"

Ha hả! Không ngờ đầu gối này vậy mà cũng sẽ ghen nha, cũng biết ăn giấm chua đó nha!

"Ghen thì thế nào? Rốt cuộc là ai?" Tâm tình đang rầu rĩ hần đơn giản thừa nhận bản thân đang ghen tuông, nhất định muốn biết người kia rốt cuộc là ai.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, "Nếu như anh muốn biết, vậy em càng không muốn nói cho anh biết !" Để cô hưởng thụ thêm một chút bộ dáng ghen tuông của hần mới được!

"Thực sự không nói?"

"Thực sự. "

"Kìa nếu như vậy thì sao? Em nói hay không?" Hần nắm lấy hông của cô, một tay vén váy của cô lên, kéo xuống quần lót bằng ren của cô, trực tiếp đụng chạm đến điểm mẫn cảm của cô mà tùy ý đùa nghịch.

"Án. . . Không nói. " Cô ngậm khe, vẫn kiên trì.

"Thực sự không nói?" Hần hỏi lại lần nữa, ngón tay lần này trực tiếp tiến vào trong bí huyết đã chảy ra mặt hoa mà khiêu khích. "Nói hay không?"

Trời ạ! Hần thực sự biến thành hư hồng rồi, vậy mà dùng chiêu này đến bức cô nói ra?

"Án. . . Không. . . Không nói. . . A a!"

Nghe thấy cô quát cường trả lời, hần có chút tức giận đẩy nhanh động tác trong tay, làm cho cô không nhận được được hô lớn lên tiếng.

Gương mặt âm trầm, hần không nói một câu rút ngón tay ra, trực tiếp nắm lấy dục vọng lại lần nữa dâng trào vọng nhắm ngay huyết khẩu ướt sũng, thô bạo xen vào.

"Ách. . . Đau!" Nhất thời thừa nhận hần to lớn quá cỡ đột nhiên tiến vào, cô bị đau hô lên.

Trong tai của hần vì đồ kị sớm đã nghe không được bất kỳ thanh âm gì, chỉ nghĩ muốn hoàn toàn chiếm hữu thân thể mỹ lệ dưới thân hần, sau lại vì đồ kị mà khiến cho hần bất an.

Hần thô bạo chiếm hữu làm cho cô chỉ có thể bắt lực theo động tác của hần dao động, hơn nữa rên rỉ cầu xin tha thứ. "Tri Mặc, nhẹ một chút. . . A!"

Ánh mắt hần cuồng nhiệt nhìn cô, hình như không nghe thấy lời cầu xin tha thứ của cô, mặc cho dục vọng trong thân thể đang rít gào đòi hỏi, không ngừng thật sâu tiến vào, tìm kiếm sự an ủi từ nơi sâu nhất trong cô.

Đột nhiên, hần dừng lại động tác, thấp giọng hỏi : "Em là của anh ư?" Ngay tại lúc cô sắp đạt tới cao trào.

Cô phảng phất như từ trong mây rơi xuống, ở chỗ sâu trong thân thể lan ra một cảm giác mát mát vô tận.

"Thân thể xinh đẹp này là của anh sao? Còn có biểu tình chìm đắm trong dục vọng này, còn có ở đây và ở đây. . . Điều là của một mình anh sao?" Hần thấp giọng lầm bầm, bàn tay to mềm nhẹ mon trón mỗi một tắc da thịt trên người cô, thiêu đốt toàn thân chưa đạt được thỏa mãn dục vọng của cô.

"Tri Mặc. . . " Cô uốn éo người tìm kiếm muốn hần lại lần nữa chiếm hữu cô.

"Là của anh sao? Án?" Hần chậm rãi hỏi, không nhìn đến thỉnh cầu của cô.

"Là. . . Điều là của anh. . . Tất cả đều là của anh!" Cô bắt lực trả lời, muốn chạm vào thân thể hần, lại bị hần né tránh.

Hần hài lòng nghe được đáp án của cô, lật thân thể cô lại, để cho cô nằm bò ở trên sô pha, sau đó nắm eo nhỏ nhắn của cô, từ phía sau thật sâu thẳng tiến vào hoa huyết ẩm áp non nớt.

"A a. . . Tri Mặc. . . "

"Biết bây giờ là ai đang ở trong thân thể em không? Anh muốn em chính miệng nói ra. "

"Là anh. . . Là anh. . . Tri Mặc. . . " Cô cuồng loạn lắc lư đầu, làm cho sợi tóc mềm nhẹ ở trên không trung bay phất phơ.

Nghe thấy câu trả lời của cô, hần đơn thuần mà thỏa mãn cười, càng thêm ra sức lấy lòng thân thể yêu kiều mị hoặc dưới thân.

Bên trong không gian rộng lớn tràn ngập hoan ái khí tức, cũng tràn đầy hương vị tình yêu. . .

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gối Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Liều thư ký, cô cuối cùng cũng trả phép đi làm lại rồi sao?"

Sáng sớm, Liều Thuần Đình tinh thần sáng khoái bước vào phòng làm việc, lập tức cảm nhận được sự lạnh lẽo ập tới.

Trạm Thanh Ngụy vẻ mặt khó chịu đứng trước bàn làm việc của cô, mang hai đôi mắt gấu mèo thật to, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Này đương nhiên a! Tôi nhiệt tình với công ty như thế, đương nhiên muốn sớm quay về đi làm a!" Cô mặt không đỏ khí không suyễn nói, một chút xiu chột dạ cũng không có.

"Nhiệt tình với công ty?" Trạm Thanh Ngụy cất cao giọng, vẻ mặt treo lên biểu tình "Cô thật biết nói giỡn".

Lời như thế cũng chỉ có cô ấy mới nói được ra, hơn nữa còn là lẽ thẳng khí hùng, nói mà không sợ cắn trúng đầu lưỡi nha.

Nhiệt tình với công ty? Cô dám nói, hần còn không dám nghe sao!

Lúc bắt đầu còn chưa tính, không ngờ này cô thư ký ngu ngốc này càng lúc càng tùy hứng, đi làm mà phải xem tâm trạng bản thân có vui vẻ hay không, những lúc còn lại đều cả lo phát phơ.

Bất quá, vì cô là chị em tốt của bà xã yêu nhà hần, hần cũng chỉ có thể chấp nhận!

Chỉ cần cô còn chịu ngoan ngoãn làm xong công việc được giao phó, hần còn có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt mà để cô muốn làm gì thì làm, mặc dù hần biết cô cũng không phải thực sự cần số tiền lương này, chỉ là nhân rồi đến đây giết thời gian mà thôi, bất quá. . .

Lần này, cô cũng không tránh khỏi rất quá đáng đi?

Thời gian nghỉ kết hôn không nói, thời gian nghỉ phép theo qui định cũng không nói, cô còn liên tiếp nghỉ hơn hai tháng, hơn nữa không có báo cáo trước với cấp trên, so với ông chủ chân chính là hần còn sung sướng hơn.

Nghỉ phép xong trở lại làm, lại còn dám nói cô rất nhiệt tình với công ty? Nếu hần tin lời của cô ta nói mới có quý!

"Đúng vậy! Tôi vốn muốn xin phép nghỉ luôn nửa năm đến một năm, rồi xem xét có thể nghỉ ở nhà luôn hay không, thế nhưng ông xã nhà tôi rất kiên trì muốn tôi đã lĩnh tiền lương của người ta thì phải ngoan ngoãn đi làm, cho nên tôi chỉ có thể đi làm lại thôi! Anh cảm thấy tôi như vậy còn chưa đủ nhiệt tình với công ty sao?"

Cô cũng là rất bất đắc dĩ mới đi làm được không? Nếu không phải là Thạch Tri Mặc kiên trì, cô thật đúng là không muốn đến đâu!

Dù sao cũng không có việc gì quan trọng.

"Là nha? Kia thật đúng là ủy khuất cho cô, Liều thư ký, còn phiền cô vất vả đến công ty làm rồi. "

Nhẫn nại nào nhẫn nại nào, những cô nàng cá tính đáng đánh đòn này không phải chuyện một ngày hai ngày hần mới gặp. . .

"Thì đó, tôi cũng cảm thấy như thế. "

"Bác bác" hai tiếng, Trạm Thanh Ngụy hình như nghe thấy thanh âm mạch máu của mình đang nổ tung, hàm răng vốn đang cắn chặt nhện không được cắn trúng môi hần.

"Liều thư ký, nếu đã ủy khuất như thế thì cô không nên đến làm nữa, không phải rất tốt sao? Những thủ tục xin nghỉ phiền phức kia cũng không cần nữa đâu. " Trạm Thanh Ngụy lạnh lùng đề nghị, lửa giận sắp bộc phát ở phút cuối cùng thật vất vả dùng lý trí đè xuống.

"Đúng nha! Sao tôi lại không nghĩ tới chứ?" Liều Thuần Đình làm như không nghe thấy sự tức giận trong lời nói của Trạm Thanh Ngụy, lại còn đứng nhăm nhăm tính cho kế hoạch tương lai của mình.

Dù sao cô cũng không cần đến số tiền lương này, không làm ở đây thì cô có thể đến nhà hàng của Thạch Tri Mặc hỗ trợ, thuận tiện xem ả hồ ly tinh kia có mon men lại gần ông xã đầu gối nhà cô hay không.

Ân, so sánh thiệt hơn xong, cô quyết định nghỉ công việc này là tốt nhất!

"Anh đã nói như thế, vậy tôi nghỉ luôn đây!" Nói xong, Liều Thuần Đình tiêu sái xoay người mở cửa rồi đi, động tác liền mạch lưu loát, để lại một mình Trạm Thanh Ngụy ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Tình huống hiện tại sao lại cùng bình thường không giống nhau thế chứ? Rõ ràng là hần muốn cô nghỉ việc, sao hần lại cảm giác chính mình bị cô fire?

Sau khi kinh ngạc, Trạm Thanh Ngự thở dài một hơi, gọi điện thoại đến bộ phận nhân sự, bảo bọn họ tuyển vào một cô thư ký mới.

Vật đổi sao dời, làm ông chủ sao mà khó vậy a!

Buổi tối, hai vợ chồng thanh thản ngồi trên sofa xem tivi, Liễu Thuần Đình bỗng nhiên nhảy ra một câu nói.

"Tri Mặc, em bị đuổi rồi. " Khẩu khí thập phần thản nhiên, như đang thảo luận thời tiết hôm nay thế nào vậy, một chút bi thương khổ sở cũng không có.

"Kia. . . Kia làm sao bây giờ?" Thạch Tri Mặc nhúm chặt mày cẩn thận hỏi, sợ hấn sẽ vô ý làm cô lại thêm đau lòng.

Bất quá nếu như hấn chứng kiến bộ dáng hôm nay từ chức của cô, hấn sẽ biết hấn căn bản là lo lắng vô ích.

"Em nghĩ đến nhà hàng làm việc. "

"Nhà hàng?" Hấn lắc lắc đầu cự tuyệt, "Không được! Việc trong nhà hàng đối với em mà nói quá cực khổ, hơn nữa lấy năng lực của em nhất định có thể tìm được một việc làm tốt hơn, căn bản không cần ủy khuất đến làm việc ở đó. "

Đầu gối lớn xác này rốt cuộc là thật không hiểu hay là đang giả bộ không hiểu a?

Cô đương nhiên biết lấy năng lực của mình có thể tìm được một việc làm tốt hơn, chỉ cần trực tiếp tiếp quản công việc ở Ân Long, còn sợ không có việc làm sao?

Coi như hấn không biết điểm ấy, thế nhưng hấn cũng phải phát hiện ra một chút manh mối chứ! Cô có thể lưu lạc tới mức không tìm được việc làm hay sao, sau đó còn tính đến nhà hàng làm việc ư?

Cô yêu cầu như thế tự nhiên có đạo lý của cô, đó chính là muốn tránh cho một ít phụ nữ không biết tốt xấu dám mơ ước chồng cô, thừa dịp lúc cô không ở bên cạnh mà đến gần nhằm tranh thủ tình cảm.

Dù cho cô biết ông xã đầu gối nhà mình tuyệt đối sẽ không phản bội lại cô, bất quá tâm đề phòng cần phải có, vì phụ nữ thời nay quá kinh khủng, nhìn xem ông xã nhà cô cũng bị hạ thuốc đẩy thôi, phụ nữ vì muốn có được người đàn ông mình muốn, thủ đoạn nào cũng có thể làm ra được.

"Thế nhưng, em muốn đến nhà hàng của anh giúp đỡ. " Cô rất kiên trì nói. "Hơn nữa em đến nhà hàng hỗ trợ, thời gian chúng ta ở chung không phải càng nhiều sao?"

Ha hã! Thời gian cô được gặp hấn cũng càng nhiều. . .

"Thế nhưng bây giờ trong nhà hàng thật không có việc có thể cho em làm. " Cũng không thể bắt cô đi quét rác rửa bát được a?

Dù cho cô muốn làm, hấn cũng sẽ không cho, vì hai bàn tay trắng nổi của cô căn bản là không thích hợp đụng vào những thứ như vậy.

"Vậy em có thể giúp anh xem văn kiện cùng sổ sách a! Như vậy anh cũng không cần mỗi lần về nhà còn phải dành thời gian xem những thứ kia. " Cô làm nũng yêu cầu, đôi mắt lại không giấu được sự ranh mãnh trong đó.

Dù sao mặc kệ thế nào, cô đã quyết định phải đến nhà hàng làm việc rồi!

"Quản lý. . ." Đúng vậy, việc quản lý với hấn mà nói, so với việc làm ra một bàn tiệc Mãn Hán còn khó khăn hơn, mỗi ngày sau khi nhà hàng đóng cửa, hấn luôn luôn ôm một chồng sổ sách, kiểm tra từng khoản từng khoản một, có đôi khi tính đi tính lại không phải bên này ít một khoản tiền, chính là bên kia hơn một khoản tiền, thế nhưng nếu như muốn tuyển người chuyên nghiệp đến quản lý, lại phải chi ra một khoản tiền nữa, cho nên hấn vẫn chậm chạp chưa tuyển người tới quản lý sổ sách a.

"Đúng vậy! Anh nghĩ xem thế nào?" Thực sự là đầu gối a! Còn muốn suy nghĩ thêm sao? Còn không mau mau đầu hàng!

"Được rồi!" Hấn còn có thể nói không sao?

Ha hã! Hoàn toàn chiều theo kế hoạch của cô mà tiến hành!

Ngày hôm sau, vừa mới xem xong sổ sách Liễu Thuần Đình bước xuống dưới lầu, liền nhìn thấy một đôi nam nữ đang ở bên ngoài phòng bếp lúi lúi kéo kéo, không khỏi nheo lại hai mắt.

Cô đã biết mà!

Cô biết chắc chắn à hồ ly tinh kia nhất định sẽ lại đến quán quít lấy ông xã nhà cô, bây giờ chẳng phải đang như thế sao? Vậy nếu cô không có ở đây thì sẽ như thế nào?

Người phụ nữ kia ngàn tính vạn tính, liền tuyệt đối không ngờ cô sẽ buông bỏ tất cả công việc đến canh giữ bên cạnh hấn đi?

Hừ! Lần trước đã cảnh cáo cô ta không nên đến gần ông xã nhà cô, lần này cô sẽ không có lòng tốt, sẽ tiếp tục cảnh cáo cô ta giống như trước đó nữa.

Nếu như không chinh cô ta một chút, vậy thì tên cô sẽ bị viết ngược lại!

"Em nói. . . Tri Mặc, anh có thể giải thích một chút, vì sao cô ta lại ở chỗ này?" Liễu Thuần Đình lạnh lùng mở miệng, giả bộ bộ dáng không vui.

"Thuần Đình?" Thạch Tri Mặc nhìn cô, bỗng nhiên chân tay luống cuống, mặc dù hẳn không phải có tật giật mình hay là chuyện xấu, gì nhưng hẳn chính là không muốn làm để cô hiểu lầm.

"Tri Mặc. . . " Phạm Chi Song ồ à ồ ồ kêu một tiếng.

Hiện trường đã tràn ngập khí áp cao lạnh lẽo, nhưng lúc nào cũng có loại người không biết sống chết ngu ngốc cố ý khơi mào ngọn lửa lớn hơn nữa!

Phạm Chi Song hai tay đang ôm lấy cánh tay Thạch Tri Mặc, không biết sống chết đem thân thể của mình dán sát vào, rất giống như tám trăm năm chưa từng thấy qua đàn ông vậy.

Liễu Thuần Đình càng nhìn càng tức giận, biểu tình trên mặt càng lúc càng lạnh, Thạch Tri Mặc sắc mặt cũng càng thêm khó coi.

"Anh liền tùy ý để cô ta cầm lấy tay anh không buông, chẳng lẽ anh đang rất hưởng thụ ư? Thế nào, mối tình đầu khiến anh khó bỏ xuống như thế sao?" Cô lạnh lùng nhìn hắn, nói chuyện không lưu tình chút nào.

"Thuần Đình, em nghe anh giải thích. . . " Thạch Tri Mặc sốt ruột muốn tiến về phía trước cùng Liễu Thuần Đình giải thích, lại bị Phạm Chi Song dây dưa kéo lại kiên quyết không cho hắn động đậy. "Chi Song chỉ là tới tìm anh nhờ giúp đỡ mà thôi. "

Nói hắn vô dụng cũng tốt, dù cho cô ta từng phản bội hắn, thương tổn hắn, thế nhưng biết hiện tại cô ta đang gặp khó khăn, hắn vẫn nhìn không được có lòng trắc ẩn muốn giúp đỡ a!

Nếu như có thể, hắn cũng bắt buộc bản thân không nên có dư thừa lòng thương hại như vậy. . .

Chi Song?

"Gọi nghe mới thân thiết làm sao!" Đầu gối chết tiệt! Cũng dám ở trước mặt cô gọi tên cô gái khác thân thiết như vậy, hắn thật sự muốn đi ngủ phòng khách sao?

"Không phải! Không phải như em nghĩ. . . "

"Bằng không thì như thế nào?" Đầu gối chết tiệt! Còn không nhanh bỏ tay cô ta ra, sắp mò tới trên ngực anh rồi kìa!

Ả đàn bà không biết tốt xấu này không nên trách cô ta tay độc ác a, dám cùng cô đoạt đồ, cô ta không muốn sống nữa rồi chắc?

"Là cô ấy muốn tìm chúng ta giúp. . . " Thạch Tri Mặc áp ứng nói, trong giọng nói ẩn chứa bất đắc dĩ cùng không tình nguyện.

"Giúp cái gì?" Liễu Thuần Đình khinh miệt nhìn Phạm Chi Song liếc mắt một cái, "Giúp cô ta tìm đàn ông đến giải tỏa sao? Thật ngại quá, em không phải là tú bà!"

"Này. . . " Thạch Tri Mặc cau mày, không biết nên nói gì lúc này mới tốt.

Đầu gối chết tiệt, còn đứng đó! Cô ta cơ hồ cả người sắp bám dính lên người anh rồi kìa!

"Phạm tiểu thư, xin tự trọng! Chớ quên cô bây giờ đang ôm là chồng của người khác. " Liễu Thuần Đình lạnh lùng mở miệng, khí tức cường liệt xò xạc tiêu điều làm Phạm Chi Song chấn động.

"Tri Mặc, cô ấy nói chuyện sao lại khó nghe như vậy a!" Phạm Chi Song nói, thân thể còn tận lực dán sát tới gần thân thể hắn.

"Chi Song!" Thạch Tri Mặc cau mày, thử đẩy cô ta ra.

Cô tựa vào gần như vậy, Thuần Đình nếu như lại hiểu lầm thì nên làm sao bây giờ a? Ôm cô ngủ quen rồi, hắn cũng không muốn thực sự bị đuổi ra phòng khách, ôm chiếc gối lạnh ngủ một mình đâu.

"Em sao. . . A!" Phạm Chi Song còn muốn tiếp tục dây dưa, một con dao đột nhiên phóng tới, làm cho cô ta sợ đến mặt mày trắng bệch, liền tiếp thét chói tai.

"Cô thế nào? Sao không nói tiếp ?" Cô ta có thể tiếp tục huyền thuyên cái miệng và động tay động chân, còn cô sẽ không để ý mục tiêu lần sau có phải là cái miệng rộng ngoác của cô ta hay không.

"Thuần Đình!" Thạch Tri Mặc lấy ánh mắt khiển trách nhìn Liễu Thuần Đình, cảm thấy cô làm như vậy có hơi chút quá đáng.

"Thế nào?" Liễu Thuần Đình lạnh lùng cười, ý cười lại không truyền tới đáy mắt. "Tôi lần trước đã cảnh cáo cô rồi phải không? Ít đến làm phiền chúng tôi, hơn nữa, đây chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ mà thôi. "

"Thế nhưng cô ấy thật sự gặp khó. . ." Thạch Tri Mặc khó khăn nói.

"Thì sao! Cũng chỉ có đầu gối như anh mới đi tin lời của cô ta, thấy cô ta đáng thương." Liễu Thuần Đình lơ đãng lại phóng ra một con dao khác, làm cho cánh tay Phạm Chi Song đang leo lên người Thạch Tri Mặc rụt trở lại. "Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, không phải sao?"

Liễu Thuần Đình quay đầu đi nhìn Phạm Chi Song, "Phạm Chi Song, cô nghĩ tôi chưa điều tra qua cô sao?" Cô khinh thường cười, chỉ cần nửa con mắt đã nhìn thấu người nhìn thẳng vào Phạm Chi Song.

"Cô. . . Cô không thể biết được chuyện đó!" Phạm Chi Song run rẩy lui về phía sau mấy bước.

Không có khả năng! Bề ngoài luôn luôn kiêu ngạo nhu nhược của cô ta được che giấu rất tốt, tuyệt đối không ai có thể biết được, không thể có người phát hiện ra những việc cô ta đã từng làm.

"A! Cô xác định ư?" Nếu đổi lại là người khác có thể sẽ không tra được, bất quá cô ta hiện tại hình như còn chưa biết cô ta đang nói chuyện với ai.

Cô là Liễu Thuần Đình, cũng không phải là con mèo nhỏ ven đường vô dụng! Ngay cả lầu năm góc cơ mật cô cũng có thể tùy tiện sử dụng, huống chi chỉ là một ít tin thị phi của Phạm Chi Song? Cô tiện tay cầm lên cũng có một xấp dày.

Biểu tình vô cùng tự tin của Liễu Thuần Đình làm cho Phạm Chi Song bất an, kinh hãi liên tục lui về phía sau. "Không có khả năng. . . Không có khả năng. . ."

"Không tin phải không? Tôi có thể lấy vài ví dụ nói cho cô nghe. Cô khi còn rất trẻ đã sống chung với đàn ông, lúc học cao trung thì đã từng có thai, còn có. . ."

Liễu Thuần Đình còn muốn nói tiếp, lại bị Phạm Chi Song cắt đứt. "Không! Không cần nói. . ." Cô ta che lỗ tai không muốn lại nghe thấy những chuyện trong quá khứ.

"Thế nào? Dám làm không dám nghe người ta nói ra sao?" Liễu Thuần Đình cười lạnh một tiếng.

"Tôi. . ." Phạm Chi Song đôi môi run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Liễu Thuần Đình.

Liễu Thuần Đình còn muốn nói tiếp, lại bị Thạch Tri Mặc bên cạnh vẫn không lên tiếng cắt giọng cắt ngang. "Đủ rồi! Không nên nói nữa!"

"Vì cái gì không thể nói? Anh không phải nói cô ta đáng thương sao? Em để anh biết cô ta vì cái gì mà trở nên như thế đáng thương! Cô ta mỗi lần tìm một công việc mới luôn nghĩ mê hoặc ông chủ, sau đó hết lần này đến lần khác đòi công tác, ôm ý nghĩ cười lừa tìm ngựa muốn câu được một con cá lớn, chỉ tiếc một cá lớn không câu được lại câu được con cá mập, không những không thể thành vợ của kẻ có tiền, còn bị lừa hết mớ tiền để dành trước đó, ôm một đồng nợ chạy trời chết!"

"Chi Song, chuyện này là thật sao?" Thạch Tri Mặc trầm mặc chưa xót nhìn Phạm Chi Song, không dám tin cô ta lại là người như vậy.

Hắn vẫn luôn cho rằng, cô ta phản bội hắn là vì tịch mịch và ghét bỏ xuất thân của hắn, từ trước cho tới giờ vẫn không nghĩ tới, kỳ thực cô ta căn bản cũng không phải người như hắn đã nghĩ, mà là lăng lợ như vậy, tham lam như vậy.

Là cô ta che giấu quá tốt, hay là trong quá khứ hắn quá mức mù quáng?

Ngay cả cho tới bây giờ, nếu như Liễu Thuần Đình không vạch trần cô ta, có phải là hắn vĩnh viễn sẽ không biết thay không, kỳ thực hắn thực sự quá mức ngây thơ, nghĩ con người ai cũng thật sự tốt đẹp, trái lại nhìn không rõ lòng dạ người ta. . .

"Không! Tri Mặc anh nghe em nói. . . Kỳ thực. . . Kỳ thực em. . ." Phạm Chi Song còn muốn nói cái gì nữa, lại nghẹn cứng ở trong miệng nói không nên lời.

Vì tất cả đều là sự thực, là sự thật không thể xóa bỏ.

"Tôi không muốn nghe thêm gì nữa, Chi Song." Thạch Tri Mặc thở sâu, hồi phục lại yên lặng lúc đầu.

"Cô nói đi! Cô bây giờ rốt cuộc cần bao nhiêu tiền?"

Coi như là giúp đỡ một người bạn đi! Nếu như trong phạm vi hắn có thể làm, hắn sẽ giúp đỡ.

"Thạch Tri Mặc, anh điên rồi!" Liễu Thuần Đình không thể tin tưởng nhìn đầu gối to xác trước mắt không biết mình đang nói cái gì hay không.

Chính hắn chẳng lẽ không biết, dù cho nhà hàng kinh doanh tốt, nhưng cũng chỉ mới đi vào quỹ đạo thôi, cho nên lợi nhuận mấy năm gần đây cũng chỉ vừa vặn bù vào phần lỗ mấy năm đó thôi sao?

Mà hắn bây giờ lại muốn cho Phạm Chi Song mượn tiền? Số tiền Phạm Chi Song thiếu đối với cô mà nói có lẽ không tính là cái gì, thế nhưng với hắn mà nói lại là một khoản không nhỏ a!

"Thuần Đình, đủ rồi! Cô nói đi! Rốt cuộc bao nhiêu, tôi sẽ tận lực giúp cô. "

"Em . . Ba trăm vạn. "

Ba trăm vạn? Hẳn tính nhầm trong đầu hẳn là mình có thể lo liệu được số tiền này? Thạch Tri Mặc trầm nghĩ.

"Ba trăm vạn? Có làm hay không a! Ông chủ, anh sẽ không thực sự muốn cho cô ta mượn chứ?" Bị bỏ quên ở một bên A Cương vẻ mặt không thể tin được hô to.

Trời ạ! Ông chủ chắc sẽ không thực sự ngu ngốc như thế đi? Biết rất rõ ràng là khoản tiền này một khi cho mượn sẽ không thể lấy lại được, còn ngây ngốc mà đem tiền đưa cho người phụ nữ kia, cũng chỉ vì là bạn bè thôi sao?

Vậy người bạn này cũng chơi quá có ‘nghĩa khí’ rồi?

Nếu như vậy, lần sau hẳn cũng muốn mượn ông chủ năm trăm vạn! Trên thế giới này nào có chuyện tốt như thế chứ?

"Đủ rồi, A Cương! Tôi đã quyết định sẽ không thay đổi. " Thạch Tri Mặc kiên quyết nói.

"Ngay cả em cũng không được sao?" Một thanh âm tinh táo dị thường hỏi, Liễu Thuần Đình ngẩng đầu lên nhìn Thạch Tri Mặc, sắc mặt hờ hững, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt hẳn tràn đầy chờ mong, hi vọng hẳn không nên nói ra câu trả lời mà cô đang nghĩ.

Hắn cảm thấy cô tựa hồ có chỗ nào đó không đúng, lại không kịp suy nghĩ sâu xa. "Không sai! Anh sẽ không thay đổi quyết định của anh. "

Lúc nghe thấy Thạch Tri Mặc trả lời, tâm Liễu Thuần Đình cũng lạnh dần.

Đợi lát nữa sẽ cùng Liễu Thuần Đình giải thích quyết định của hẳn là được rồi, Thạch Tri Mặc nghĩ như thế, thế nhưng hẳn lại đánh giá thấp một tâm tư của phụ nữ có bao nhiêu phức tạp và thâm ảo khó hiểu, nhất là cô —— một cô gái có thói quen nắm giữ tất cả.

"Phải không?" Liễu Thuần Đình thản nhiên nhìn Thạch Tri Mặc liếc mắt một cái. "Hi vọng anh sẽ không hối hận. "

Khi đó Thạch Tri Mặc vẫn không rõ Liễu Thuần Đình nói lời này là có ý gì, bất quá sau khi hẳn về đến nhà, nhìn thấy không có một ai trong phòng và di động không người bắt máy, hẳn cuối cùng cũng hiểu rõ ý của cô.

Bất quá đã quá muộn, vì sớm đã người đi nhà trống.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thạch Tri Mặc vừa mới đi rút tiền đưa cho Phạm Chí Song xong, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cả gian phòng vắng vẻ, bên trong không còn có thân ảnh quen thuộc của nữ chủ nhân đầu nữa.

Hắn không ngừng ấn nút điện thoại di động, ra sức tự hỏi cô có thể sẽ đi chỗ nào, kết quả lại liên tục đạt được tin tức làm cho người ta thất vọng.

Hắn không phải là chồng của sao? Thế nhưng đến tận bây giờ hẳn mới phát hiện, kỳ thực sự hiểu biết của hẳn đối với vợ mình, hóa ra hoàn toàn là con số không.

Hắn ủ rũ ngồi trên sofa, bỗng nhiên một ý niệm thoáng qua trong đầu, hẳn bất chợt nhảy dựng lên, trong mắt lóe lên tia hi vọng cuối cùng.

Tập đoàn Ân Long!

Hắn sao lại không nghĩ tới chứ? Trước đó hẳn vẫn không hỏi rõ cô rốt cuộc làm sao quen biết với Ngũ đường chủ bang Ân Long, nhưng biết được một chút manh mối để đi tìm cô là được rồi?

Hắn cũng chỉ có thể cầu nguyện, vì đây là đầu mối cuối cùng.

Bất quá, tập đoàn Ân Long dù sao cũng không phải là khu chợ bình thường, có thể để người khác muốn gặp là gặp, muốn vào thì vào, mới vừa tiến vào cửa lớn, Thạch Tri Mặc đã bị ngăn cản.

"Thật xin lỗi, tiên sinh, nếu như anh không có cách nào chứng minh hoặc là gọi được người xuống đây đón anh, chúng tôi không thể cho anh đi vào. " Cô gái tiếp tân khách khí nói.

"Thế nhưng tôi muốn tìm Ngũ Tổng giám của Ân Long, bất luận cái gì đều được, chẳng lẽ không thể thông báo một tiếng sao?" Thạch Tri Mặc khẩn cầu.

"Xin hỏi ngài có hẹn trước không?"

"Không. . . Không có!"

"Vậy thì rất xin lỗi, chúng tôi không thể giúp ngài thông báo. " Nhân viên tiếp tân xin lỗi cười cười, uyển chuyển từ chối Thạch Tri Mặc.

"Thực sự không được sao? Chỉ cần gặp được một vị quản lý trong này cũng được!"

"Thực sự rất xin lỗi!"

"Vị tiên sinh này có chuyện gì sao?" Một tiếng nói thanh thúy bỗng nhiên chen vào, cắt ngang hai người nói chuyện.

"Tổng. . . " Tổng tài! Vừa thấy được gương mặt người tới, nhân viên lễ tân đang muốn chào hỏi, lại bị gờ tay ngăn lại.

"Anh là?" Cổ Tinh Nhã làm bộ không hiểu hỏi: "Anh tìm Ngũ tổng giám có chuyện gì sao?"

"Tôi chỉ muốn tìm bọn họ để hỏi người. " Thạch Tri Mặc ù rử nói.

"Nha? Hỏi người sao?" Cô híp mắt cười, trong lòng đại khái nắm rõ: "Việc này tôi có thể giúp anh!"

"Thật vậy chăng?" Thạch Tri Mặc vừa mừng vừa sợ nhìn Cổ Tinh Nhã, con ngươi tán mát ra ánh sáng đơn thuần.

"Đương nhiên là thực sự. " Cổ Tinh Nhã ôn hòa cười cười.

Vật cưng của chị em tốt nha! Sao cô lại không chiều cố tốt một chút được chứ! Ha ha. . .

Thạch Tri Mặc đột nhiên cảm giác được phía sau một trận khí lạnh, hần lắc đầu bắt buộc bản thân không nên suy nghĩ nhiều, vội vã đi theo phía sau Cổ Tinh Nhã lên lầu.

Mà cô gái tiếp tân chứng kiến từ đầu tới đuôi, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện: Người đàn ông đáng thương, hi vọng sau khi bị tổng tài chinh qua còn giữ được một mạng trở ra!

A di đà phật!

"Cái kia. . . Xin hỏi một chút, phòng làm việc của tổng giám đốc không phải đã qua rồi sao?" Nhìn bên trong thang máy càng lên càng cao, Thạch Tri Mặc không khỏi hoài nghi hỏi.

Hắn vừa rồi có xem qua bản đồ phân bố tòa nhà, tầng của Ngũ tổng giám phải từ lầu 30 đến 35 mới đúng! Thế nào. . . Hiện tại cũng đã lên đến lầu bốn mươi?

Cổ Tinh Nhã ung dung bước ra thang máy, hướng hắn nhợt nhạt cười.

"Không có sai! Là tầng bốn mươi mới đúng! Ân Long dựa vào cấp bậc mà phân bố tầng làm việc, cho nên lầu này mới có người anh muốn tìm. "

"Ân?" Người hắn muốn tìm? Chẳng lẽ là. . .

Ôm ấp tâm tình bất an và thấp thỏm, Thạch Tri Mặc theo Cổ Tinh Nhã đi tới một gian phòng đậm mùi công sở, sau đó liền thấy nhìn thấy thân ảnh hắn nôn nóng tìm kiếm trước đó.

Xem ra, nghi ngờ trong lòng hắn cuối cùng cũng được chứng thực, thân phận của cô quả nhiên rất đặc biệt, ở Ân Long, cấp bậc của cô chỉ sợ là không nhỏ.

Người đang ngồi sau bàn làm việc vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ là rất tự nhiên chào hỏi. "Tới rồi thì mau cầm đồng văn kiện này trở về phê, bằng không liền mau trở về trấn an hung thần nhà cậu đi, cậu cũng không phải không biết anh ta từ sau khi cậu mang thai, thần kinh lúc nào cũng căng cứng. "

"Ha ha! Không vội! Cậu không nhìn xem tờ vừa mới ở dưới lầu giúp cậu nhặt được cái gì về à?"

Cổ Tinh Nhã cười nói, thuận tiện ở trong phòng làm việc chọn một cái ghế thuận mắt ngồi xuống.

"Nhặt cái gì? Hữu dụng hay là không. . . " Liễu Thuần Đình không kiên nhẫn ngẩng đầu, vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc cô vẫn nhớ nhưng trước mắt, bất ngờ cô hống như nghẹn lại.

"Là anh? Sao anh lại biết mà tới đây?"

Cô ổn định tâm thần, muốn bản thân không nên nhanh như vậy đã chịu thua bởi ánh mắt cầu xin thương xót như con vật cưng của hắn.

Những chuyện khác cô cũng có thể không để ý, cũng có thể không so đo, làm cho cô không thể hiểu cũng không thể thông cảm chính là, hấn lại vẫn vì bạn gái trước mà suy nghĩ!

Thà rằng bản thân đói bụng cũng muốn đi giúp, đầu gối ngu ngốc này!

Lần này cô tuyệt đối không thể mềm lòng, bằng không sau này loại sự tình này tuyệt đối sẽ không kết thúc!

"Thuần Đình, đi trở về, được không?" Thạch Tri Mặc tiếng nói tao nhã mang theo cầu xin.

"Trở lại? Em vì sao phải đi về? Anh không phải rất thích cùng người tình cũ ôn chuyện câu tới câu đi sao? Còn muốn em trở lại làm cái gì?" Bất tri bất giác, ngữ khí của cô lại mang theo một chút vị chua.

Thật không nghĩ tới được xưng là đệ nhất bình tĩnh Liễu Thuần Đình vậy mà cũng sẽ ăn loại giấm chua kỳ lạ này a! Ngồi ở một bên xem cuộc vui Cổ Tinh Nhả lắc lắc đầu, có chút kinh ngạc nhìn hai người đối thoại qua lại.

"Anh không có a!" Thạch Tri Mặc về mặt vô tội.

"Không có? Anh rõ ràng đối với cô ta dư tình chưa dứt, bằng không sao lại cho cô ta mượn ba trăm vạn?" Liễu Thuần Đình nói đến cuối cùng thì tức giận vỗ bàn đứng lên, đối với Thạch Tri Mặc rộng to hơn: "Anh có biết hay không toàn bộ số tiền anh gửi tiết kiệm tính tới tính tui cũng mới hơn ba trăm vạn, anh đem ba trăm vạn cho cô ta, vậy anh muốn làm sao bây giờ? Rõ ràng bản thân đã không có tiền, vì cái gì anh còn muốn làm như vậy? Anh tự cho mình là người lương thiện sao? Hay là anh xem tiền như rác?"

"Anh không có. . . Anh chỉ là nhìn cô ấy rất đáng thương. . ." Thạch Tri Mặc áp ứng phản bác.

"Đáng thương?" Trong mắt Liễu Thuần Đình lửa giận càng bùng phát, "Cô ta bị đàn ông lừa một xu cũng không có rất đáng thương, vậy còn anh? Anh bị một cách thức y chang lừa hết tiền, chẳng lẽ không đáng thương sao? Cho dù là vậy, anh có nghĩ tới em hay không?"

"Em rất kiên cường, sẽ không bị lừa tiền. . ." Thạch Tri Mặc chỉ ngây ngốc trả lời.

"Thạch Tri Mặc! Anh là thật không hiểu hay là giả ngốc không hiểu?" Liễu Thuần Đình đã sắp nhịn không được nữa rồi.

"Chúng ta thảo luận không phải là em có bị lừa tiền hay không, mà là anh có nghĩ tới hay không, hôm nay nếu như em cũng không có việc làm như đã nói, thậm chí là chúng ta còn có đứa nhỏ, anh còn có thể như hôm nay không chút do dự đem tiền cho mượn, lại đi lấy lý do đồng cảm đáng thương vô tích sự kia sao?"

"Anh có nghĩ tới hay không, anh nghĩa khí đối với bạn bè, thế nhưng anh làm như thế lại đương tương với việc không màng tới người nhà của anh, anh không phải rõ ràng nhất cái loại cảm giác bị người vứt bỏ đó sao? Tại sao anh còn muốn dùng phương pháp đồng dạng để thương tổn người khác?"

Thạch Tri Mặc nghe Liễu Thuần Đình liên tiếp lên án, khiếp sợ đến nói không nên lời, chỉ có thể ngây ngốc sững sờ tại chỗ, dùng ánh mắt kinh ngạc tự trách nhìn cô.

Rõ ràng hấn hiểu nhất cái loại đó thống khổ bị bỏ rơi, vì cái gì hấn còn muốn dùng phương pháp đồng dạng đến thương tổn người hấn yêu nhất đây?

"Xin lỗi! Anh không biết. . . Xin lỗi, anh thực sự không biết. . ." Hấn không ngừng lặp lại lời nói tương tự, hy vọng có thể mượn nó an ủi tâm tình bị hấn tổn thương của cô.

"Nói mấy câu xin lỗi sẽ không có chuyện gì nữa sao?" Liễu Thuần Đình hừ lạnh một tiếng.

Người đàn ông này chắc sẽ không cho rằng chỉ vài câu xin lỗi thì sẽ lay động được cô đó chứ? Hấn suy nghĩ cũng quá đơn giản rồi!

"Kia. . . Bằng không nên làm sao bây giờ?" Hấn vô thố nhìn cô, đáy mắt có sự hoảng sợ rõ rệt.

Cô sẽ không muốn rời khỏi hấn chứ? Không! Hấn tuyệt đối không cho phép loại sự tình này lại xảy ra!

Hấn từng mất đi rất nhiều, thật vất vả cuối cùng tìm được một người chân chính có thể hiểu hấn, người phụ nữ hấn yêu, hấn không cho phép cô rời khỏi hấn.

"Không! Anh sẽ không đáp ứng!" Thạch Tri Mặc đột nhiên rộng to lên.

Cô về mặt quái dị nhìn hấn, "Anh sẽ không đáp ứng cái gì? Anh tiền đều đã cho mượn rồi, lúc này anh còn không đáp ứng cái gì?"

"Anh không phải nói chuyện mượn tiền, anh là nói. . ." Càng khẩn trương càng không cách nào biểu đạt toàn bộ suy nghĩ lúc này trong lòng hấn, Thạch Tri Mặc chỉ có thể ấp ảp ứng ảp lại một câu vô nghĩa.

"Anh muốn nói cái gì?" Cô rất kiên nhẫn muốn nghe hấn nói hết.

Nguyên lai người ta nói có vợ quân nghiêm liền giống như vậy a! Hoàn toàn bị ép tới gất gao, thật là đáng thương! Xem ra chàng ngốc này thực sự không trở mình được rồi!

Bên cạnh Cổ Tinh Nhã thích ý thay mình rót một ly trà, thành thói thêm chủ thích thay cho đoạn đối thoại của hai người.

"Kỳ thực anh ta đang nói đến chuyện không nên ly hôn đi?" Cổ Tinh Nhã suy đoán nói.

Nhìn mặt hần đỏ cả nửa ngày rồi mà nói vẫn không nên lời, cô đơn giản tốt bụng thay hần nói ra.

Vừa nghe xong bạn tốt thành thói giải thích, Liễu Thuận Đình nhủ mày. "Anh muốn ly hôn với em?" Nếu hần dám trả lời "Đúng", hần liền xong đời!

"Anh tuyệt đối không ly hôn!" Thạch Tri Mặc âm thanh nghiêm chỉnh vang dội nói.

Hần giữ cô lại còn không kịp, sao có khả năng muốn ly hôn?

"Em cũng nghĩ như thế. " Mặc dù đáy lòng cảm thấy hần không có khả năng thực sự sẽ nói "Đúng", bất quá sau khi nghe thấy hần chắc như đinh đóng cột trả lời, cô vẫn thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy em không tức giận nữa sao?" Thạch Tri Mặc cẩn thận hỏi.

"Đó là hai việc khác nhau!" Liễu Thuận Đình ý xấu nhìn Thạch Tri Mặc sau khi nghe thấy cô trả lời liền ừ ừ.

Việc không tức giận cùng có muốn ly hôn hay không không thể gộp chung làm một được, đây là hai chuyện khác nhau!

Bằng không cứ như thế mà tha thứ cho hần, vậy sau này hần nhất định sẽ tiếp tục làm ra chuyện ngu xuẩn tương tự!

Mặc dù làm chuyện tốt không phải là việc xấu, nhưng đó phải ở trong phạm vi năng lực của mình? Bằng không dựa vào phương thức giúp đỡ người khác này của hần, dù cho hần mỗi ngày làm việc vất vả, thì cũng tuyệt đối không thu được lợi nhuận gì cả.

Cho nên thân là bà xã của hần, lúc này cô phải phát huy công dụng của cô rồi.

"Muốn em không tức giận cũng được! Vậy anh phải đáp ứng em một số điều kiện. "

Chỉ cần có thể làm cho cô tha thứ hần, không cần nói vài điều, nhiều hơn nữa hần cũng đáp ứng. "Được! Anh đáp ứng!" Hần không chút nào suy nghĩ một câu liền đồng ý.

"Việc thứ nhất. . . Sau này nếu anh muốn giúp đỡ bạn gái trước kia hoặc A Miêu A Cầu gì đó, em sẽ không quản; bất quá, anh muốn giúp người ta bao nhiêu phải do em quyết định. "

"Được! Anh đồng ý!" Lời bà xã nói tuyệt đối không sai! Hần không có lý do gì phản đối.

"Việc thứ hai. . . Sau này thu chi trong nhà và trong quán phải do em quản lý, sau đó em sẽ làm cho anh một cái thẻ, bao gồm số tiền anh vất vả kiếm được, đương nhiên anh phải dùng số tiền trong tài khoản đó nuôi sống gia đình anh. "

"Được. " Dù sao hần cũng không hiểu rõ việc quản lý tiền nong, không bằng cho cô quản sẽ tránh khỏi những sai sót không cần thiết.

"Đại khái chính là như vậy! Còn về những vấn đề khác?" Liễu Thuận Đình hé ra một nụ cười đắc ý, nhìn người đàn ông trước mắt rất giống cậu học trò nhỏ đang bị cô giáo dạy dỗ.

"Sau này. . . Đừng để cho anh tìm không thấy em nữa được không?" Thạch Tri Mặc yên lặng nhìn Liễu Thuận Đình, ánh mắt nghiêm túc nói: "Anh không bao giờ hi vọng lại một lần nữa trải qua cảm giác trống trải về đến nhà lại nhìn không thấy em đâu, cũng không thích lo lắng mỗi khi gọi điện cho em lại bị chuyển đến hộp thư thoại, em có thể đáp ứng anh không?"

Người đàn ông này mặc dù không biết đồ ngon đồ ngọt cô, bất quá đột nhiên lại nói ra một câu làm cho người ta cảm động không ngớt!

"Àn. " Liễu Thuận Đình nhợt nhạt cười.

"Vậy sau này phải thường xuyên kể cho anh nghe chuyện của em, không để cho anh hiện tại mới biết nguyên lai vợ của mình lại là người phụ nữ tài giỏi như thế!" Thạch Tri Mặc có chút ủy khuất oán trách, "Anh hi vọng chuyện của em anh sẽ là người đầu tiên được biết, dù cho không phải là người đầu tiên, anh cũng hi vọng mình không phải người cuối cùng, cái loại cảm giác không biết gì thật tệ. "

"Àn. " Liễu Thuận Đình cười càng ngọt ngào.

Ái chà chà! Hiện tại là chuyện gì xảy ra? Đang diễn vở vợ chồng đoàn tụ ngọt ngào hạnh phúc sao?

Cổ Tinh Nhã khẽ cười, vuốt ve phần bụng đã hơi nhô ra, cước bộ nhẹ nhàng rời khỏi phòng làm việc.

Một bên biểu hiện ra cường ngạnh thì chiến thắng, bất quá một bên nhu nhược nhưng cũng một mặt cường hãn mà người khác khó phát hiện ra.

Như vậy xem ra, cuộc chiến giữa vợ chồng rốt cuộc là ai ngăn chặn ai, thì chưa nói chính xác được nha!

Cương có thể khắc nhu, nhu cũng có thể khắc cương a!

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đầu Gỗ Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.